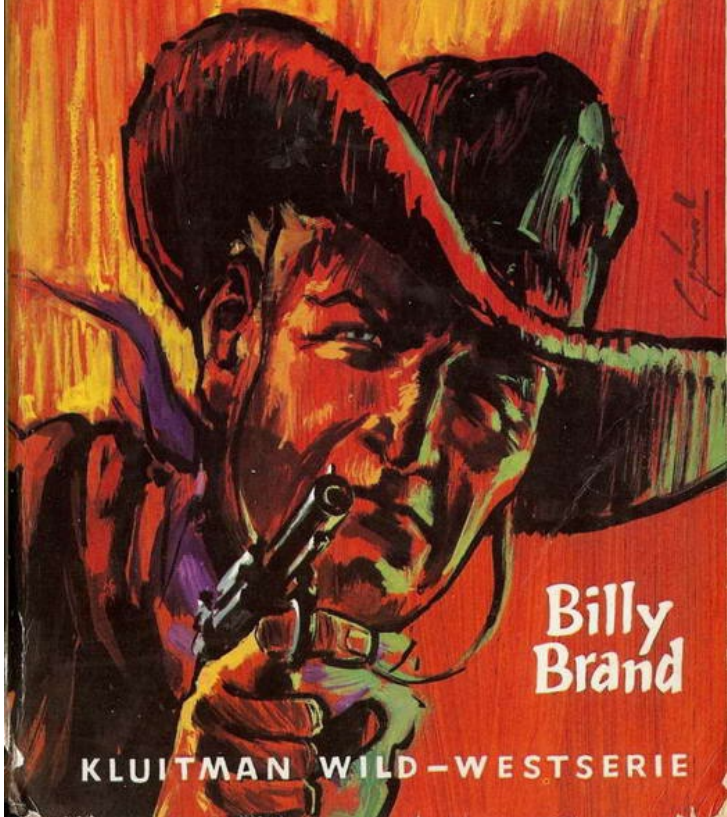

DE NACHTHAVIK

DE SPOOKRUITERS VAN
DE LOBO VALLEI

Billy
Brand

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

Nachthavik-Serie
DE SPOOKRUITERS
VAN DE
LOBO VALLEI

Blz. 22. . . . vlak achter hem kwam een tweede ruiter in de-
zelfde vermomming, Ghostriders . . . !

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBO VALLEI

DOOR

BILLY BRAND

Nachthavik-Serie
WILD-WEST

Geïllustreerd door
GERARD VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

TERREUR IN SAN PABLO

*

DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

*

DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS

*

DE ONDERGANG VAN RAY MORRIS

HOOFDSTUK I

De Nachthavik aanvaardt een opdracht

„Kom binnen, Steve, kom binnen! Ik ben verdraaid blij dat je toch nog gekomen bent!”

Joe Barnett, United States Marshal van Yellow River district, Texas, kwam met een haastige beweging van achter zijn ruwhouten bureautafel vandaan en liep, met uitgestoken hand, naar de cowboy, die zo juist in de deuropening van het kleine kantoortje verschenen was.

Steve Saunders, alias Steve Smith en bij zijn vrienden bekend als de Nachthavik, drukte de uitgestoken hand, zei „Hello, marshal!” en keek, met een glimlachje waarin goedmoedige spot te lezen was, naar het verweerde, gerimpelde gezicht van de oude wetsdienaar.

„Ik ben waarachtig blij dat ik je zie, Steve!”

herhaalde deze. „Kom, neem die stoel daar! Ik heb het een en ander met je te bepraten!”

„Dat dacht ik al,” mompelde Steve terwijl hij ging zitten en Barnett weer achter zijn bureau plaats nam. „Wel, ga je gang, marshal. Wat zijn de moeilijkheden?”

„Heeft je vader je er niets van verteld?”

Steve schudde het hoofd.

„Nee! Ik heb hem maar 'n ogenblik gesproken! Ik stond op het punt om de tocht te gaan maken naar Tex Ellis' ranch in de Lobo-vallei, toen vader op de Double S kwam aanrijden en vroeg of ik nog even bij je langs wilde gaan! Hij gaf verder geen uitleg. Dat heeft-ie vermoedelijk aan jou willen overlaten!”

Marshal Barnett knikte peinzend.

„Heeft Tex je gevraagd naar de Lobo-vallei te komen?” vroeg hij toen.

Steve keek hem verwonderd aan.

„Nee! Hoe kom je daar bij!”

„Heb je er bezwaar tegen om me te vertellen waarom je Tex een bezoek gaat brengen?” vroeg Barnett, zonder op Steve's vraag in te gaan.

„Wel, het is geen geheim, marshal. De kwestie is

dat Tex en ik, ongeveer een half jaar geleden, waren overeengekomen, dat hij, rond deze tijd, een vijfhonderd stuks jong vee zou leveren aan de Double S. Ik heb erop gerekend en daarom nog al wat ouder vee van de hand gedaan. Ik heb die aanvulling hard nodig! En nu kreeg ik een dezer dagen een brief van Tex met de mededeling dat-ie, tot zijn spijt, niet in staat is onze afspraak na te komen!”

Steve zweeg een ogenblik terwijl hij zijn tabakszak te voorschijn haalde en een sigaret begon te rollen.

„Wel, Joe,” vervolgde hij, een ogenblik later, „jij kent Tex even goed als ik! ’n Goeie vriend en ’n eerlijk man die een gedane belofte zou houden, al moest-ie er z’n leven voor op het spel zetten! Er moet dus wel ’n verdraaid goede reden voor hem zijn om zich niet aan onze afspraak te houden!”

„Heeft-ie je daar niks over geschreven?”

Steve schudde het hoofd.

„Geen woord en dat is eigenlijk wel vreemd! Misschien ook niet, als je Tex kent! You know, marshal, ik heb het gevoel, dat Tex in grote moeilijkheden zit en hij is niet iemand die gemakkelijk met z’n troubles bij anderen aanklopt!

Hij probeert z'n eigen boontjes te doppen en dat kan ik waarderen.” Hij staarde een ogenblik naar de smeulende sigaret tussen zijn vingers, drukte die toen met een abrupt gebaar uit in de koperen asbak op het bureau en richtte zijn grijze ogen op de marshal.

„Maar dat neemt niet weg, Joe, dat ik Tex niet met z'n moeilijkheden alleen laat staan,” vervolgde hij fel. „Hij kan altijd op mijn hulp rekenen! Daarom rij ik naar de Lobo-vallei! Ik wil weten wat er met hem aan de hand is!”

De marshal keek van onder zijn borstelige wenkbrauwen naar het harde, door de zon gebruinde gezicht van de cowboy tegenover hem.

„Dat dacht ik, son,” knikte hij, „en dat is ook de reden waarom ik je vader gevraagd heb of hij jou nog even hierlangs wilde sturen. Ik kan je namelijk wel het een en ander vertellen van wat er zich in de Lobo-vallei afspeelt!”

Steve trok vragend zijn wenkbrauwen op.

„Wat weet jij van die geschiedenis af, Joe?” „Niet zoveel als ik er graag van zou willen weten,” antwoordde Barnett. „Maar ik weet toevallig wel, dat

Tex Ellis inderdaad diep in de put zit en alle kans loopt z'n ranch kwijt te raken!"

„Wat!?"

Barnett knikte nadrukkelijk.

„Zo is het, Steve! Tex heeft de laatste maanden blijkbaar zo ongeveer de helft van z'n vee verloren! Hij schijnt trouwens niet de enige te zijn in de vallei!" „Veedieven?"

„Iets van die aard. Zegt de naam ‚Ghostriders‘ (Spookruiters) jou iets?"

„Nee! Nooit van gehoord!"

„Wel, Steve, ik kan je er dit van vertellen. Enige tijd geleden kreeg ik hier bezoek van een rancher uit de Lobo-vallei. Jack Payne, 'n jonge kerel nog en hij was op weg naar het noorden om, zoals-ie zei, daar opnieuw te beginnen. Hij had z'n ranch in de vallei verkocht, voor wat-ie er nog voor kon krijgen en dat was niet veel! Hij had maar 'n kleine ranch met 'n goeie duizend stuks vee maar hij stelde het niet slecht en er zaten mogelijkheden in. Wel, op 'n goeie dag of beter gezegd 'n kwade dag, kwam-ie tot de ontdekking dat 'n paar honderd koeien verdwenen waren! Spoorloos verdwenen...! Na een paar dagen

vruchteloos zoeken, kreeg-ie 'n briefje, waarin stond dat rustlers de vallei onveilig maakten, dat zijn veestapel groot gevaar liep maar dat hij verdere diefstal kon voorkomen als-ie 'n bedrag van vijfduizend dollar zou betalen! Over z'n vee zou dan worden gewaakt door 'n aantal ,onzichtbare' beschermers en hij kon er van op aan, dat de rest van zijn vee veilig zou zijn. Het briefje was ondertekend met de naam ,Ghostriders'!"

„Je reinste chantage!” mompelde Steve. „En hoe moest dat geld betaald worden?”

„Payne moest het geld brengen naar de Horseshoe-canyon, 'n kloof in het zuiden van de vallei, in de uitlopers van de Wolverine Mountains. Hij moest het daar achter laten op 'n plaats, die precies in de brief was aangegeven.”

„Hij ging er natuurlijk niet op in!”

„Nee! Hij waarschuwde de sheriff en ging met een van z'n mannen 'n kijkje nemen in de canyon! Hij kon er niets bijzonders ontdekken, maar bij het verlaten van de kloof kreeg-ie 'n geweerkogel achterna, blijkbaar bedoeld als waarschuwing!”

Steve knikte langzaam.

„Hij betaalde dus niet,” stelde hij vast, „en ik kan wel raden wat er daarna gebeurde.”

„Da's niet zo moeilijk,” beaamde Barnett. „Payne haalde z'n vee zo dicht mogelijk bij huis en hield 's nachts de wacht. Hij had maar twee cowhands in dienst maar Tex leende hem enkele van zijn mensen. Dat duurde zo'n week zonder dat er zich iets voordeed, behalve dan dat Tex ook 'n briefje kreeg waarin hem de raad werd gegeven zich met z'n eigen zaken te bemoeien. Wel, na 'n dag of tien meende Payne dat het toch allemaal wel niet zo'n vaart zou lopen en dat hij het wel alleen af zou kunnen. Hij stuurde de mannen van Tex naar huis en prompt, diezelfde nacht, kwamen de Spookruiters in actie. Ze schoten een van Payne's mannen 'n kogel door z'n schouder en verdwenen met het grootste deel van het vee...!”

„Ging Payne er niet achteraan?”

„Hij bracht eerst z'n gewonde cowboy terug naar de ranch en de volgende dag trok hij er met de sheriff en nog 'n aantal cowboys van naburige ranches opuit om te trachten het vee te achterhalen. Het spoor was het eerst heel gemakkelijk te volgen. Het liep naar het

zuiden, naar de Wolverine Mountains. Daar raakten ze, in een rotsachtig gebied, de draad kwijt. Plotseling was er, volgens Payne, geen enkele aanwijzing meer te ontdekken, hoewel ze de hele omgeving nauwlettend afzochten. Het leek wel of de hele kudde in de lucht verdwenen was...!”

„’n Vreemde geschiedenis!” mompelde Steve.

Hij staarde, in gedachten, door de groezelige ramen van het kantoortje naar buiten, waar de stoffige hoofdstraat van Bluewater lag te stoven in de middagzon. Zijn ogen volgden een tweetal cowboys die, loom ineengezakt op hun paarden, voorbij reden, vermoedelijk op weg naar Mulliner’s Saloon voor een koele drank.

„’n Vreemde geschiedenis,” herhaalde hij terwijl hij zich weer naar de marshal wendde. „En jij denkt, Joe, dat Tex het volgende slachtoffer van die dievenbende is geworden. Misschien ook uit ’n soort wraakneming vanwege de hulp aan Payne!”

„Zo zie ik het ook! Volgens Jack Payne is Tex in korte tijd ’n groot deel van z’n vee kwijt geraakt!”

„Dat is nog al wat!”

„Ja. En zoals je weet heeft hij het vorig jaar door

veeziekte nog al wat tegenslag gehad, zodat het verlies voor hem nu dubbel hard aankomt. Het ziet er niet te best voor hem uit!”

„Ik vraag me af waar ze met al dat vee blijven!” peinsde Steve. „’n Kudde vee verdonkeremanen zonder een spoor achter te laten, is niet zo eenvoudig. Het lijkt me zelfs onmogelijk als je het mij vraagt!” „Die Spookruiters presteren het in elk geval!” mompelde Barnett.

„Het lijkt er op,” gaf Steve toe terwijl hij bedachtzaam een sigaret begon te rollen. Toen hij die aangestoken had vroeg hij: „Heeft iemand die kerels ook gezien?”

„Ja. Payne heeft er ’n glimp van opgevangen. Niet dat het veel hielp. Ze zijn gemaskerd... dat wil zeggen ze dragen witte kappen over hun hoofd, waarin alleen voor de ogen en de mond openingen zijn uitgespaard. Ze zijn volkomen onherkenbaar...!”

„Je moet al wat doen om er als Spookruiter uit te zien,” glimlachte Steve. „Maar ondanks dat blijft het toch maar ’n doodgewone bende veedieven...!” „Dat niet alleen!” verbeterde de marshal. „Enkele weken geleden hebben ze ’n poging gedaan om de Bank van

Wolf City te beroven. Het gebeurde 's nachts en het mislukte omdat de sheriff en z'n helper, die hun ronde deden, die kerels ontdekten. Het waren er drie en jammer genoeg wisten ze te ontkomen!”

„Wie is op het ogenblik sheriff in Wolf City?”

„Harry Vale, 'n flinke kerel, dat kan ik je verzekeren! Ik ken hem al jaren en ik kan voor 'm instaan, Steve! Maar of-ie in staat is om met succes tegen deze bende op te treden...?”

Barnett haalde de schouders op en het was duidelijk dat hij er niet veel vertrouwen in had.

Steve blies langzaam een rookwolk uit en glimlachte toen een beetje spottend, terwijl hij de marshal doordringend aankeek.

„En wat heb jij tot dusverre voor maatregelen genomen, Joe?” vroeg hij toen. „Als ik het wel heb, vallen Wolf City en de Lobo-vallei nog juist in jouw district, niet?”

Marshal Barnett schraapte zijn keel, keek een ogenblik naar buiten, streek met zijn pezige hand langs zijn kin en voelde zich kennelijk niet op zijn gemak.

„Daar heb je wel gelijk in, Steve,” gaf hij aarzelend

toe. „Maar je weet hoe het er hier bijstaat. Ik heb niet voldoende mensen om flink van leer te kunnen trekken. Evenmin als de sheriff in Wolf City! Bovendien, zoals ik al zei, weet ik niet precies wat er allemaal aan de hand is en dat is toch in de eerste plaats nodig om de zaak goed te kunnen aanpakken!”

Hij maakt een verontschuldigend gebaar.

„Ik weet dat het niet zo eenvoudig is, Joe,” gaf Steve toe.

„Dat wil overigens niet zeggen dat ik de zaak maar op zijn beloop heb gelaten,” vervolgde de marshal. „’n Dag of tien geleden heb ik m’n assistent, Ted Reed, naar de vallei gestuurd om ’n onderzoek in te stellen...”

„Ted is ’n flinke kerel, die z’n mannetje staat als het nodig is,” verzekerde Steve. „Als ik het goed begrijp heb je nog niets van hem gehoord?”

„Nee, en dat bevalt me niet erg! We hadden afgesproken dat hij me na een week, hoe dan ook, rapport zou uitbrengen en dat heeft-ie niet gedaan. Misschien heeft het niets te betekenen maar het kan zijn dat-ie op een of andere manier in moeilijkheden is geraakt!”

„Heb je nog geïnformeerd bij de sheriff in Wolf City?”

„Ik had me vandaag met hem in verbinding willen stellen... hem willen vragen of Ted met hem contact heeft gehad...! Ik heb het uitgesteld toen ik van jouw vader hoorde dat jij naar de vallei zou gaan...!”

Hij keek Steve aan en in zijn ogen lag de vraag te lezen.

„En nu zou jij willen dat ik probeer te achterhalen, wat er met Ted aan de hand is?” kwam Steve te hulp.

„Je zou er mij ’n verschrikkelijk groot plezier mee doen, son,” bekende de marshal. „Ik zit er, eerlijk gezegd, lelijk mee in. Ik mag Ted niet aan z’n lot overlaten...”

„Dat in geen geval!” beaamde Steve.

„Zou je er iets voor voelen, son...”

„Wel, waarom niet, Joe,” mompelde Steve met een half lachje. „Ik heb het idee dat het in een moeite door zal kunnen gaan. Vermoedelijk varen Tex Ellis en Ted Reed in hetzelfde schuitje. Ze hebben dezelfde tegenstanders... de bende van de Spookruiters... En nu ik toch van plan ben om Tex ’n handje toe te steken...”

Hij grinnikte zachtjes en het gezicht van marshal Barnett klaarde op.

„Thanks, Steve,” zei hij op warme toon, „ik wist dat ik op je kon rekenen! Maar je moet er wel rekening mee houden dat het een gevaarlijke onderneming wordt, son! Je gaat je in 'n wespennest steken!”

„Het is niet de eerste keer,” mompelde Steve. „Ik kan het alleen niet goed laten!”

„Nee, het is niet de eerste keer,” herhaalde de marshal terwijl hij zijn blik liet gaan over het rustige, vastberaden gezicht en de forse, stevig gebouwde figuur van de cowboy tegenover hem. „Jij hebt dergelijke akkevietjes al meer bij de hand gehad, son, en je weet er wel weg mee!”

Hij trok een gezicht en knipoogde.

„Yes sir! Als iemand dit karweitje kan opknappen dan is het wel... de Nachthavik!”

„Bedankt voor het vertrouwen, Joe,” grinnikte Steve terwijl hij z'n stoel achteruit schoof en opstond. „We zullen zien wat we ervan kunnen maken.

Ik zal je op de hoogte houden! Als ik tenminste zelf

niet tegen de lamp loop!”

De marshal knikte vol overtuiging.

„Je redt het wel, son! Daar ben ik van overtuigd...!”

Terwijl Steve langzaam naar het rek liep, waar Blackie, zijn zwarte hengst, vastgebonden stond, voelde hij plotseling iets wat op een pistool leek in zijn rug porren en een zachte stem achter hem fluisterde: „Stick ’m up, cowboy!”

Hij bleef stokstijf staan en begon langzaam zijn handen omhoog te brengen totdat hij een zacht gegriinnik hoorde.

Met een ruk wendde hij zich om en keek in het breed grijnzende gezicht van Jimmy Stevens...

Jimmy Stevens van de Double Hawk, groot en breed geschouderd met helblauwe ogen in een jongensgezicht waarboven een pluk rood haar onder zijn naar achter geschoven stetson uitkwam, hield zijn gestrekte wijsvinger op Steve gericht en grinnikte: „Hello, Steve, ik hoop dat ik je niet aan ’t schrikken heb gemaakt!”

„Why, Jimmy, you old son of a gun!” riep Steve uit,

terwijl hij met twee handen de hand van Jimmy greep. „Doe dat nooit meer! Ik schrok me 'n aap!” „Dat dacht ik al,” lachte Jimmy. „Jij bent nogal vlug bang!”

„Well, ik ben blij je weer 'ns te zien, Jimmy,” verzekerde Steve. „Wist niet dat je deze richting uit zou komen! Wat spookje hier uit?”

„Om eerlijk te zijn,” lachte Jimmy, „was ik op zoek naar jou. Ik ben al op de Double S geweest en je vader vertelde me dat ik je hier zou kunnen vinden!”

„Geen moeilijkheden?”

„Nee, nee, geen moeilijkheden. Alles gaat fijn... met de Double Hawk en met Dan... alles prima,” verzekerde Jimmy.

„Waar is je paard?”

„Daar aan de overkant... bij de Saloon. Daar heb ik op je gewacht!”

„Laten we daar dan nog iets gaan drinken,” stelde Steve voor.

Toen ze, even later, in Mulliner's Saloon zaten achter een glas bier, vroeg Steve: „Was je van plan om wat langer op de Double S te blijven? Zie je, ik...”

„Nee, nee, dat was niet m'n bedoeling!”

Jimmy wuifde de vraag weg en keek bijzonder onschuldig.

„Nee, ik kwam alleen maar even langs! Ik ben eigenlijk op weg naar de Lobo-vallei...”

Steve keek hem met samengeknepen ogen argwanend aan maar Jimmy staarde naar buiten alsof hij van de prins geen kwaad wist.

„De Lobo-vallei eh...!”

„Ja... Wolf City.. daar ben ik op weg naar toe!”

„Voor zaken vermoedelijk,” mompelde Steve met een sarcastisch lachje.

„Voor zaken...? Nee, zo maar. Er schijnt daar in de vallei het een en ander aan de hand te zijn en... eh... ik wil er wel 'ns een kijkje gaan nemen...!”

„Je neemt het er van,” bromde Steve.

„Net wat je zegt,” knikte Jimmy terwijl hij een teug van zijn bier nam en over de rand van zijn glas naar zijn vriend keek met ogen waarin kleine spotlichtjes dansten.

„Je hebt er zeker wel kennissen waar je terecht kunt?”

„Sure! Tex Ellis van de TL-ranch, om er maar een te noemen!”

Steve keek hem verbaasd aan.

„Ken jij Tex Ellis?” vroeg hij.

„Wie kent Tex Ellis niet?” vroeg Jimmy op verwonderde toon.

„All right, jij redhead!” bromde Steve. „Nu is het wel genoeg! Jij zit mij hier voor de gek te houden om geen erger woord te gebruiken maar ik weet precies hoe je aan dit verhaal komt. Jij hebt met m'n vader gesproken...”

„Ja, da's waar,” deed Jimmy uitbundig. „Ik heb hem even gesproken... Hij ziet er nog goed uit... 'n Krasse ouwe baas...!”

„Shut up!” gromde Steve. „Jij hebt met mijn vader gesproken en die heeft je verteld dat ik van plan was naar de Lobo-vallei te gaan...”

„Nu je 't zegt, ja, daar heeft-ie 't inderdaad over gehad,” gaf Jimmy toe. „'t Was me ontgaan!” en toen, geestdriftig: „Waarachtig, Steve, dan zouden we samen kunnen gaan, als jij tenminste ook naar Tex Ellis wilt!”

Steve zuchtte diep.

„Jij smerige koeiendrijver,” bromde hij, „je weet verdraaid goed dat dat nou net m'n bedoeling is! Dat

heeft vader je ook verteld!”

Jimmy trok ’n gezicht alsof hij diep nadacht.

„’t Is mogelijk,” bekende hij tenslotte. „Maar wat doet ’t er toe, Steve? We kunnen toch samen gaan!” Steve keek een ogenblik naar het open jongensgezicht van Jimmy.

„All right, son,” glimlachte hij toen, „ik ben bang dat ik je toch niet kwijt kan raken! Laten we er dan maar samen op af gaan! Je moet alleen weten dat dit geen koffiekraansje wordt...”

Jimmy knikte.

„Ik weet er alles van!”

„M’n vader...?”

„Je vader...!” beaamde Jimmy.

„Hij heeft z’n best gedaan,” mompelde Steve terwijl hij z’n glas leegdrank en een geldstuk op de tafel smet. „Well, cowboy, let’s get goin’ ”

HOOFDSTUK II

Overval op de postkoets

De zon stond hoog boven de scherp getande pieken van de Wolverine Mountains toen de Nachthavik het pad dat door de heuvels liep, verliet en Blackie, zijn zwarte hengst, een dicht beboste helling deed opgaan om, in de schaduw van het geboomte enigszins te ontkomen aan de gloeiende hitte van het middaguur.

Hij had al verscheidene uren rondgezworven door dit gebied, in de uitlopers van de bergen, een gebied van rotsplateaus met diep uitgesneden ravijnen, canyons tussen hoog oprijzende granieten rotswanden, afgewisseld met grote stukken zandgrond, begroeid met salie en cactusplanten, en berghellingen met dichte naaldhoutbossen of bezaaid met enorme granietblokken en rolstenen, alsof ze er door een reuzenhand waren neergesmeten.

Zijn zwerftocht had niets bijzonders opgeleverd; hij

had geen menselijk wezen gezien en zijn enige metgezellen waren een tweetal gieren geweest, die, hoog in de lucht, traag rondzwevend, zijn spoor waren blijven volgen.

In elk geval had hij een goede indruk gekregen van het woeste land aan de zuidzijde van de vallei, waar, volgens de oude marshal Barnett, hele kudden vee zo maar in het niet konden verdwijnen!

Hij had nu het heuvelachtige gebied aan de voet van de bergen bereikt, dat, naar het noorden, uitliep in de golvende prairievlaakte die een groot deel van de vallei uitmaakte en waar ook de ranch van Tex Ellis lag.

Naar de TL-ranch was de Nachthavik nu onderweg!

Hij had 's morgens al vroeg afscheid genomen van Jimmy Stevens, die was doorgestaan naar Wolf City.

De Nachthavik zelf had echter besloten eerst een bezoek te brengen aan Tex Ellis, om te trachten wat meer te weten te komen over Tex' moeilijkheden en de activiteiten van de Spookruiters. Daarna zou hij zich eveneens naar Wolf City begeven.

Hij was er van overtuigd dat dit koeienstadje, het enige van betekenis in de vallei en de enige plaats

waar vertier te vinden was, regelmatig door leden en handlangers van de Ghostridersbende zou worden bezocht, voor zover ze daar niet hun woonplaats zouden hebben, en daar zouden ze moeten proberen een aanknopingspunt te vinden!

Ze hadden afgesproken dat ze voorlopig ieder op eigen houtje te werk zouden gaan - om zo min mogelijk de aandacht te trekken - maar daarbij elkaar niet al te zeer uit het oog te verliezen, zodat ze, bij moeilijkheden, elkaar zouden kunnen bijstaan.

Natuurlijk zouden ze, als ze bepaalde ontdekkingen deden, op een onopvallende manier met elkaar contact zoeken...

Op de kam van de heuvel, waar de bomen wat minder dicht bijeen stonden, en waar wat gras groeide, steeg de Nachthavik af om Blackie gelegenheid te geven wat voedsel naar binnen te werken en om zelf een ogenblik te rusten. Hij nam enkele stevige teugen uit zijn veldfles en goot de rest van het water in zijn stetson waaruit hij Blackie liet drinken.

Beneden hem lag het dal. Een breed wagenspoor liep door het gele zand in oostelijke richting naar Wolf

City.

De heuvelhelling aan de overzijde van het dal was dicht begroeid en leek moeilijk begaanbaar en, terwijl de Nachthavik tegen de stam van een boom ging zitten en een sigaret begon te rollen, bepeinsde hij, dat het vermoedelijk het meest verstandige zou zijn, om het wagenspoor te volgen tot hij op een meer geschikt punt naar het noorden zou kunnen afbuigen.

Wanneer hij geen bijzondere hinderpalen op zijn weg zou tegenkomen had hij nog enkele uren rijden voor de boeg om de TL-ranch te bereiken. Daar zou hij dan de nacht kunnen overblijven om morgen door te gaan naar Wolf City.

Het was niet de bedoeling om Tex te laten blijken dat hij gekomen was om hem een handje te helpen.

Beter van niet!

Tex was een beetje gevoelig op dat punt en zou het misschien niet eens prettig vinden...

Zijn gedachtengang werd onderbroken door het plotseling aangelovende gedreun van paardenhoeven waarbij zich weldra voegde het geluid van ratelende wielen, de luide knallen van een zweep, vermengd met korte, krachtige uitroepen die kennelijk bedoeld

waren om de paarden aan te moedigen.

Het waren voor de Nachthavik bekende geluiden en hij richtte zijn scherpe blik naar de plaats in het dal, waar een dichte begroeiing van hoog opschietende heesters, het wagenspoor aan het oog onttrok.

Na enkele ogenblikken kwam de postkoets in zicht. Getrokken door vier snelle paarden daverde het voertuig, hotsend en botsend, zwaaiend en schommelend, met veel lawaai over de oneffenheden en door het mulle zand van de weg.

Er zat alleen maar een koetsier op de bok, die, meedeinend met zijn voertuig, met vaste hand de leidsels van het vierspan hanteerde en nu en dan onder het slaken van aanmoedigingen, de zweep kletsend over de paardenruggen deed gaan.

De Nachthavik, zijn ogen gericht op de koets die in snelle vaart door het dal naderde, schrok plotseling op toen, boven het geraas, de knal van een gewerschot opklonk!

Hij zag hoe de koetsier, scherp achterover leunend, de leidsels met geweld en alle kracht aantrok zodat de voorste paarden bijna begonnen te steigen en het hele span vrijwel tot stilstand kwam.

Onmiddellijk daarna volgde een tweede schot...!

De koetsier kwam half overeind, zakte toen zijdelings weg en tuimelde van de bok...! In het mulle zand bleef hij languit liggen!

De Nachthavik was, zodra het eerste schot viel, overeind gesprongen en naar Blackie gesneld.

Met een ruk trok hij zijn Winchester uit het zadelfoedraal en liet zich in het gras vallen.

Zijn samengeknepen ogen tuurden naar de tegenover gelegen heuvelhelling waar de onzichtbare schutter zich moest bevinden.

Een ogenblik overwoog hij om naar beneden te gaan en de gevallen koetsier te hulp te komen maar hij kwam tot de conclusie dat hij op dit ogenblik weinig zou kunnen uitrichten en alleen maar een prachtig doelwit zou vormen voor de sluipschutter.

Beter om maar even af te wachten wat er verder zou gebeuren!

Hij behoefde maar even te wachten!

Toen zag hij, halverwege de helling, van achter een groep struiken een ruiter te voorschijn komen.

Hoewel de afstand vrij groot was, konden de scherpe ogen van de Nachthavik hem duidelijk

waarnemen en tot zijn verbazing zag hij dat het hoofd van de ruiter, onder de grijze stetson, geheel schuil ging onder een witte kap, waarin de oogopeningen als kleine zwarte vlekjes stonden afgetekend. De man hield zijn geweer dwars voor zich op het zadel en begon, zigzaggend, de helling af te dalen.

Blz. 22. . . . vlak achter hem kwam een tweede ruiter in dezelfde vermomming, Ghostriders . . . !

Vlak achter hem kwam een tweede ruiter in dezelfde vermomming.

Ghostriders...!

Ze verdwenen tussen de begroeiing van de heuvel een ogenblik uit het gezicht en de Nachthavik maakte

van de gelegenheid gebruik om, sluipend van boom naar boom, een stukje omlaag te gaan om de afstand zoveel mogelijk te verkleinen.

Tenslotte bleef hij liggen achter een kleine struik die voldoende dekking bood en van waar hij een goed uitzicht had zowel op de postkoets als op de naderende vijanden.

Hij kreeg de beide ruiters opnieuw in het oog en, nu deze onherkenbaar waren, besteedde hij bijzondere aandacht aan de paarden.

Het paard van de voorste ruiter was een bruine, hoogbenige merrie met op de voorbenen enkele witte vlekken. Het andere paard was grijs van kleur en had een donkere vlek midden op het voorhoofd.

De Nachthavik twijfelde er niet aan of hij zou de dieren zeker terugkennen als hij ze op een later tijdstip nog eens zou ontmoeten.

De beide Spookruiters kwamen stapvoets de helling af in de richting van de postkoets. Blijkbaar hadden ze geen haast en mogelijk ook vertrouwden ze de stille figuur niet, die naast de koets in het zand lag.

Was de man dood of gewond of lag hij alleen maar af te wachten tot zijn vijanden dicht genoeg bij

zouden zijn om in actie te komen?

Toen de beide sluipschutters nog een vijftig meter van de koets verwijderd waren, liet de voorste zijn geweer in het zadelfoedraal glijden en trok zijn pistool, om op alles voorbereid te zijn...

De Nachthavik legde zijn geweer aan de schouder en mikte zorgvuldig...!

Een ogenblik later maakte de man naast de postkoets een beweging alsof hij overeind wilde komen en de Ghostrider op het bruine paard bracht snel de hand met het pistool naar voren met een duidelijke bedoeling...

Op hetzelfde moment haalde de Nachthavik de trekker over...

Hij zag hoe de man plotseling zijn arm terug trok en het pistool uit zijn machteloze vingers liet glippen. De abrupte beweging waarmee de man zijn gewonde hand terug trok deed hem bijna uit het zadel gaan!

Zijn metgezel wendde met een ruk het hoofd naar de plaats waar de Nachthavik verscholen lag en zijn geweerkogel, die zijn hoed doorboorde en op een haar na zijn schedel miste, deed hem van gedachten veranderen!

Bovendien werd nu ook de aanval van andere zijde ingezet!

De koetsier van de postkoets had zich half overeind gewerkt en zijn Colt sproeide een aantal kogels naar de gemaskerde bandieten!

Hij was geen scherpschutter maar toch bleef het resultaat niet uit!

Een van de kogels schramde de huid van het paard van de gewonde Spookruiter en hinnikend van pijn verhief het dier zich op de achterbenen, zijn berijder bijna uit het zadel slingerend, om, onmiddellijk na het neerkomen, er in een halsbrekende galop vandoor te gaan...

Ook de andere bandiet zag toen blijkbaar geen heil meer in de strijd en met een woeste ruk aan de teugel deed hij zijn paard keren, drukte het dier de sporen in de flanken en stoof achter zijn makker aan!

Een stofwolk onttrok hen na enkele ogenblikken aan het gezicht en het gedreun van de paardenhoeven stierf langzaam weg!

De Nachthavik, de Winchester onder de arm, was inmiddels al de helling afgedaald naar de plaats waar de postkoets stond.

De koetsier, een schraal kereltje van een jaar of zestig, met felle ogen en een grauwe stoppelbaard, steunde met één hand op de grond en zijn gezicht, waarvan de ontelbare rimpels vrijwel waren weggevaagd door een dikke stoflaag, was vertrokken van pijn.

Het leeggeschoten pistool lag naast hem in het zand.

Zijn ogen keken argwanend toen de Nachthavik bij hem neerknielde.

„Waar kregen ze je te pakken, oldtimer?”

„Een kogel door m'n been,” kreunde de man. „En 't doet zeer als de hel!”

„Laat me 'ns kijken!”

De kogel was in het bovenbeen van de man terechtgekomen en de Nachthavik sneed voorzichtig de broekspijp zover open dat hij de wond kon inspecteren.

Hij ontdekte dat de kogel door het vlezige deel van het bovenbeen was gegaan en een vrij grote, pijnlijke wond had veroorzaakt, die nog steeds bloedde.

„'t Kon erger!” merkte hij op, „maar we zullen er toch iets aan moeten doen!”

„Als je mij weer op de bok kunt helpen, dan red ik 't wel, cowboy,” betoogde de oude man maar zijn woorden klonken niet erg overtuigend en de Nachthavik was er zeker van dat de man niet in staat zou zijn, met deze verwonding, de verdere tocht naar Wolf City te volbrengen.

Hij liet een hoog gefluit horen en zijn zwarte paard, dat nog steeds boven aan de heuvel liep te grazen en zich van het hele spektakel niets had aangetrokken, hief het hoofd op en kwam toen langzaam naar beneden, naar de plaats waar zijn baas hem blijkbaar wilde hebben.

Uit zijn zadeltas diepte de Nachthavik een flesje met een ontsmettingsmiddel op en een rolletje verbandgaas, spullen die hij altijd met zich meevoerde, en begon daarna de wond te verzorgen.

De kleine koetsier kreunde en vloekte van jewelste want het was een pijnlijke behandeling maar zijn felle oogjes waren nieuwsgierig op het rustige gezicht van zijn verzorger gericht.

„Je bent 'n vreemdeling in deze streek, niet?” vroeg hij.

„Yeah!”

„Heb je d'r iets op tegen om me je naam te vertellen?”

„Smith is de naam. Steve Smith! Wat is de jouwe?”
„Gary Mullins!”

„Ik had je graag onder betere omstandigheden ontmoet, Gary,” verzekerde Smith. „Maar vertel me 'ns, waarom hield je je paarden in toen er geschoten werd? Je had er beter de zweep over kunnen leggen!”
„Omdat ik niet van plan ben voor wie dan ook op de loop te gaan,” bromde Mullins koppig. „Voor geen Ghostrider en voor niemand! 't Waren toch Ghostriders, niet?”

Smith lachte zachtjes, terwijl hij een stuk van het verband sneed.

„Zo zagen ze er althans uit als ik goed ben ingelicht,” beaamde hij. „En hoe komt het eigenlijk dat je geen bijrijder hebt?”

Mullins snoof minachtend.

„Slim Cornell beweerde dat-ie ziek was toen we uit Wash Out moesten vertrekken! Als je 't mij vraagt, was-ie alleen maar bang!”

„Bang voor 'n overval?”

„I guess so!”

„Is 't dan al 'ns eerder gebeurd?”

„Nee, dat niet! 't Is de eerste keer dat ik het meemaak!”

„Hoe zou Cornell dan op het idee zijn gekomen dat er juist bij deze rit 'n overval zou kunnen worden gepleegd?” vroeg Smith verwonderd.

„Vermoedelijk omdat de postkoets deze keer...” hij hield plotseling op en kreunde luid en langgerekt: „Auwww...”

Smith keek hem verschrikt aan.

„Dat been van me doet vervloekte zeer, cowboy,” legde Mullins uit met een gezicht alsof het hem inderdaad veel pijn deed maar het was duidelijk dat het een smoesje was en dat de kleine man het toch maar beter vond om de vermoedelijke reden van de overval niet aan de vreemdeling te vertellen.

„Well, oldtimer, that's that,” kondigde Smith een ogenblik later aan. „Beter kan ik 't niet! In Wolf City moet je maar 'ns naar de dokter gaan en,” met een blik op de verfomfaaide broek, „d'r zal ook 'n kleermaker aan te pas moeten komen!”

De kleine koetsier keek hem dankbaar aan. „Thanks, cowboy,” bromde hij. „Je hebt m'n leven

gered! Zonder jouw tussenkomst zouden die kerels me toch te grazen hebben genomen! Zo stom als ik ben! En als je me nou nog overeind zou willen helpen?”

„Laten we 'ns kijken of het gaat,” zei Smith terwijl hij het mannetje overeind hielp.

Het was duidelijk dat het niet ging.

Mullins leunde zwaar op de arm van Smith en zijn gezicht was vertrokken van pijn.

„Bang dat 't niet lukt,” mompelde hij.

„Er is maar een oplossing, Gary,” besliste Smith. „We zullen jou zo goed mogelijk in de koets onderbrengen en ik rij je naar Wolf City.”

„Denk je dat je ze kunt hanteren?”

„Heb nog nooit van m'n leven zo'n ding gereden,” bekende Smith, „maar deze keer zal ik 't proberen!” „Het is niet ieders werk,” verzekerde Mullins.

„We zullen ons best doen en als het niet lukt hebben we pech,” grinnikte Smith.

Hij nam de kleine man op, droeg hem naar de postkoets en legde hem zo gemakkelijk mogelijk op de achterbank.

Daarna bond hij Blackie met de teugel aan de achterzijde van de koets vast.

„Denk je dat je 't daar binnen vol kunt houden?” vroeg hij terwijl hij op de bok klom.

„Sure! En doe jij 't maar rustig aan, son,” adviseerde Mullins. „Let vooral op het linkse paard voor! Dat wil d'r nog wel 'ns zelf de dienst uitmaken! Hou 'm in de gaten!”

„Dat zal ik!” verzekerde Smith.

Met twee voeten zich schrap zettend tegen de opstaande rand van de bok, trok hij de leidsels aan en liet de lange zweep kletsend boven de paardenruggen dansen.

„C'mon! Get goin!”

Langzaam zette de stagecoach zich in beweging, op weg naar Wolf City..

HOOFDSTUK III

Waarschuwing van de Spookruiters

Smith had de raad van Mullins opgevolgd en het kalm aangedaan, ook al om zijn gewonde passagier zoveel mogelijk te ontzien, en de zon stond dan ook al als een rode bol laag aan de westelijke hemel, toen hij Wolf City bereikte.

De paarden die de stal roken en dachten aan de haver die hen wachtte, hadden er op het laatste gedeelte een stevige vaart ingezet en zo daverde de stagecoach, in een wolk van stof, het stadje binnen door de zanderige hoofdstraat, de aandacht trekkend van de inwoners die zich buiten, op de houten trottoirs bevonden en die zich met verbazing, verwondering en achterdocht afvroegen wat er aan de hand kon zijn, nu de stage door een vreemdeling werd binnengereden.

Toen hij een vrij groot, houten gebouw in het oog

kreeg, waarop een groot bord tegen de gevel vermeldde dat daar het kantoor van de Overland Stage Company gevestigd was, hield Smith de paarden in en haalde de rem over.

Schommelend en met veel gekraak bracht hij het voertuig voor het kantoor tot stilstand.

Hij 'werd vrijwel onmiddellijk omringd door een aantal inwoners van het stadje, die, nieuwsgierig en enigszins argwanend, keken naar de cowboy met zijn rustige, vastberaden gezicht, die langzaam van de bok naar beneden kwam en stof en zweet van zijn gezicht veegde.

Uit het kantoortje kwam haastig een grote, zwaargebouwde man aangelopen. Hij had een grof, ietwat pokdalig gezicht en zijn zwarte haren schenen op zijn schedel te zijn vastgekleefd.

Ook zijn blik was vol wantrouwen toen hij, met harde stem vroeg: „Wat is 'r gebeurd?” en toen, ter verduidelijking van zijn vraag voegde hij er aan toe: „Mijn naam is Scot Carter, ik ben de eigenaar van de onderneming.”

„Wel,” antwoordde Smith lijsig, „the stage was held up... Mullins kreeg een kogel in zijn been en hij

ligt daar binnen... ik was toevallig in de buurt en samen wisten we de aanvallers te verdrijven... that's all!"

Carter liep snel naar de koets en rukte de deur open.

„Wel, waarachtig,” riep hij uit, „Mullins is dood...!”

„Bewusteloos, vermoed ik,” verbeterde Smith. „Ik dacht het al want ik heb 'm het laatste uur niet meer gehoord. Ik geloof wel dat-ie 'n dokter nodig heeft!”

„Wil iemand 'ns kijken of doc Davis in de buurt is?” vroeg Carter aan de omstanders.

„Daar komt-ie al aan, Scot,” riep een opgewekte stem. „Hij heeft al geroken dat er iets te verdienen is!”

Doe Davis, een kleine gezette man met een uilenbril op en een zwarte pandjesjas aan, drong door de aangroeiende menigte.

„Ze hebben Mullins te pakken gekregen, doc,” legde Carter uit. „Hij ligt in de stage!”

„'n Kogel door z'n bovenbeen!” vulde Smith aan.

De dokter knikte kort en verdween in de koets.

Carter wendde zich weer tot Smith.

„Met hoeveel waren ze?”

„Twee!”

„Heb je ze herkend?”

Smith glimlachte flauwtjes. Het was een stomme vraag, meende hij.

„Nee! Ik ben een vreemdeling hier en ik ken niemand. Bovendien waren ze onherkenbaar! Ze hadden witte kappen over hun hoofden!”

„Ghostriders!!” riep een van de omstanders. Het woord ging van mond tot mond.

Doe Davis kwam weer uit de koets te voorschijn en Scot Carter vroeg bezorgd: „Hoe is 't met 'm, doc?” „Hij komt wel weer in orde. 'n Mooie heldere wond! De kogel is er gladjes door heen gegaan! Alleen pijnlijk!”

Hij keek Smith aan en vroeg: „Heb jij die wond verzorgd, vreemdeling?”

Smith knikte.

„Zo goed en zo kwaad als ik 't kon!”

„Goed werk!” prees Davis. „Als jullie hem nu met 'n paar man naar binnen dragen dan zal ik een nieuw verband leggen! Doe het voorzichtig aan!” Twee fors gebouwde kerels, vermoedelijk vrienden van Mullins

kwamen uit de groep naar voren en een ogenblik later droegen ze de kleine koetsier, die zachtjes kreunde, het postkantoor binnen.

Smith, die zijn blik een ogenblikje over de menigte liet gaan, ontdekte Jimmy Stevens die knipoogde. Smith gaf geen teken van herkenning. Hij zag hoe een grote breedgeschouderde man met wit haar en een korte witte knevel door de omstanders heendrong. Op zijn vest zat een blinkende ster.

Harry Vale, de sheriff van Wolf City..

Hij kwam naar Smith toe, keek hem een ogenblik onderzoekend aan en vroeg: „Je hebt moeilijkheden gehad met de stage, hoor ik!”

„Er was 'n hold up,” begon Smith en in enkele woorden legde hij uit wat er gebeurd was.

„Waar was het ongeveer?”

Smith haalde de schouders op.

„'n Uur of drie rijden van hier!”

„En jij denkt dat die overvallers Ghostriders waren?”

„Zou kunnen naar wat ik er van gehoord heb!” „Ik geloof er geen fluit van, sheriff!” viel plotseling een van de omstanders in, die het gesprek mee

aangehoord had. „De Spookruiters komen nooit overdag in actie! Misschien was er maar één kerel die de postkoets heeft overvallen!”

De spreker was een grote kerel in een geblokt versleten shirt, met een grof, zwaar, ongeschoren gezicht en kleine varkensoogjes.

Hij keek Smith met een honend lachje aan en zijn ogen stonden vijandig. Smith vroeg zich af waarom.

„Hou jij je d'r buiten, Buck,” bromde Vale nijdig. „Bovendien zal Gary Mullins het verhaal kunnen bevestigen als-ie weer bijgekomen is!”

„Of niet!” schreeuwde Buck. „En 't is de vraag of-ie nog bijkomt!”

„Shut up,” snauwde Vale verachtelijk en wendde zich opnieuw tot Smith.

„Ben je van plan hier in Wolf City te blijven?” Smith maakte een nietszeggend gebaar.

„Don't know!”

„Ik heb je naam niet verstaan,” merkte de sheriff op.

Smith glimlachte.

„Ik heb 'm nog niet verteld! Eh... Smith is de naam. Steve Smith!”

„Smith... eh!”

„That’s right,” antwoordde de Nachthavik luchtig.

De sheriff keek hem wat onzeker aan en zei toen:
„Wel, ik ga maar ’ns even naar binnen kijken hoe het er met Mullins bijstaat!”

„En ik zal eerst m’n paard ’ns onderdak gaan brengen en zien dat ik wat te eten krijg!” kwam Smith. „Waar kan ik ’t een en ander vinden?”

„De stalhouderij is een eindje verder op en in de Tomahawk kun je goed eten en daar kunnen ze je ook aan een bed helpen!”

„Thanks!”

„Ik zie je nog wel ’ns,” bromde Vale terwijl hij naar de deur van het kantoor liep en Smith zich naar Blackie begaf die rustig achter de postkoets stond te wachten.

Plotseling ging de deur van het postkantoor open en Carter kwam haastig naar buiten, gevolgd door een man van middelbare leeftijd, gekleed in een zwart pak.

Carter maakte snel enkele opmerkingen tegen de sheriff en deze wendde zich om en riep naar Smith, die bezig was zijn paard van de koets los te maken:

„Smith, nog 'n ogenblik, graag!”

Smith keek verbaasd op en wachtte tot de drie mannen zich bij hem voegden.

Terwijl Carter zich bezig hield met het openen van de bagageruimte, achter in de koets, stelde Vale de man in het zwarte pak voor: „Desmond Grey, de directeur en eigenaar van de Local Bank!”

Grey knikte kort en vroeg toen, op onrustige toon: „Hoe is 't, Scot!”

„Maak je geen zorg, Des,” bromde Carter. „Er is niets gebeurd met de bagage! Jouw pakket is er ook bij!”

„Heb je er bezwaar tegen om even met me mee te lopen, terwijl ik het in de kluis leg?” vroeg Grey.

„Geen bezwaar, Des. Misschien kan ook Smith even meegaan!”

Smith grinnikte.

„Sure! Er zouden ouwe kranten in het pak kunnen zitten!”

De bankier keek hem verschrikt aan.

Tezamen, in gezelschap ook van Carter, liepen ze naar de Bank die aan de overzijde van de straat gelegen was.

Terwijl Grey in zijn kantoor met zenuwachtige vingers het pak opende, vroeg de sheriff: „Hoeveel moet er in zitten, Des?”

„Vijftigduizend...!”

De sheriff floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Geen wonder dat de Ghostriders in actie zijn gekomen! Ik vraag me alleen af, hoe ze wisten dat er zoveel geld met de stage zou meekomen. Wie wisten er allemaal van af?”

„Mijn bedienden... en die praten niet en... Scot, hier!”

„En Mullins en Cornell om er nog maar 'n paar te noemen!” vulde Smith aan.

„'n Hele menigte! Geen wonder!” bromde Harry Vale.

„Mijn mensen praten evenmin hun mond voorbij!” betoogde Carter nijdig. „Naar mijn mening is het zuiver toeval! Het is niet de eerste keer dat er behoorlijk wat geld met de postkoets vervoerd wordt en er is nog nooit iets gebeurd!”

„Wel, het is er gelukkig nog allemaal!” zei Grey opgelucht, nadat hij de inhoud van het pak gecontroleerd had.

Hij haalde een sleutelbos te voorschijn, liep met de stapel bankbiljetten naar een kleine brandkast, achter in het vertrek, ontsloot de deur en mikte het geld naar binnen.

„Wel, dan ga ik nu 'ns kijken hoe het met Gary is,” bromde de sheriff. „Ga je zover mee, Scot?” Gedrieën gingen ze naar buiten.

Daar maakte de sheriff een hoofdbeweging naar de gesloten deur.

„Als-ie vergeten heeft om dankjewel te zeggen, Smith, dan moet je maar denken dat-ie er niet aan gedacht heeft!”

„'t Zal niet in zijn aard liggen!” grinnikte Smith...

Nadat Smith zijn paard naar de stalhouderij had gebracht en erop had toegezien dat het dier stevig was afgewreven en een flinke portie haver had gekregen, liep hij, op zijn dooie gemak, door de hoofdstraat van Wolf City naar de Tomahawk, het hotel dat de sheriff hem had aanbevolen.

Het was inmiddels donker geworden en zijn voetstappen klonken hol op het houten trottoir; zijn sporen rinkelden zachtjes.

Hij passeerde het verlichte venster van een zadelmakerij en hield een ogenblik in om zijn blik over de etalage te laten gaan.

Het was zijn geluk!

Nauwelijks was hij het verlichte raam gepasseerd of de luide knal van een geweerschot daverde door de stille straat en Smith hoorde de kogel voor langs zich heen fluiten en hij hoorde ook de duidelijke tik waarmede het stukje gloeiend lood tegen de muur naast hem te pletter sloeg.

Hij liet zich haastig vallen en zijn pistool lag in zijn hand. Verderop in de straat hoorde hij stemmen van mensen die door het schot gealarmeerd waren.

De overzijde van de straat was in het duister gehuld maar zijn scherpe ogen ontdekten een donkere inham... vermoedelijk een zijstraat en waarschijnlijk de plaats vanwaar het schot was gelost.

Hij wachtte, ineengedoken en gespannen luisterend maar er kwam geen tweede schot.

Langzaam en op zijn hoede liep hij verder en liet zijn pistool weer in de holster glijden.

Een grimmig lachje speelde om zijn mond.

Leden of handlangers van de bende bevonden zich in

het stadje, dat was in elk geval duidelijk. Waarschijnlijk waren ze bij de aankomst van de postkoets onder de toeschouwers aanwezig geweest. Ze hadden zijn verhaal van de overval mee aangehoord en besloten wraak te nemen voor de geleden nederlaag.

Dat schot had meer betekend dan een waarschuwing!

Het was een poging geweest om hem onschadelijk te maken en ze was alleen maar door stom toeval mislukt!

Plotseling kwam het gezicht van Buck voor zijn geest, de man die zich zo vijandig had getoond en die zo heftig had bestreden dat de overval op de postkoets het werk zou zijn geweest van de Ghostriders!

Buck was een verdachte figuur, van wie hij meer te weten moest zien te komen. Misschien zou Jimmy de gangen van Buck eens kunnen nagaan.

Het was eigenlijk jammer, peinsde hij, dat hij bij de overval op de stage betrokken was geraakt en daardoor al onmiddellijk de aandacht van de bende op zich had gevestigd.

Maar als het anders was gelopen, dan zou de oude Gary Mullins nu een heel erg dood mannetje zijn en Grey, de bankier, vijftigduizend dollar armer en dat zouden ze geen van tweeën leuk vinden!

Well, het was zoals het was en hij zou maar rustig afwachten hoe het allemaal verder zou gaan!

Met een forse armbeweging duwde hij de klapdeurtjes van de Tomahawk open en stapte naar binnen.

De hotelhouder, Luke Short, een lange schrale figuur met een hoge rug, een droefgeestig gezicht en een wit schort voor, gaf te kennen dat hij een mooie kamer beschikbaar had voor vijf dollar per nacht en hij ging Smith voor naar een houten trap, achter in de gelagkamer, die uitliep op een korte overloop waaraan enige logeerkamers lagen.

Het was een behoorlijke slaapkamer, constateerde Smith, met een groot ijzeren bed en op een tafel, in een van de hoeken, onder een kleine spiegel, stond een emailen wasbak, gevuld met water.

Short ging heen met de belofte dat hij voor een stevig maal zou zorgen en Smith smeeft zijn plunjezak in een hoek, en, nadat hij zich gewassen en wat

opgeknapt had, doofde hij het licht zover mogelijk, liep naar het enige raam dat in het vertrek aanwezig was en schoof de gordijnen opzij.

Het raam zag uit op een binnenplaats waar diepe duisternis heerste en toen hij het raam omhoog schoof en zijn ogen aan het duister gewend raakten, ontdekte hij dat, ongeveer een meter onder het kozijn, een vrij brede luifel was aangebracht.

Het zou, dacht hij, niet moeilijk zijn om via de luifel de begane grond te bereiken en langs dezelfde weg weer terug te komen.

Hij schoof het raam weer omlaag, zette het zorgvuldig vast met een koperen pin en ging naar beneden.

Het was vrij druk in de gelagkamer.

Aan de tapkast stonden wat klanten, inwoners en mannen uit het veeland, hun glaasje bier of gin te drinken. Aan een van de tafeltjes zaten enkele cowboys luidruchtig te poken.

Aan een tafeltje in een hoek zaten een viertal bezoekers die op gedempte toon, de hoofden dichtbij elkaar, een gesprek voerden en terwijl Smith langzaam door de gelagkamer liep, zonder dat men

aandacht aan hem schonk, ontdekte hij dat Buck een van het viertal was.

Toen hij aan een vrij tafeltje langs de kant ging zitten, in afwachting van zijn maaltijd, zag hij dat Buck hem ook in het oog gekregen had en zijn kornuiten er opmerkzaam op maakte.

Een van de kerels, die met zijn rug naar hem toezat, draaide zich langzaam om en keek Smith aan.

Het was een nog jonge kerel, met kille diepliggende ogen in een mager gezicht en in zijn blik was wrevel en vijandigheid te lezen.

Na enkele ogenblikken wendde hij zich weer af en begon langzaam een sigaret te rollen.

Toen hij de sigaret in zijn mond stak, kwam zijn hand een ogenblik in zicht en Smith ontdekte, met een schok, dat ze ten dele in verband zat!

Zou het kunnen zijn dat dit een van de overvallers van die middag was?

Short kwam aandraven met een schotel waarop een enorme steak lag met een portie aardappelen en Smith begon te eten, terwijl zijn gedachten zich nog met de zojuist gedane ontdekking bezig hielden.

Het kon toeval zijn natuurlijk, maar Smith geloofde

niet erg in dit soort toevalligheden.

Hij was halverwege de maaltijd toen hij, opkijkend, Jimmy Stevens zag binnenkomen, in gezelschap van een jonge cowboy met een opgewekt sproetengezicht.

Jimmy zocht een plaats op, zodat hij Smith in het oog had, maar die schudde langzaam het hoofd en at rustig door.

Toen de maaltijd achter de rug was en Smith zich een kop zwarte koffie had laten brengen, stond plotseling de man met zijn gewonde hand op en liep naar een deur die naar de achterzijde van het gebouw voerde.

Hij passeerde Smith's tafeltje en op dat moment viel een ineengevouwen stuk papier naast Smith op de grond.

Het moest uit zijn zak gevallen zijn en Smith raapte het op en legde het voor zich op tafel.

Toen de man enkele minuten later terug kwam en hem opnieuw passeerde, merkte Smith op: „Ik geloof dat je dit daar net hebt laten vallen!”

De man bleef staan en keek op Smith neer. Zijn ogen stonden uitdagend en hij lachte schamper.

„Probeer je me voor de gek te houden,

vreemdeling?” vroeg hij lijsig.

„Nee,” antwoordde Smith rustig. „Ik dacht alleen dat het van jou was!”

„Well, it isn't, see!”

„Oké! Zal 'n vergissing van mij zijn!”

De man liep door en Smith staarde een ogenblik peinzend naar het ineengevouwen vodge papier.

Toen nam hij het langzaam op en vouwde het open. Met hanenpoten van letters stond er te lezen: je hebt nog twaalf uur om de vallei te verlaten! Zo niet dan zullen we je krijgen!’

Er was geen ondertekening...

HOOFDSTUK IV

De Nachthavik slaat toe

De Nachthavik lachte flauwtjes terwijl hij het papier langzaam in kleine stukjes scheurde en in de gedeukte blikken asbak op het tafeltje deponeerde.

Wel, de Spookruiters hadden hun ultimatum gesteld. Hij kreeg twaalf uur om te verdwijnen, zo niet dan zou er jacht op hem worden gemaakt!

Een eerlijke, open strijd hoefde je van deze kerels niet te verwachten. Eerder een schot in de rug... dat was in het begin van de avond al wel gebleken!

Dat Buck en zijn kornuiten lid van de bende waren of er in elk geval relaties mee onderhielden, stond nu wel vast.

Ze hadden tegenover de Nachthavik geen moeite gedaan om het te verbergen maar ze hadden het spel toch wel zo handig gespeeld, dat het voor hem niet de minste zin zou hebben met het papiertje naar de

sheriff te gaan.

Het briefje was niet ondertekend en bovendien zouden ze zonder meer ontkennen dat ze er iets vanaf wisten of iets mee te maken hadden! Ze zouden er misschien zelfs in kunnen slagen hem, als vreemdeling, tegenover de sheriff verdacht te maken en het zou mogelijk zijn bewegingsvrijheid nog kunnen belemmeren!

Dus, weg met het briefje! Hij zou dit zelf uitvechten en op zijn hoede zijn en maar zien hoe het af zou lopen!

Hij zag hoe Buck aan het tafeltje links van hem, hem nauwlettend gade sloeg, blijkbaar zijn reactie wilde nagaan, en de glimlach bleef op zijn gezicht terwijl hij met rustige hand tabak op een vloeitje strooide en kalm een sigaret begon te rollen.

Toen wenkte hij Short voor een nieuwe kop koffie en liet zijn blik een ogenblik rusten op Jimmy die achter een glas bier in druk gesprek was met de jonge cowboy met het sproetengezicht, maar intussen ook de Nachthavik in het oog hield en het incident met het papiertje helemaal had gevolgd.

Jimmy kneep zijn ogen samen en liet ze een

ogenblik in de richting van het viertal gaan en de Nachthavik had de indruk dat Jimmy als toeschouwer de situatie wel begrepen had.

Het viertal aan het tafeltje was nog steeds in een druk gefluisterd gesprek en de Nachthavik zou een lief ding gegeven hebben om te weten waar het allemaal over ging.

Hij overwoog de mogelijkheid om het viertal strakjes, bij het weggaan, te volgen. Het kon, dacht hij, van groot belang zijn om te weten waar ze bleven, en wat ze misschien in hun schild voerden.

Maar het zou een heel moeilijke opgave zijn want, nu ze zich tegenover hem als vijanden hadden bekend gemaakt, zouden ze ook van hun kant op hun hoede zijn!

Jimmy! Misschien dat hij Jimmy achter hen aan zou kunnen sturen!

Jimmy was tenslotte nog een onverdacht personage en bovendien handig genoeg om die kerels in het oog te houden zonder zelf gezien te worden.

Hij moest er alleen nog in slagen om Jimmy ongemerkt van zijn bedoeling op de hoogte te brengen.

En ook dat was een moeilijkheid!

Die werd opgelost toen de cowboy met het sproetengezicht opstond en te kennen gaf dat het hem bijzonder speet maar dat hij zijn paard moest gaan opzoeken, omdat-ie terug moest naar de ‚bloody’ ranch want hij was nu eenmaal cowpuncher, hoewel hij niet begreep hoe-ie ooit zo stom had kunnen zijn om dat beroep te kiezen...

Jimmy, breed grijnzend, klopte hem op de schouder, zei dat-ie met hem meevoelde... dat-ie er alles van begreep... dat het inderdaad een hondenbaan was die eigenlijk nooit had mogen worden uitgevonden en dat-ie een eindje met hem mee zou lopen en daarna ook z’n bed maar ’ns ging opzoeken!”

Met de armen om eikaars schouders liepen de twee cowboys naar de tapkast om af te rekenen en, bij het passeren van het tafeltje waaraan de Nachthavik zat, gaf Jimmy hem met zijn ogen en een nauw merkbare hoofdbeweging een sein dat zoveel betekende als: Ik zal je buiten opwachten.

De Nachthavik streek met zijn hand over zijn gezicht en knikte, - het leek een onwillekeurige beweging - dat-ie het begrepen had, onderdrukte naar

het scheen met veel moeite een geeuw en verzocht de hotelhouder, die juist voorbij kwam, hem een glas bier te brengen.

Hij rolde opnieuw een sigaret en rookte ze langzaam op, schijnbaar in gedachten verdiept, terwijl hij intussen zijn glas leeg dronk.

Nadat hij het eindje sigaret zorgvuldig in de asbak had gedooft, stond hij op, geeuwde, keek met veel nadruk naar de klok die boven de tapkast hing en liep, met stijve benen, naar de klapdeuren, als een man die nog even een luchtje wil scheppen.

Hij wist, zonder het te zien, dat Buck al zijn bewegingen nauwlettend volgde.

Hij bleef enkele ogenblikken staan, binnen het gezichtsveld van de kerels binnen, liep toen enkele passen naar rechts, tot bij het raam, waardoor hij het viertal in het oog kon houden.

Even later dook Jimmy naast hem op.

„Wat stond er in dat briefje, Steve?” vroeg hij nieuwsgierig.

„’n Goeie raad... om binnen twaalf uur uit de vallei te verdwijnen!”

Jimmy floot zachtjes tussen zijn tanden.

„Je gaat natuurlijk niet!” Hij wist dat het een overbodige vraag was.

„Wat denk je! Luister Jimmy, er is niet veel tijd! Ik ben er zeker van dat die vier kerels iets te maken hebben met de Ghostridersbende! Dat briefje wijst daar trouwens op! Ik zou willen dat jij hen, als ze straks hier weggaan, in het oog houdt! Hen schaduwt! Probeert uit te vinden waar ze blijven! Tenzij ze de stad uitrijden, dan kun je ze verder met rust laten!”

Hij wierp een steelse blik naar binnen en vervolgde toen snel: „You know, het zou me niet verbazen als ze iets in de zin hebben! Probeer ze in het oog te houden en probeer me, zo mogelijk vanavond nog, op de hoogte te brengen! Mijn kamer komt uit op de binnenplaats hiernaast. Ik zal naar je uitkijken!” „Wat ben je van plan?”

„Dat hangt er van af! Misschien dat ik hen nog een bezoek ga brengen!”

„Goed, ik zal 't je laten weten!”

„Zorg dat ze je niet te pakken krijgen, son! Ze zijn gevaarlijk! Zuiver vergif!”

„Ik zal wel oppassen,” verzekerde Jimmy.

„Blijf in de buurt, zodat je hun spoor kunt oppikken

als ze hier weggaan!”

„Je kunt er op rekenen!”

Jimmy verdween in de duisternis en de Nachthavik slenterde naar binnen.

„Hoe laat ben je morgen weer present?” vroeg hij aan de hotelhouder.

Short keek op de klok, alsof het daarvan af zou hangen en zei: „Zes uur!”

„Da's vroeg genoeg voor mij!”

Hij liep langzaam de trap op en was er zeker van dat de ogen van het viertal hem volgden.

Hij verdween in zijn kamer, deed de deur op slot en liet zich languit op het bed vallen om wat uit te rusten en nog eens over de situatie na te denken.

Het was natuurlijk prachtig, peinsde hij, dat hij al zo vlug na zijn aankomst in de vallei en in Wolf City contact met de vijand had kunnen verkrijgen maar daar stond tegenover, dat, nu de aandacht zo snel op hem gevallen was, zijn taak er toch niet bepaald eenvoudiger op was geworden.

Wanneer hij morgenvroeg niet verdwenen zou zijn, en dat was zeker niet zijn bedoeling, dan zou hij voortdurend op zijn qui vive moeten zijn voor een

vijand die, bij voorkeur vanuit een hinderlaag, zou proberen hem onschadelijk te maken.

Daarom was het van belang te weten waar de vier kerels beneden, zouden blijven. Zouden ze de stad verlaten of zouden ze hier een onderkomen hebben? In dat laatste geval was het misschien verstandig om hen nog deze nacht een onvriendschappelijk bezoek te brengen! De Nachthavik zou misschien in staat zijn hun aandacht van Smith af te wenden!

Hij grinnikte zachtjes, liet zich van het bed glijden, liep naar het raam en schoof het een eind open.

Zo zou hij Jimmy kunnen horen als hij kwam.

Hij ging op de rand van het bed zitten en begon in het donker een sigaret te fabriceren.

Het bezoek aan Tex Ellis stond ook nog op zijn programma. Hij moest dat maar niet te lang uitstellen. Tex had mogelijk inlichtingen die, gevoegd bij hetgeen hij nu wist, hem een eind op streek konden helpen.

Hij vroeg zich af hoe groot de bende wel zou zijn en wie de leider kon wezen. Buck was daar niet de figuur voor en de man met de gewonde hand leek hem te jong.

Vermoedelijk een kerel die op de achtergrond zou blijven en vandaar uit de zaken zou uitdenken en leiden.

En waar kon de schuilplaats van de bende zijn? Niet in de stad, dat stond voor de Nachthavik vast.

Ergens in de vallei... in de uitlopers van de bergen!

Daar waren genoeg schuilplaatsen te vinden maar het zou tevens een plek moeten zijn waar ruimte was om, althans tijdelijk, een behoorlijk grote kudde vee te bergen. En nog wel onvindbaar!

Dat was ook een van de raadsels die nog moesten worden opgelost.

Hoe was het mogelijk in de nacht een kudde vee te verplaatsen, zodat er de volgende dag geen spoor meer van te vinden was?

De Nachthavik doofde zijn sigaret en ging weer op het bed liggen wachten op Jimmy.

Vragen waren er genoeg, daar niet van...

Hij schrok plotseling op, klaar wakker, en nijdig op zichzelf dat-ie toch nog in slaap gesukkeld was.

Snel liep hij naar het raam, tuurde in de schemerige duisternis en floot zachtjes.

Er volgde geen antwoord... alles was stil... alleen

in de verte klonk even het geblaf van een hond.

Jimmy was er kennelijk nog niet.

De lucht was helder en er stonden een menigte sterren aan de hemel.

Hij bracht zijn horloge dicht bij zijn ogen om te zien hoe laat het was.

Over twaalfen...!

Gevolg gevend aan een invallende gedachte liep hij naar de deur, ontsloot ze en liep over de overloop tot hij in de gelagkamer kon kijken.

Er was niemand meer en het licht was laag gedraaid.

Dat betekende dat de laatste klanten al enige tijd weg moesten zijn, want Short zou daarna nog wel het een en ander op te ruimen hebben gehad en ook hij was blijkbaar al in zijn bed gekropen.

Peinzend ging de Nachthavik weer terug naar zijn kamer en sloot opnieuw de deur.

Bij het raam stelde hij zich op, speurend of hij iets van Jimmy kon ontdekken.

Plotseling vertrouwde hij het niet meer...

Jimmy had al lang terug kunnen zijn, tenzij hem iets was overkomen!

Wel, hij kon hier niet langer werkloos blijven zitten!

Hij haalde snel zijn plunjezak uit de hoek en legde hem op het bed.

Uit de plunjezak diepte hij een zwart shirt op, een zwart leren vest, een zwarte halsdoek en een ineengevouwen zwarte stetson.

Hij begon zich zo vlug mogelijk om te kleden, fatsoeneerde de hoed zo goed mogelijk in model...

De Nachthavik was gereed! Zijn pistool was geladen, dat wist hij.

Als laatste gespte hij zijn sporen af. Die konden ongemak geven en bovendien bij het lopen ongewenste geluiden veroorzaken.

Toen liep hij naar het raam en, na er zich van te hebben overtuigd dat alles rustig was, zwaaide hij één been over het raamkozijn. Hij wachtte opnieuw en toen er geen onraad te merken was, trok hij het andere been bij en liet zich langzaam zakken.

Hij hoopte maar dat de luifel voldoende stevig zou zijn om hem te dragen.

Voorzichtig liet hij er zijn gewicht op neerkomen. De luifel hield het en in enkele korte passen stond hij

aan de rand. Een goede twee meter boven de grond!
Geen enkele moeilijkheid daar!

Een ogenblik later stond hij in de duisternis op de binnenplaats en liep, met behoedzame schreden naar de straat.

De hoofdstraat van Wolf City lag stil en verlaten onder het licht van de sterrenhemel.

Hier en daar brandde in enkele huizen nog wat licht maar de meeste bewoners lagen blijkbaar al op één oor!

De Nachthavik stond een ogenblik in beraad.

Hij had er niet het minste idee van waar hij Jimmy moest zoeken, gesteld dat de jonge cowboy in moeilijkheden was geraakt, iets wat hij nu hoe langer hoe meer begon te geloven.

Hij moest dus maar op goed geluk een keuze maken en langzaam, met behoedzame schreden om zo weinig mogelijk geluid te veroorzaken op de houten plankiers, begon hij de straat af te lopen.

Hij liep dicht tegen de huizen, zoveel mogelijk de donkere schaduwen van luifels en uitsteeksels zoekend, zijn oren gespannen op ieder geluid, zijn ogen speurend in de duisternis.

De straat leek uitgestorven en er brandde vrijwel nergens licht.

Hij passeerde het kantoor van de sheriff en keek een ogenblik naar binnen.

De olielamp was laag gedraaid en vermoedelijk was de sheriff zijn ronde aan het doen. Het was er de tijd voor.

Daar moest hij rekening mee houden. Als hij de sheriff zou ontmoeten zou diens argwaan zeker worden gewekt!

Hij liep een smalle zijstraat in, waar de duisternis nog intenser was.

Het was eigenlijk maar een hopeloos gedoe, dacht hij, maar toch nog beter dan in zijn hotelkamer zitten! Daar zou hij zich ook niet op zijn gemak voelen!

Met rustige pas ging hij verder.

Aan de overzijde lag het postkantoor waar hij die middag de stage had voorgereden. Het was volkomen in duisternis gehuld.

Zijn scherpe, grijze ogen zochten de omgeving af naar hij wist niet wat! Vooral ook de donkere doorgangen tussen de huizen hadden zijn aandacht.

Een eind verder op was een raam nog duidelijk verlicht en toen hij dichterbij kwam ontdekte de Nachthavik dat het het kantoor van de Bank was.

Hij had die middag al opgemerkt dat er geen woonhuis bij was en blijkbaar was men daar dus nog aan het werk.

Hij grinnikte zachtjes.

Grey was misschien zijn geld aan het tellen!

Het raam was met een ondoorzichtig gordijn afgesloten maar het liet wel behoorlijk wat licht door.

Hij wandelde voorbij, rondglurend, maar er was niemand te zien.

Het leek alsof hij een rustige avondwandeling maakte maar al zijn zintuigen waren gespannen en gericht op dat ene doel, een mogelijke aanwijzing te vinden omtrent Jimmy!

Na enige tijd werd de bebouwing minder, hij passeerde stukjes open terrein, aanwijzingen dat hij weldra de hoofdstraat achter zich zou hebben en de open vlakte zou bereiken.

Hier had het zoeken in het duister niet meer de minste zin, en hij besloot om terug te keren langs de andere zijde van de straat.

Zijn stemming werd steeds minder en hij begon zich af te vragen of hij er toch verstandig aan had gedaan om aan deze speurtocht te beginnen. Misschien stond Jimmy bij de Tomahawk vergeefs pogingen te doen om zijn aandacht te trekken!

Hij passeerde het andere hotel dat het stadje rijk was. Zelfs in het duister kon hij de enorme letters tegen de gevel lezen: The Plainsman! Vermoedelijk het hotel waar Jimmy onderdak gevonden had.

Hij liep omzichtig langs de verhoogde veranda die voor het hotel was aangebracht, en vervolgde, somber gestemd, zijn weg.

Hij bereikte een zijweg, niet veel meer dan een smalle steeg tussen twee vervallen houten woningen en werktuigelijk zochten zijn ogen de ingang van het straatje af.

Hij bleef plotseling staan, iedere zenuw gespannen, toen zijn blik viel op een donker voorwerp dat tegen de gevel van een der huizen lag aangedrukt.

Een moment dacht hij dat het een steen was, maar toen hij er naar toe liep en zich bukte kwam hij tot de ontdekking dat het een hoed was, een donkerbruine stetson!

Hij raapte hem op en zijn vingers tastten langs de binnenrand, zoekend naar de letters die, naar hij wist, in Jimmy's hoed waren aangebracht!

Hij ontdekte ze zonder moeite. J.S. ... de eerste letters van Jimmy's voor en achternaam!

Hij bemerkte dat de hoed verfomfaaid en ingedeukt was en dik onder het stof zat.

Langzaam liep hij het steegje in, speurend naar alle kanten, vast overtuigd nu dat Jimmy niet ver uit de buurt kon zijn.

Een scheefhangende poort, die toegang gaf tot het achterterrein van een der huizen, stond op een kier en ging verder open toen de Nachthavik er zachtjes tegen duwde.

De binnenplaats was bezaaid met alle mogelijke rommel en plotseling kreeg de Nachthavik Jimmy in het oog...

Hij lag weggezakt tegen een wagenwiel dat schuin tegen de houten afrastering was opgesteld.

De Nachthavik knielde bij hem neer en zijn voorzichtige vingers betastten Jimmy's schedel.

De haren op het achterhoofd van de jonge cowboy voelden kleverig aan en toen de Nachthavik blijkbaar

een pijnlijke plek raakte, kreunde de jongen zachtjes en mompelde een paar woorden die onverstaanbaar waren.

De Nachthavik stond een ogenblik in beraad. Toen kwam hij tot de conclusie dat er maar een oplossing was en voorzichtig tilde hij Jimmy van de grond en droeg hem naar het hotel.

Het was een heel gewicht maar gelukkig was de afstand maar kort en, na enkele minuten, bereikte hij, hijgend, zijn doel. Hij legde Jimmy voorzichtig neer en probeerde de voordeur. Die bleek gesloten te zijn maar toen hij Jimmy's zakken onderzocht, vond hij een sleutel, die op de deur paste.

Hij opende ze en droeg Jimmy naar binnen.

Een vrouwenstem vroeg op scherpe toon: „Wie is daar!”

„Het is een van uw gasten, ma'am,” antwoordde de Nachthavik.

Hij hoorde de vrouw door de duistere gelagkamer lopen en een ogenblik later vlamde een lucifer op en werd de olielamp ontstoken.

Terwijl het licht langzaam aanzwol kwam de vrouw, vermoedelijk de hotelhoudster, met argwanende blik

naar hem toe en de Nachthavik ontdekte dat ze een revolver in de hand had.

„Wel, waarachtig, it's mister Stevens!” riep ze uit. „Zet hem daar maar op die stoel! Wat is er met hem?”

De Nachthavik vleide Jimmy in een leunstoel en liep naar de deur om die te sluiten.

„Ik vond hem hier vlakbij en voorzover ik kan nagaan heeft iemand hem een klap op z'n kop gegeven!” legde hij uit. „Maar ik geloof dat het nogal meevalt en als u hem iets te drinken kunt geven...”

„Natuurlijk!”

De hotelhoudster verdween achter de tapkast, schoof het vuurwapen in een lade en kwam even later met een fles en een glas aandragen.

„Ik wist dat-ie nog niet binnen was en zat nog op 'm te wachten,” vertelde ze terwijl ze het glas half vol schonk.

Ze boog zich moederlijk over Jimmy heen en, zijn hoofd ondersteunend, liet ze een beetje van het goedje in zijn mond lopen.

Het had onmiddellijk uitwerking!

Jimmy slikte en toen veroorzaakte het scherpe spul, waaraan hij niet gewend was, een hoestbui die

op haar beurt een zo felle pijn in zijn achterhoofd teweege bracht dat hij vrijwel volledig tot bewustzijn kwam.

Hij kreunde zachtjes en bracht een aarzelende hand naar zijn hoofd. Toen opende hij zijn ogen en vroeg met dikke tong: „Wat is 'r 'beurd?”

„Dat zou jij ons moeten vertellen, son,” mompelde de Nachthavik.

Jimmy knipperde met zijn oogleden, probeerde toen zijn blik te richten op de Nachthavik.

„That you, Steve?” vroeg hij zachtjes en verbaasd. „Hoe kom je hier?”

„Ik ging nog even een avondwandelingetje maken, son,” antwoordde de Nachthavik luchtig,” en toen vond ik jou! Je bent vermoedelijk tegen de kolf van een pistool opgelopen!”

De herinnering kwam langzaam bij Jimmy terug.

„Yeah!” mompelde hij peinzend. „Iemand gaf me 'n klap op m'n kop!”

„'t Had erger gekund!” verzekerde de Nachthavik.

De hotelhoudster, die een ogenblik had toegeluisterd, kwam ter zake.

„Laten we 'm naar de achterkamer brengen,”

stelde zij voor. „Dan kan ik die wond ’ns bekijken.”

Zwaar leunend op zijn vriend, sukkelde Jimmy naar de achterkamer terwijl de hotelhoudster de lamp weer doofde en achter hen aan kwam.

Onder het licht van de olielamp, bekeek ze een ogenblik de verwonding, liep toen naar een hoek van het vertrek waar ze uit een mandje een schaar opdiepte, waarna ze, met voorzichtige bewegingen, het haar rond de wond begon weg te knippen.

„Je wordt er niet mooier op, son,” grinnikte de Nachthavik die belangstellend stond toe te kijken.

„Groeit wel weer bij!” verklaarde de vrouw resoluut.

Toen verliet ze het vertrek en Jimmy mompelde: „Ik ben bang dat ik de zaak verknoeid heb, Steve. Ik verloor die kerels in het donker ’n ogenblik uit ’t oog en toen ik probeerde om dichterbij te komen, kreeg ik, bij het passeren van een donker steegje ’n klap, waardoor ik buiten westen ging...”

„It does not matter, son,” mompelde de Nachthavik geruststellend. „Vermoedelijk hebben die kerels het toch niet vertrouwd en zijn ze op hun hoede geweest.”

De hotelhoudster kwam weer binnen met een flesje jodium en verband.

„’t Zal wel pijn doen,” waarschuwde ze.

Jimmy kermde zachtjes en beet op zijn tanden toen het bijtende spul op de wond werd gegoten.

Toen legde de vrouw snel en handig, een verbandkussentje op de wond, zette het met kleefband vast en verklaarde: „Na ’n goeie nachtrust, zul je je morgen ’n stuk beter voelen!”

„Well, thank you, missis Hawker,” zei Jimmy op warme toon. „Ik voel me al ’n heel stuk opgeknapt! Ik heb ’t idee dat u m’n leven gered hebt!”

„Don’t be silly!” antwoordde de hotelhoudster glimlachend.

„Dan stap ik maar ’ns op, son,” verklaarde de Nachthavik. „Je redt ’t nu wel! See ye tomorrow!” „Ik zal je uitlaten, mister...”

„Sorry,” mompelde de Nachthavik. „Smith is de naam... Steve Smith!”

„...mister Smith!”

De Nachthavik stak de donkere, verlaten straat over, de hemel dankend dat zijn speurtocht succes had opgeleverd.

Hij vroeg zich af waaraan Jimmy zijn ongeluk te wijten kon hebben. Zou hij zich zo verdacht gedragen hebben, dat die kerels argwaan gekregen hadden? Misschien hadden ze het zekere voor het onzekere genomen? Maar waarom?

Hij bemerkte al van enige afstand, dat het raam van de Local Bank nog steeds verlicht was. Het enige licht dat in de straat nog te bespeuren viel.

Desmond Grey was kennelijk een late werker, peinsde de Nachthavik. Een zwoeger...

Hij had bijna de Bank bereikt toen het licht plotseling doofde.

Het betekende dat Grey ieder ogenblik naar buiten kon komen en het was beter op dit uur een ontmoeting met de man te vermijden.

De Nachthavik glipte snel de smalle donkere doorgang naast het Bankgebouw in en wachtte...

Hij hoorde de deur niet opengaan, maar, na enkele ogenblikken, verscheen de figuur van een man voor de uitmonding van het gangetje. Hij scheen een ogenblik te aarzelen... keek om zich heen, alsof-ie de omgeving wilde afspeuren!

De Nachthavik, zijn ogen aan de duisternis gewend,

kon de man duidelijk zien... hij zag de witte kap, als een vage lichte vlek in het sterrenlicht... het zwarte silhouet van een tas of een kleine koffer in de hand van de man...

Het was niet Desmond Grey, dacht de Nachthavik grimmig... Zeker niet Desmond Grey..

Voorzichtig trok hij de zwarte halsdoek voor zijn gezicht, zijn ogen vrij latend, trok zijn hoed naar voren en toen de man aanstalten maakte om verder te lopen, gleed hij als een donkere schim achter hem aan...

De kerel stond stokstijf, verstard als een pilaar toen hij plotseling een pistool in zijn rug voelde en een koele, toonloze stem achter hem fluisterde: „Doe geen domme dingen, vriend. Dit pistool heeft zes kogels en je kunt ze allemaal krijgen!”

Met een haastige beweging, zonder het pistool van zijn plaats te brengen, maakte de Nachthavik zich meester van de zwarte tas die de man in de hand droeg en die hij gewillig liet gaan.

„En nu gaan wij samen 'n bezoek brengen aan de sheriff, vriend,” vervolgde de Nachthavik. „Hij zal machtig blij zijn om te zien wat er onder die kap zit!”

„Who 'r you,” fluisterde de man schor.

„Sommigen noemen me de Nachthavik! Hij houdt niet van schurken... of Ghostriders...! „Come on, up to the sheriff!”

„De Ghostriders zullen je hiervoor te pakken krijgen, Nighthawk!” bromde de man dreigend maar het pistool dat in zijn rug porde, bracht hem op gang.

Voor enkele ogenblikken...

Toen werd de nachtelijke stilte plotseling verbroken door het geratel van pistoolschoten, afgevuurd van de overzijde van de straat...

De Nachthavik hoorde de kogels als nijldige wespen om hem heen suizen... zag de kleine vuurtongetjes in het duister oplichten...!

Een rauwe stem schreeuwde: „Beat it, Ash!” en Ash zette het plotseling op een lopen, zonder acht te slaan op het pistool van de Nachthavik, en op zijn beurt schreeuwend naar zijn makkers, om te voorkomen dat er in het donker op hem zou worden geschoten!

De Nachthavik voelde een kogel, nijdig fluitend, langs zich heen gaan, dicht genoeg bij om hem te doen beseffen dat het zaak was, om zo snel mogelijk

uit de vuurlinie te komen!

Hij wachtte er zich wel voor om terug te vuren. In de eerste plaats wist hij niet precies waar zijn tegenstanders zich bevonden maar bovendien zou het zijn eigen positie verraden!

Beter van niet!

Hij dook haastig weg en sloop, laag bij de grond blijvend, naar de doorgang naast de Bank.

Daar zou hij veilig zijn... zolang het duurde!

Kogels sloegen in tegen de gevel van het Bankgebouw maar zijn donkere figuur versmolt vrijwel met het duister van de straat en hij bereikte ongedeed zijn schuilplaats.

Daar wachtte hij, zijn pistool gereed voor wie hem te na mocht komen!

In de straat klonk nu meer lawaai van stemmen... stemmen van bewoners die door het schieten uit hun slaap waren gehaald.

Er werd geschreeuwd en geroepen en iemand vloekte dat het geen manier van doen was om de mensen uit hun welverdiende nachtrust te halen!

Toen brulde boven al het lawaai uit een stem: „Ze proberen de Bank te beroven!” en onmiddellijk

daarna: „’t Zijn de Ghostriders! Ze zijn in de stad!”

Het schieten hield plotseling op!

Blijkbaar waren de Spookruiters tot de conclusie gekomen dat hun opzet mislukt was en dat hun prooi was ontsnapt. Met de buit!

De Nachthavik wachtte...

Toen hoorde hij de stem van sheriff Vale: „Come on, Charly, let’s see what happened!”

Bij het horen van die stem smeed de Nachthavik de zwarte tas met een snelle beweging tot bijna voor de deur van het Bankgebouw en trok zich toen weer haastig terug in de beschermende duisternis.

Hij liep de smalle gang door die zich achter het gebouw met een haakse bocht voortzette. Er lag geen enkele hindernis op zijn weg en na korte tijd, bereikte hij een verbindingsgang die weer op de straat uit kwam.

De Bank lag nu een eind achter hem en hij hoorde vanuit de verte nog de stemmen van de bewoners van Wolf City, die bij de Bank de gebeurtenissen aan het bespreken waren.

Hij lachte zachtjes voor zich heen terwijl hij zich naar het hotel spoedde.

Zijn instinct had hem niet bedrogen!

De Spookruiters hadden inderdaad iets in de zin gehad! De beroving van de Bank!

Daarom ook waren ze op hun hoede geweest en hadden ze Jimmy, die achter hen aan had gelopen, van het toneel laten verdwijnen.

Buck en zijn kornuiten hadden Jimmy die avond in de Tomahawk gezien en misschien hadden ze vermoed dat zijn achtervolging opzet was. In elk geval hadden ze geen risico genomen!

Maar juist het uitschakelen van Jimmy was er de oorzaak van geworden, dat het plan was mislukt.

Eén man had kennelijk de roof moeten plegen en de anderen hadden zich in de buurt geposteerd om erop toe te zien dat er niets tussen kon komen.

Maar ze hadden toch, misschien als gevolg van de duisternis, te laat ingegrepen en de Nachthavik de kans gegeven om op het juiste moment tussen beide te komen!

Na de mislukte overval op de postkoets was dit de tweede keer dat de bende had gefaald!

De leider zou het niet prettig vinden!...

Op de binnenplaats van de Tomahawk was alles

rustig en de Nachthavik keek met scherpe blik naar het raam van zijn kamer.

Het stond nog een klein stukje opengeschoven, precies zoals hij het had achtergelaten!

Met een soepele sprong vonden zijn handen de bovenrand van de luifel en zonder moeite hees hij zich op.

Enkele ogenblikken later schoof hij voorzichtig het raam verder op en glipte naar binnen.

In het donker begon hij zich uit te kleden en, na een ogenblik nadenken, stopte hij zijn zwarte vest, hemd, halsdoek en hoed onder de matras.

Je kon nooit weten!

Met een voldaan gevoel gleed Smith tussen de lakens...

HOOFDSTUK V

Bezoek van de sheriff

Smith had misschien tien minuten in zijn bed gelegen en was nog niet aan zijn eerste slaap toe, toen hij plotseling voetstappen hoorde buiten zijn kamer. Een ogenblik later werd er op zijn deur geklopt.

Hij richtte zich half op en zijn hand gleed naar het pistool dat op een stoel naast zijn bed lag.

„Who is it?” vroeg hij scherp, nadat hij even gewacht had en het kloppen opnieuw begon.

„De sheriff.”

„Een ogenblik!”

Smith gleed uit zijn bed, trok haastig broek en shirt aan, stopte het pistool onder zijn hoofdkussen en opende de deur.

„Mag ik binnenkomen?” vroeg Harry Vale en deed meteen al een stap over de drempel.

„Kom binnen,” nodigde Smith uit. „Al kies je wel ’n rare tijd voor je bezoek! Ik zal even licht maken!”

Bij het licht van de olielamp keek de sheriff Smith aan met in zijn ogen een mengsel van argwaan en nieuwsgierigheid.

Toen richtte hij zijn blik op het bed.

„Oh, je was al in slaap!” stelde hij vast.

„Ik was in bed!” verbeterde Smith, met een flauw glimlachje. „Wat brengt je hier naar toe?”

„Je hebt niet gehoord wat er vannacht is voorgevallen?”

„Wat is er gebeurd?”

„De Spookruiters hebben geprobeerd de Bank te beroven!”

Smith deed verbaasd en vroeg toen: „Geprobeerd?”

Sheriff Vale grinnikte zachtjes.

„Dat zei ik, ja! Ze hebben een poging gedaan maar het is mislukt! De een of ander heeft blijkbaar ’n spaak in het wiel gestoken!”

„Hoe is het gegaan?” vroeg Smith terwijl hij de sheriff de enige stoel aanbood en zelf op de rand van zijn bed ging zitten, en zijn tabak te voorschijn haalde.

Vale streek met zijn hand door zijn witte haren. „Wel, om eerlijk te zijn,” bekende hij, „weet ik niet precies hoe het allemaal gelopen is. Er is heel wat geschoten maar toen ik en m’n assistent ter plaatse kwamen, was eigenlijk alles zowat voorbij.” Hij keek Smith onderzoekend aan.

„Jij hebt niets van de schoten gehoord?”

„Wel, nu je ’t zegt, ik geloof wel, dat ik er iets van gemerkt heb!” gaf Smith toe, zijn best doende om zijn gezicht in de plooi te houden.

„Yeah, d’r vloog heel wat lood rond, dat kun je van mij aannemen!” verzekerde Vale, „maar het was zowat afgelopen toen wij erbij kwamen’ Het eerste wat we vonden, zowat voor de deur van de Bank, was een zwarte tas en je kunt het geloven of niet maar toen we die open maakten zat er zowat voor vijftigduizend dollar aan bankpapier in...!” „Ik geloof ’t!” mompelde Smith. „Vermoedelijk ’t geld dat ’s middags met de postkoets was meegekomen!”

„Inderdaad! In het kantoor stond de brandkast open en Grey lag op de grond voor apegapen! Was neergeslagen...!”

„Niet ernstig, hoop ik?”

„Nee, hij was er weer bij, toen ik weg ging! Vertelde dat hij laat had zitten werken! Hij dacht dat de deur op slot was, maar dat kan niet, want plotseling stond 'n kerel achter hem met een witte kap over z'n kop en voor-ie iets kon doen, kreeg-ie 'n mep! Hij had de sleutel van de brandkast in z'n zak...”

„Dat heb ik vanmiddag gemerkt!” onderbrak Smith. De sheriff keek hem aan, opnieuw met iets van argwaan in zijn blik.

„Ja, jij wist ervan!” knikte hij.

„Ik en vermoedelijk de helft van de inwoners van Wolf City,” glimlachte Smith terwijl hij zijn sigaret uitdrukte in een stenen bakje, dat als asbak dienst deed.

„Dat is waar,” beaamde de sheriff. „Wel, het was op die manier 'n koud kunstje om de brandkast leeg te halen!”

„En hoe ging het verder?”

„Ik moet er naar raden, maar ik denk dat er buiten 'n stel handlangers op post stonden om erop toe te zien dat alles goed verliep...! Toen schijnt er toch iets mis gegaan te zijn, en... eh... toen is het schieten

begonnen!”

„Geen slachtoffers?” vroeg Smith beleefdheidshalve, want hij wist wel beter!

„Daar heb ik niks van gemerkt!”

„Fijn! Dan is 't goed afgelopen! Voor iedereen behalve voor de Ghostriders!”

„Zo is 't!”

De sheriff zweeg een ogenblik en staarde voor zich uit.

Smith hield zich bezig met het rollen van een sigaret en keek de sheriff van terzijde aan.

Hij voelde wel, dat de sheriff nog meer op zijn lever had, maar er blijkbaar niet goed mee voor de dag durfde komen.

Hij besloot zelf de knoop maar door te hakken.

„Wel, sheriff, het was 'n boeiend verhaal en ik ben blij dat ik 't gehoord heb, maar ik neem aan dat dat niet de enige reden is waarom je hier midden in de nacht op bezoek gekomen bent!” zei hij.

„Nee,” gaf Vale toe met een gezicht alsof hij er eigenlijk liever niet meer over wilde praten, „ik kwam hier om te zien of jij thuis was...”

„Waarom zou ik niet thuis zijn... en, wanneer ik

niet was thuis geweest, wat dan nog,” wilde Smith weten.

De sheriff schraapte zijn keel en zei: „De kwestie is, dat ’n paar mensen bij de Bank beweerden dat ze jou daar rond middernacht hadden zien... eh... rondscharrelen...”

„Mij?!”

„Ze dachten tenminste dat jij ’t was!”

Smith lachte kort.

„En wie waren dat?” vroeg hij.

„Buck Dillon en z’n neef Al!”

„Is Buck Dillon de kerel, die vanmiddag...”

„Yeah, dat is-ie!”

„Wel,” mompelde Smith, „hij heeft hier vanavond met ’n drietal vrienden in de gelagkamer gezeten en hij heeft mij naar m’n kamer zien gaan, neem ik aan. Het is mij ’n raadsel hoe hij aan dat idee komt! „Ik heb ’t gevoel dat hij me niet erg mag!” „Hij heeft wel meer gekke ideeën,” bromde de sheriff op verachtelijke toon. „Daarom heb ik aan z’n praatjes niet veel waarde gehecht!”

„Maar je wilde toch wel even controleren,” merkte Smith glimlachend op.

De sheriff glimlachte eveneens.

„Ik vond dat ik dat moest doen... om verantwoord te zijn!”

„Wat is Dillon voor 'n kerel?”

„'n Nietsnut die 'n hekel aan werken heeft! Hij woont met z'n neef in een hut aan de rand van de stad! Die neef, Al Dillon, is 'n kwaaie... nog al handig met 'n pistool en zo, maar hij heeft 'n paar dagen geleden 'n ongelukje gehad met het houthakken en z'n hand bezeerd en dat zal 'm wel 'n tijdje uit de circulatie houden als gunfighter!”

„'n Paar dagen geleden?” vroeg Smith.

„Dat beweert-ie tenminste... maar hij is van de eerste leugen niet gebarsten! Waarom vraag je dat?”
„Ik zat er net aan te denken dat een van de kerels die vanmiddag bij de overval op de stage betrokken waren, 'n kwetsuur aan z'n hand heeft opgelopen,” zei hij langs zijn neus weg.

De sheriff knikte peinzend.

„Ik vertrouw 'm niet,” bekende hij, „maar ik heb geen enkel bewijs dat hij of z'n oom iets met de Spookruiters te maken heeft!”

„Waar leven ze van als ze niet werken?”

informeerde Smith.

„Soms knappen ze noodgedwongen wel 'ns een of ander karweitje op!”

„'n Gemakkelijke manier om aan de kost te komen... als dat tenminste de manier is,” zei Smith twijfelachtig. „Ze waren vanavond met z'n vieren hier. Heb je er enig idee van wie de andere twee zouden kunnen zijn?”

„Vermoedelijk Ash Collier en Jack Braley. Dat zijn zo'n beetje kameraden. Deugen naar mijn smaak evenmin!”

Ash Collier, dat was dus de man die de overval had gepleegd en die hij voor z'n pistool had gehad, peinsde Smith.

Nu stond in elk geval vast dat Buck Dillon en zijn trawanten de overval op de Bank hadden beraamd en leden waren van de Ghostridersbende.

De volgende vraag van de sheriff onderbrak plotseling zijn gepeins.

„Heb jij ooit gehoord, Smith, van 'n kerel die zichzelf de Nachthavik noemt?”

Smith trok een nadenkend gezicht.

„Nu je 't zegt, ja!” zei hij. „Hoe kom je daaraan?”

De sheriff lachte een beetje schaapachtig.

„Ik had vandaag ’n telefonisch gesprek met old Joe Barnett, da’s de Marshal van Yellow River district waar ook de vallei onder valt! Hij weet van onze troubles af en hij vertelde me, dat-ie een van z’n assistenten naar hier had gestuurd om ’ns poolshoogte te nemen. Reed is de naam. De kerel schijnt verdwenen te zijn. Ik heb ’m nooit gezien hier. Maar goed, in dat gesprek viel de naam Nachthavik. Joe had er nogal plezier in. Zei dat dat de kerel was die hier wel ’ns orde op zaken zou kunnen stellen en met die Ghostriders zou kunnen afrekenen! Zei dat ik niet verbaasd moest zijn als-ie hier kwam opduiken!”

Hij keek Smith aan en haalde zijn schouders op.

„Joe deed nogal geheimzinnig en, eerlijk gezegd, begreep ik er niet veel van. Het naadje van de kous wilde ie-me blijkbaar niet vertellen. Ken jij die Nachthavik?”

„Heb ’m nooit gesproken,” mompelde Smith naar waarheid.

Die ouwe Joe Barnett, dacht hij. Had toch zijn mond niet helemaal kunnen houden. Misschien had-ie sheriff Vale een hart onder de riem willen steken.

„Als 't zo'n kei is, als Joe me probeerde wijs te maken,” vervolgde Harry Vale, „dan is-ie hier in elk geval welkom! Ik kan wel wat hulp gebruiken en het wordt tijd dat er iets gebeurt! Ik had 'n paar dagen geleden Tex Ellis nog bij me, een van de grootste ranchers uit de vallei!”

„Ik ken hem,” zei Smith.

„O, ja? Wel, hij is ook een van de slachtoffers van die vervloekte bende. Een andere rancher, Payne, hebben ze praktisch uit de vallei verdreven! Van een ander weet ik, dat-ie aan die kerels geld gegeven heeft, om met rust te worden gelaten!”

De sheriff zuchtte en keek somber voor zich uit. Toen stond hij op en keek op Smith neer.

„Blijf je nog in de stad de komende dagen?” vroeg hij.

Smith haalde de schouders op.

„Don't know! Misschien ga ik Tex Ellis 'ns 'n bezoek brengen. Ken 'm nog van vroeger!”

„Wel, laat ik je 'n goeie raad geven! Op een of andere manier sta je niet te best met Buck Dillon. Pas op voor 'm! Ik geloof niet dat-ie voor een smerige streek terug zal schrikken! Bovendien zul je, na die

postkoetsgeschiedenis, ook niet in 'n al te best blaadje staan bij de Spookruitersbende! Denk daaraan als je de vallei in gaat! Ik weet niet of je behoorlijk met 'n pistool om kunt gaan maar tegen 'n schot vanuit een hinderlaag is geen mens opgewassen!”

„Je zou me bijna bang maken, sheriff,” grinnikte Smith terwijl hij eveneens overeind kwam.

De sheriff keek naar het gebronsde gezicht met de scherpe trekken, de vierkante kaak en de rustige grijze ogen en schudde langzaam het hoofd.

„Dat geloof ik niet,” zei hij, „maar dat neemt niet weg, dat oppassen toch raadzaam is!”

„Maak je geen zorg, sheriff,” verzekerde Smith. „Dat zal ik!...”

HOOFDSTUK VI

Jacht op de Nachthavik

De Nachthavik was de volgende morgen al vroeg uit de veren; ondanks de korte nacht volkomen fris en uitgerust.

Luke Short, droefgeestiger kijkend dan ooit, wenste hem goeden morgen toen hij de gelagkamer binnenkwam en bracht hem even later een stevig ontbijt van dikke plakken ham met eieren, dat de Nachthavik zich goed liet smaken.

Daarna, onder het roken van een sigaret, overwoog hij de situatie en besloot die dag een bezoek te gaan brengen aan Tex Ellis' ranch.

Het feit dat hij nu een aantal leden van de Ghostridersbende kende, was van belang, peinsde hij, maar het bracht hem op het ogenblik niet veel verder.

Hij kon weinig tegen Dillon en zijn kornuiten ondernemen, want hij had geen enkel bewijs. Dat was

ook de reden waarom hij tegen de sheriff maar niet over zijn ervaringen, die nacht, had gesproken. Ook de sheriff zou niet in staat zijn iets tegen de kerels te doen.

Nee, voor het onschadelijk maken van de bende, was het nodig hun schuilplaats te vinden en de plaats waar het gestolen vee werd heengebracht en daarvoor zou Tex wellicht bruikbare aanwijzingen kunnen geven, ook al hadden zijn eigen naspeuringen blijkbaar geen resultaat opgeleverd.

Hij glimlachte toen hij dacht aan de aanzegging die de Spookruiters hem hadden gegeven om de vallei te verlaten.

De twaalf uur waren nog niet om maar dat maakte niet veel uit want hij was toch niet van plan aan het ultimatum gevolg te geven.

Wel zou hij, de goede raad van de sheriff indachtig, waakzaam zijn want hij was er zich zeer goed van bewust dat hij met een gevaarlijke vijand te doen had...

Nadat hij de rekening had betaald, wandelde hij op zijn gemak door de hoofdstraat van Wolf City, waar al een druk verkeer was van ruiters en voertuigen, naar

de stalhouderij om zijn paard op te halen.

Blackie, goed uitgerust en gevoed, snoof en trappelde ongedurig terwijl de Nachthavik hem aantuigde en eenmaal buiten, kon zijn baas hem maar met moeite in een rustige draf houden.

De Nachthavik reed de hoofdstraat af terwijl zijn grijze ogen, onder de stetson, van links naar rechts zwierven om ieder gevaar tijdig te bespeuren.

Maar alles bleef rustig en zo bereikte hij de Plainsman, het hotel waar Jimmy verbleef.

Hij hield Blackie in, steeg af, bond het paard aan het rek voor het hotel en stapte naar binnen.

Mrs Hawker kwam uit de achterkamer te voorschijn – er waren nog geen klanten – en zei: „Je vriend slaapt nog steeds, Mr Smith!”

„Wel, het zal ’m goed doen, ma’am,” verzekerde de Nachthavik. „Zou u ’m een boodschap willen doorgeven als-ie weer boven water komt?”

„Sure!”

„Zou u ’m willen zeggen dat ik naar de TL-ranch gereden ben en vermoedelijk ’n paar dagen weg zal blijven?”

„Ik zal het niet vergeten!”

„Thank you, ma'am.”

De Nachthavik draaide zich om en op dat ogenblik werden de klapdeurtjes opengeduwde en stapte Buck Dillon de gelagkamer binnen.

Zijn lippen waren vertrokken in een sluw glimlachje en zijn ogen hadden een uitdagende blik toen hij op spottende toon vroeg: „Je gaat de stad verlaten, Smith?”

De Nachthavik glimlachte maar zijn ogen stonden koel en vijandig.

„Als je d'r geen bezwaar tegen hebt!”

„O, nee!” deed Dillon royaal. „Ik zal je niet tegenhouden, 't Zou kunnen zijn dat je machtig veel haast hebt!”

„Nee, dat ook weer niet,” antwoordde de Nachthavik lijsig.

„Voor sommigen is dit geen gezonde streek,” vervolgde Dillon grijnzend.

„Dat weet ik! Hoe is 't met de hand van je neef?” De Nachthavik maakte 'n luchtige beweging met zijn eigen hand en de grijns verdween plotseling van Dillon's gezicht en zijn ogen glinsterden kwaadaardig.

„'n Schram, vreemdeling!” snauwde hij. „Alleen

maar 'n schram! Je zou 't 'm zelf kunnen vragen!”
„Dat zal ik zeker doen... een dezer dagen,”
verzekerde de Nachthavik. „Breng 'm intussen aan z'n
verstand dat 't niet gezond is voor 'm om... eh... hout
te hakken!”

Dillon haalde diep adem, liep toen met enkele
woeste stappen naar de tapkast en snauwde: „Gimme
a drink!”

De Nachthavik liep rustig naar buiten, maakte
Blackie los en zwaaide zich in het zadel.

De ontmoeting met Dillon was eigenlijk een beetje
een streep door de rekening vooral nu Dillon
vermoedelijk de boodschap die hij voor Jimmy had
achtergelaten, ook had gehoord.

Dillon wist nu waar zijn reis naar toe ging en dat
vergrootte het gevaar van een hinderlaag.

Jammer, maar niets aan te doen.

Hij reed het stadje uit, langs het wagenspoor van
de postkoets en plotseling aan de voet van een lange
helling, zag hij aan zijn linkerhand, het huisje van de
Dillons liggen.

Het was maar een povere behuizing, zoals de
sheriff had gezegd niet veel meer dan een hut, van

hout en adobe opgetrokken met een aangebouwde gammele stal en een kleine corral waarin een drietal paarden liepen.

Tegen de versleten afrastering van de corral stond Al Dillon geleund, blijkbaar genietend van de ochtendzon.

Toen hij de Nachthavik in het oog kreeg maakte hij zich van de afrastering los, deed enkele stappen in de richting van de weg, haalde met een hand een rode lap uit z'n broekzak te voorschijn terwijl zijn andere hand razendsnel zijn pistool uit de holster trok.

De Nachthavik, die, al naderbij komend, zijn bewegingen volgde kwam tot de conclusie dat het letsel aan de hand van Al Dillon inderdaad niet van betekenis kon zijn.

Dillon begon zijn pistool op te poetsen maar zijn ogen in het strakke, vijandige gezicht, waren op de naderende ruiter gericht.

Hij borg de doek weer op, liet de cilinder van het wapen draaien en toen de Nachthavik langs reed, bracht hij het wapen omhoog om langs de loop te kijken.

De Nachthavik hield met een ruk zijn paard in.

„Ik hoop niet, dat je me bang probeert te maken,” zei hij met een half lachje.

Dillon hield het pistool nog een ogenblik gericht, liet het toen langzaam zakken zonder zijn ogen van de Nachthavik af te wenden, om het vervolgens met een snelle beweging in de holster terug te laten glijden.

Hij maakte een achteloos gebaar met de hand.

„Ride on, cowboy,” zei hij toonloos. „Je gaat de goeie kant uit. Keep going!”

De Nachthavik haalde de schouders op en zette Blackie aan.

In een lichte draf vervolgde hij zijn weg.

Toen hij even later de heuvelkam bereikte en omkeek, zag hij, beneden zich, de jonge Al Dillon midden op de zandweg staan terwijl zijn oom, Buck Dillon, in galop van de kant van Wolf City kwam aanrijden.

Terwijl hij verder reed vroeg hij zich af wat het tweetal nu zou aanvangen.

Zou men hem ongehinderd naar de ranch van Tex Ellis laten gaan?

Niet waarschijnlijk!

Buck Dillon was woest en de jonge Dillon

vermoedelijk niet minder, ook al liet die het niet zo merken. Bovendien was het vrij zeker dat Buck wist dat hij op weg was naar de TL-ranch en dus niet van plan was om zich van de gegeven waarschuwing om te verdwijnen, iets aan te trekken.

Daarbij kwam nog de kwestie van de mislukte overval op de postkoets en de mislukte bankroof. Ook daarover had Dillon bepaalde vermoedens, dat was uit zijn opmerking aan de sheriff wel gebleken!

Ze zouden het er niet bij laten zitten, dacht de Nachthavik, en ze zouden zo vlug mogelijk proberen hem de rekening te presenteren.

Met een lichte aanraking van de sporen zette hij Blackie tot groter snelheid aan en het zwarte paard trok met een nijldige ruk aan de teugels, het hoofd naar voren en ging in een snelle galop over.

De Nachthavik, voorover leunend, liet het dier begaan.

Hoe groter de afstand tussen hem en eventuele achtervolgers werd, hoe beter.

In een razend tempo gleden enkele mijlen onder de roffelende paardenhoeven door terwijl Blackie in tomeloze vaart over de zanderige weg vloog, een

wolk van stof achter zich latend.

Een kwartier duurde de dolle ren, waarvan het paard kennelijk genoot!

Toen hield de Nachthavik het dier in, om het niet al te zeer te vermoeien, en in een gestrekte draf ging het verder.

Enkele mijlen verderop lag het punt waar hij naar het noorden zou moeten afbuigen om de ranch van Ellis te bereiken.

Hij wist niet of het de kortste weg was en de mogelijkheid bestond dat zijn tegenstanders, door een andere route te nemen, hem toch nog zouden vóórkomen en een hinderlaag zouden kunnen leggen. Die gedachte beviel hem niet erg.

Daarenboven was een groot deel van het terrein dat hij moest afleggen, golvend prairieland dat op vele plaatsen open was en weinig beschutting bood.

Als hij met twee of misschien meer tegenstanders te maken zou krijgen, zou hij in een zeer ongunstige positie komen te verkeren.

Het had geen zin om het gevaar te gaan opzoeken, dacht hij, vooral niet wanneer het vanuit een hinderlaag ongezien tot hem zou kunnen komen!

Een andere plotselinge gedachte deed hem de teugel wenden en in plaats van naar het noorden af te buigen deed hij Blackie in zuidelijke richting gaan, een heuvelhelling op, die dicht begroeid was met hoog opgaand struikgewas, hier en daar onderbroken door kleine boomgroepen.

Na enkele honderden meters, hield hij zijn rijdier in en steeg af.

Hij voerde Blackie naar een kleine beschutte ruimte waar wat gras groeide en haalde zijn kijker uit de zadeltas.

Toen zocht hij zelf een plekje tegen de heuvelrand, ging zitten, legde de kijker naast zich neer en begon een sigaret te rollen.

Vanwaar hij zat kon hij, tussen de struiken door, een klein gedeelte van de weg, schuin beneden hem, overzien.

Hij rookte kalm zijn sigaret, geduldig wachtend op de dingen die zouden komen... misschien!

De stilte werd alleen verbroken door het zachte gegons van insecten en de verre roep, nu en dan, van een spotvogel, die zich ergens in de struiken ophield.

Het duurde een kwartier... twintig minuten...

Toen klonk in de lome stilte het zachte, maar snel aanzwellende gedreun van paardenhoeven en de Nachthavik scherpte zijn oren terwijl een glimlachje rond zijn mond speelde.

Zijn intuïtie had hem niet bedrogen...

Hij nam de kijker op en bracht hem voor zijn ogen, zijn blik gericht op het gedeelte van de zandweg dat in zijn gezichtsveld lag.

Het denderen van de hoefslagen werd steeds duidelijker hoorbaar en hij vroeg zich af met hoevelen ze zouden zijn.

Meer dan twee... zo te horen!

Toen kreeg hij de ruiters plotseling in het oog!

Vier waren het er!

Laag over hun paarden gebogen joegen ze over het pad, dichtbij elkaar, gevolgd door een meterslange wolk van stof.

Na enkele ogenblikken waren ze uit het gezicht verdwenen maar de Nachthavik had hen voldoende lang in het zicht gehad om hen te herkennen.

Het waren inderdaad de beide Dillons, met in hun gezelschap Braley en Collier.

De Nachthavik luisterde naar het luider wordende

gebons van de hoeven op de mulle grond... toen waren ze voorbij en na enkele ogenblikken was er nog slechts een vaag, ver gerucht dat plotseling wegviel.

De Nachthavik schoof zijn stetson naar zijn achterhoofd en haalde opnieuw zijn tabak te voorschijn.

Ze hadden geen tijd verloren laten gaan om de achtervolging in te zetten, peinsde hij, en als hij er niet op verdacht was geweest, zouden ze een goede kans hebben gemaakt om hem in te halen.

Maar zoals het nu was, verwijderden ze zich steeds verder van hun prooi en het kon wel even duren eer ze tot de ontdekking kwamen dat het wild hen ontkomen was.

Wat zouden ze daarna doen?

De zelfde weg weer terug rijden? Niet waarschijnlijk. Althans zeker niet zonder eerst hun paarden rust te gunnen. Mogelijk ook gingen ze door naar hun schuilplaats!

Een hinderlaag had hij niet te verwachten, omdat ze er vermoedelijk van uit zouden gaan dat hij in hetzelfde hoge tempo had gereden en zich dus nog op veilige afstand voor hen bevond.

Al piekerend, zonder een antwoord te vinden op de vele vragen, rookte de Nachthavik zijn sigaret en liet een half uur voorbijgaan...

Toen kwam hij overeind en liep naar de plek waar Blackie aan het grazen was.

Hij borg de kijker weg en slingerde zich in het zadel.

Langer wachten had geen zin. Hij moest het er maar op wagen en erop vertrouwen dat de weg naar de TL-ranch veilig zou zijn.

Langzaam daalde hij de heuvel af en toen hij de zand weg bereikte, liet hij zijn paard in draf overgaan.

Zijn ogen, onder de rand van de diep naar voren getrokken stetson, speurden de beboste hellingen aan weerszijden van de weg af, maar alles was rustig en er scheen geen onheil te duchten...

Een flauwe bocht in de weg, leidde een gedeelte in dat smal en kronkelig, met hier en daar korte steile hellingen, door zandverstuivingen heen, naar hoger gelegen terrein voerde en de Nachthavik dacht terug aan de moeite die het hem, daags tevoren, had gekost om hier de postkoets in de juiste koers te

houden.

Bomen met vreemd vergroeide stammen en lage, breed uitwaaiierende kruinen, stonden op sommige plaatsen bijna midden op het spoor en het leek hem een raadsel, hoe hij daar heelhuids met de stage was langsgekomen.

Er was misschien een goeie stage-driver aan hem verloren gegaan!...

Dzjiettt...!

Een venijnig jankende geweerkogel, die plotseling, als uit het niet, kwam aansuizen, rukte de hoed van zijn hoofd en de knal van het schot, scherp en duidelijk, verbrak de stilte langs het pad...!

Het schot kwam van de lage beboste helling, rechts van hem, en eer de echo verstorven was, had de Nachthavik zijn paard met een ruk gewend en een nijldige prik van de sporen, dreef het dier met een sprong, het lage struikgewas in aan de andere kant van de trail!

Dzjiettt...!!

Een tweede kogel rukte een stuk uit zijn shirt en een vlijmende pijn schoot door zijn rechter bovenarm, alsof die in aanraking was gekomen met een

gloeierende pook!

De pijn verbijtend, dreef hij zijn rijdier aan, laag over het paardenlijf gebogen, zoekend naar een plek die hem enige beschutting kon bieden voor het goed gerichte vuur van zijn tegenstanders.

Opnieuw vlogen enkele kogels over hem heen en het was duidelijk dat de vijand zich verspreid had opgesteld en hem, van verschillende plaatsen, onder vuur nam.

Hij voelde bloed langs zijn arm lopen maar, uit de manier, waarop hij zijn arm en zijn vingers kon bewegen, leidde hij af, dat de verwonding toch maar oppervlakkig moest zijn.

Een korte, zanderige, steil aflopende glooiing, waarlangs Blackie vrijwel naar beneden schoof, bracht een ogenblik opluchting en onttrok hem aan het schootsveld van zijn tegenstanders.

Hij hoorde hen, op enige afstand, tegen elkaar roepen en hij wist, hoewel hij hen niet kon verstaan, wat het betekende.

De drijfjacht was begonnen en hij was het wild!

Nijdig op zichzelf, omdat hij, op een stomme manier, door zijn tegenstanders te onderschatten,

toch nog in een hinderlaag was gelopen, zette hij het zwarte paard tot groter spoed aan, speurend naar een plek die hem voldoende dekking zou geven om zich te weer te stellen, of, beter nog, om de ongelijke strijd te kunnen ontlopen.

Een gordel van hoogopgaand struikgewas, een honderd meter van hem vandaan, zou hem misschien een kans bieden! De struiken zouden hem in elk geval aan het oog van zijn achtervolgers onttrekken.

Hij liet Blackie opnieuw de sporen voelen en het zwarte paard galoppeerde door het mulle zand met een verbeterde kracht, alsof het begreep in welke moeilijkheden zijn meester verkeerde!

Voor hij de beschermende muur van groen bereikte, keek de Nachthavik een ogenblik achter zich.

Hij ving een glimp op van Al Dillon, die het geweer aan de schouder had gebracht...

Met een van pijn vertrokken gezicht, rukte hij zijn paard op het laatste ogenblik opzij...

De kogel ging zo dicht langs hem heen dat hij de hoge, angstaanjagende fluittoon duidelijk kon horen!

Toen had de begroeiing hem opgeslokt en aan het oog onttrokken en de Nachthavik haalde een ogenblik

opgelucht adem.

Al Dillon was te voet geweest en vermoedelijk hadden ook de anderen hun paarden ergens vastgezet, voor ze hun positie hadden ingenomen om hem te onderscheppen.

Het zou hem een betere kans geven om de dans te ontspringen!

Blackie ploeterde door het lage kreupelhout tussen het hoge struikgewas en de Nachthavik liet zijn rechterarm slap naast zich neerhangen om de zagende pijn wat te verlichten.

Hij veegde met de mouw van zijn shirt het zweet van zijn voorhoofd en zette Blackie tot nog groter spoed aan.

Toen, plotseling hield de hoge begroeiing op en voor hem lag een uitgestrekt veld van chaparral, een wirwar van lage, dorre doornige struiken, volkomen ondoordringbaar!

De Nachthavik, zijn ogen samengeknepen tot spleetjes, likte met zijn tong over zijn droge met stof bedekte lippen!

Pech!

Hier was geen doorkomen aan! Blackie zou in

minder dan geen tijd kreupel zijn.

Hij boog naar rechts af, een smal pad, meer een wildspoor, volgend dat evenwijdig met de chaparral liep.

Toen hij na enkele ogenblikken achter zich keek ontdekte hij dat hij een cirkelbeweging aan het beschrijven was, die hem dichterbij zijn achtervolgers moest brengen!

Hij hield zijn rijdier in en dacht een ogenblik na.

Zouden Dillon en zijn kornuiten op de hoogte zijn van de situatie? Of zouden ze er van uitgaan dat hij had weten te ontsnappen en hadden ze de jacht opgegeven?

Alles was stil geworden sinds hij tussen de struiken was verdwenen. Er was geen schot meer gelost!

Maar ze moesten nog in de omgeving zijn, en dat liet hem geen keus.

Hij zou hier moeten wachten, desnoods tot het donker was!

Met een lichte ruk aan de teugel stuurde hij zijn paard weer het struikgewas in en, toen hij een kleine open ruimte bereikte, temidden van een dichte begroeiing, steeg hij af.

„Liggen, old boy!” beval hij zacht en het zwarte paard draaide een ogenblik het hoofd naar zijn baas, liet zich door de voorbenen zakken en rolde om.

De Nachthavik keek rond naar een geschikt plekje waar hij zich zou kunnen verschuilen. Tenslotte liet hij zich neer achter een lage heester, vanwaar hij een oog kon houden op zijn rijdier en op iedereen die de open ruimte zou betreden!

Nu was het een kwestie van wachten.

Hij stak zijn pistool tussen de vork van twee takken, zodat hij het onmiddellijk zou kunnen grijpen en betastte met voorzichtige vingers zijn bovenarm, rond de plek waar de kogel hem geraakt had.

De verwonding had niet veel te betekenen, het was niet veel meer dan een schram en het bloeden had opgehouden.

Hij bewoog de arm zachtjes heen en weer. Het verlichtte de pijn, merkte hij.

Hij wachtte, volkomen ontspannen, zijn oren gespitst op ieder geluid dat op een naderende vijand zou kunnen wijzen.

Hij had zijn tegenstanders zwaar onderschat. Toen ze hem na verloop van tijd niet in het zicht hadden

gekregen, hadden ze vermoed dat hij zich onderweg had schuilgehouden en op hun beurt hadden ze zich verdekt opgesteld om hem op te wachten.

Als een groentje was hij in de val gelopen!

Het zou hem nu niet meer overkomen, dacht hij grimmig. Hij zou wachten tot de duisternis gevallen was en eerst dan hier opbreken!

Hij keek naar de bloedvlek op zijn shirt, bedacht dat hij een verband zou kunnen leggen... Hij had er de spullen voor in zijn zadeltas...

Voorzichtig kwam hij overeind en betrad de open ruimte, op weg naar Blackie.

Plotseling zag hij de hengst het hoofd opheffen en de oren spitsen...

Er was gevaar!

Maar er werd hem geen tijd gelaten om zijn fout te herstellen.

Een harde stem achter hem zei dreigend: „Ik heb je onder schot, makker! Eén verkeerde beweging en je bent er geweest...!

HOOFDSTUK VII

Hulp voor de Nachthavik

De man die uit de struiken te voorschijn kwam was lang en mager en de Nachthavik, die hem al eerder had gezien in de Tomahawk, vermoedde dat het Jack Braley was.

Zijn ongeschoren gezicht onder de verfromfaaide hoed vertoonde een triomfantelijke grijns en zijn ver uiteen staande ogen hadden een spottende, honende uitdrukking.

„Stick 'em up, cowboy!” beval hij en de zware Colt in zijn harige hand zette de woorden kracht bij.

De Nachthavik haalde diep adem en bracht zijn beide handen op schouderhoogte.

Jack Braley stiet een luide kreet uit en schreeuwde toen: „I've got 'm!”

Na enkele ogenblikken klonk er lawaai tussen de struiken, takken kraakten en de beide Dillons

verschenen ten tonele, even later gevolgd door Ash Collier.

De ogen van de jonge Dillon gingen naar de bloedvlek op de mouw van het shirt van de Nachthavik en zijn stem klonk voldaan toen hij opmerkte: „Ik zei je wel, Buck, dat ik z'n vlerk geraakt had!”

Buck Dillon knikte.

„Pretty good shooting!” gaf hij toe.

Toen liep hij langzaam naar de Nachthavik toe, een schamper lachje op zijn ongure tronie.

Met zijn duimen achter zijn pistoolgordel gehaakt, bleef hij voor hem staan en zei, op spottende toon: „Je dacht dat je heel wat was, Smith! Maar het blijkt dat je maar 'n doodgewone, stomme, cowpuncher bent, die niet weet wat goed voor 'm is!”

Smith glimlachte wrang.

„Ik ben bang dat je nog gelijk hebt ook!” gaf hij toe.

Hij had zijn handen laten zakken, zonder dat er bezwaar was gemaakt.

Daar was ook niet veel reden voor, want hij was ongewapend.

„We hebben je gewaarschuwd om te verdwijnen,” vervolgde Buck Dillon, „en je niet met zaken te bemoeien waarmee je geen donder te maken hebt! Nu zit je in de purée, cowboy, en daar zul je niet meer uitkomen!”

Smith haalde de schouders op.

„Je zou me toch geen kans gegeven hebben,” zei hij effen, „’t Was overigens niet van belang want ik was niet van plan om te gaan!”

Al Dillon, die er tot dusverre met een ondoorgrondelijk gezicht had bij gestaan, vroeg plotseling: „Was hij ’t, Ash?”

Smith begreep dat de vraag doelde op de ontmoeting van Ash Collier met de Nachthavik, de afgelopen nacht.

Collier trok een gezicht waarop twijfel te lezen was.

„Ik weet ’t niet,” zei hij.

„Jij ooit gehoord van ’n kerel die zich de Nachthavik noemt?” wendde de jonge Dillon zich tot Smith.

„Yeah!”

„Weet je dat-ie hier in de vallei is?”

Smith knikte.

„Wat doet-ie hier.“

Smith trok de wenkbrauwen op.

„Ik denk dat-ie iets tegen de Ghostridersbende heeft!”

Buck Dillon barstte in een ruwe lach uit.

„En wat denk je dat-ie daar tegen kan doen?” vroeg hij op smalende toon.

„Je zou 't 'm kunnen vragen,” mompelde Smith met een flauw glimlachje.

„Dat zal ik misschien nog wel 'ns doen!” beloofde Dillon met een uitdagend lachje. „Misschien blijkt-ie even stom te zijn als jij, Bud!”

„Misschien!”

„Jij bent in elk geval aan 't einde van je tocht gekomen,” zei hij plotseling op kille toon. „Je had die postkoets beter met rust kunnen laten! Of je geweer in de holster!”

Smith zag hoe Al Dillon zijn hand, waarop nog een kleine pleister zat, samenkneep bij de herinnering aan de overval.

Hij lachte kort.

„Ik moest iets doen,” zei hij, „anders zou de

koetsier van de stage eraan gegaan zijn. Ik mikte op het pistool! Voor het zelfde geld had ik die kerel 'n kogel door zijn kop kunnen schieten!”

„Jij denkt dat je 'r wat van kunt, cowboy?” vroeg Al Dillon met een ondoorgrondelijk lachje. „Jij gelooft dat je een hele schutter bent?”

„Ik kan er mee omgaan,” gaf Smith toe.

Al Dillon keek zijn oom aan en knipoogde.

„All right,” zei hij, „ik zal je de kans geven om te laten zien wat je presteert. Wij zullen het samen uitschieten! Zien wie de beste is!”

Het gezicht van de oude Dillon betrok.

„Zou je dat doen, son?” vroeg hij bezorgd. „Waarom zou je risico lopen?”

Al Dillon lachte uitdagend.

„Ik geloof niet dat er risico is,” zei hij luchtig. „En hij zal z'n kans gehad hebben!”

Hij keek naar de lege holster op Smith's dijbeen en vroeg: „Waar is je schietijzer?”

„Daar!” wees Smith.

„Get it, Buck! Haal er alle kogels uit op één na! Jij gaat daar staan, cowboy,” beval hij. „Mijn oom zal het pistool in je holster steken. Op een sein van hem,

schieten wel!”

„Maar... eh... luister nou 'ns, Al,” begon Buck Dillon opnieuw, „wat moet er nou... als...”

Al Dillon wuifde de vraag nonchalant weg.

„Dan weet je wel, wat je te doen staat!” zei hij luchtig maar Smith hoorde de dreiging achter de woorden.

Het betekende dat, hoe de uitslag ook zou zijn, hij het er niet levend af zou brengen.

Hij zag hoe Buck Dillon, met een hulpeloos schouderophalen, de cilinder van zijn pistool liet draaien en vijf patronen in zijn hand liet vallen.

Toen liep hij naar Smith toe en met een onwillig gebaar, duwde hij het pistool in diens holster.

„Als je 'm raakt, dan is 't 't laatste wat je hier op de wereld doet!” verzekerde hij toonloos.

Smith haalde diep adem. Hij vroeg zich af wat hem te doen stond.

Hij had het recht om in een eerlijk gevecht zijn kans te verdedigen.

Alleen, de dood van Al Dillon zou nutteloos zijn.

Het zou zijn leven niet redden...

Hij keek toe hoe Dillon, een zorgeloos grijnslachje

om zijn lippen, zich van het groepje losmaakte om zijn positie te gaan innemen...

Toen snauwde plotseling een stem: „PUT UP YOUR HANDS! ALL OF YOU!! DE EERSTE DIE NAAR Z'N PISTOOL GRIJPT, LOOPT TEGEN EEN KOGEL AAN!!!”

Smith zag in een flits de ineem gehurkte gestalte van Jimmy Stevens tussen de struiken, in iedere hand een pistool... hij zag hoe het drietal, met ogen waarin verbijstering te lezen stond, verstarde en langzaam de handen omhoog bracht... hoe Al Dillon ineem kromp en diens hand razend snel naar zijn pistool greep...

Hij ving een glimp op van Dillon's gezicht en plotseling wist hij dat deze het op hem gemunt had.

Terwijl hij zich opzij wierp, sprong zijn eigen pistool in zijn hand en haalde hij de trekker over...

De beide schoten klonken vrijwel gelijktijd!

Hij zag Dillon een halve slag om maken en toen tegen de grond slaan.

Met een langzame beweging, waarbij de pijn als een vurige slang door zijn arm trok, liet hij het nog rokende pistool in de holster glijden.

Jimmy maakte zich uit de struiken los.

De oude Dillon schreeuwde plotseling met hoge

stem: „Je hebt 'm doodgeschoten!”

„Het zou z'n verdiende loon zijn!” beet Jimmy hem toe en, toen Buck Dillon, zijn gezicht vertrok van woede, zijn handen liet zakken, snauwde hij: „Hou ze omhoog! Nog één beweging en je krijgt dezelfde medicijn toegediend!”

Snel liep hij achter het drietal door en rukte hun pistolen uit de holsters.

Hij smeed de wapens op een hoopje bijeen, ver genoeg buiten bereik, en zei grimmig: „Zo, nu kun je je handen laten zakken! En als je soms aan 'n grapje mocht denken...” hij maakte een veelbetekenend gebaar met zijn eigen Colt,”... hier zitten altijd nog zes kogels in!”

Smith was inmiddels bij Al Dillon neergeknield.

Het magere gezicht van de Ghost rider was doodsbleek maar zijn donkere, diepliggende ogen waren open en keken Smith aan met een uitdrukking van ontzag en ongeloof.

Dillon, de snelste schutter uit de vallei, had zijn meester gevonden en hij kon het nauwelijks verwerken.

De kogel was in schuine richting dwars door zijn

schouder gegaan en had een lelijke wond gemaakt die flink bloedde.

Het was zaak, meende Smith dat er snel een dokter aan te pas kwam en in elk geval zou Dillon als schutter voorlopig uitgeschakeld zijn.

Hij liep naar zijn paard, dat, zonder zich van de consternatie iets aan te trekken, een struik gevonden had waarvan de bladeren hem heerlijk smaakten, en haalde uit de zadeltas verbandmateriaal te voorschijn, dat hij altijd bij zich had.

Met een koel en onbewogen gezicht liep hij naar Buck Dillon.

„Deze keer is 't meer dan 'n schram,” zei hij effen, „en je kunt hem maar beter naar de dokter zien te krijgen! Hier kun je 'n voorlopig verband mee leggen! In ruil voor mijn patronen!”

Buck Dillon, zijn gezicht een en al verbijstering, stak automatisch zijn hand uit en Smith wendde zich tot Jimmy.

„All right, son, zorg jij voor de schietijzers! Waar heb je je paard?”

„'t Staat daarginds,” wees Jimmy.

Smith pikte het pistool van Al Dillon op en, met

Blackie aan de teugel, liep hij achter Jimmy aan.

„Je kunt je guns weer terug vinden langs de weg,” schreeuwde hij nog voor ze tussen de struiken verdwenen...

Ze reden enkele minuten zwijgend naast elkaar. Toen keek Jimmy zijn vriend van terzijde aan en zei, met goedmoedige spot: „Je bent ’n rare Chinees, Steve! Die kerels zijn puur vergif! Ze zouden je zonder blikken of blozen, daar in koelen bloede vermoord hebben en jij...!”

Smith trok zijn gehavende stetson, die hij weer had opgepikt, naar voren om zijn gezicht meer schaduw te geven tegen de brandende zon, en grinnikte zachtjes.

„Je hebt misschien wel gelijk, son,” antwoordde hij. „Maar, zie je, ’t ging tenslotte niet door en... eh... als de strijd gestreden is, komt het Rode Kruis meestal in actie! Maar goed, ik mag dan ’n halve zachte zijn, dat kan ik van jou niet zeggen! Jij was groots... en precies op tijd!”

Jimmy lachte.

„Ik kon het moment zelf bepalen,” legde hij uit. „Ik lag al even tussen de struiken en ik kon alles precies

volgen!”

„’n Geluk voor mij,” verzekerde Smith. „Ik dacht dat de Nachthavik aan ’t einde van de trail gekomen was! Hoe kwam je daar?”

„Wel, ik kreeg je boodschap door van missus Hawker en omdat ik me weer goed in orde voelde, en geen zin had om ’n paar dagen doelloos in Wolf City te blijven rondhangen, besloot ik ook maar naar de TL-ranch te rijden! Eerst moest ik m’n hoed nog gaan opsporen...”

„Waarachtig, ja, die had ik achtergelaten toen ik jou vannacht naar het hotel droeg!” mompelde Smith.

„Ik zag er ’n kleine jongen op straat mee lopen,” grinnikte Jimmy. „Kostte me ’n dollar om ’m terug te krijgen! Daarna ben ik op pad gegaan en ik vermoed dat ik vrij dicht achter jou aangezeten heb! Ik hoorde het schieten en toen kreeg ik, op ’n gegeven moment, ’n paar van die kerels in ’t oog. Ik herkende ze van gisteravond en ik dacht wel dat het om jou te doen was! Ik ben toen achter die kerels aangegaan en zo kwam ik aan de plek waar ze jou te pakken hadden gekregen. De rest was toen eenvoudig! Ze lagen zeker in hinderlaag?”

Smith knikte.

„Yeah! En ik liep er met open ogen in! De stomste ezel zou 't niet verbeterd hebben!”

„De beste ezel struikelt wel 'ns,” lachte Jimmy.
„Vergeet 't maar!”

„Graag zo vlug mogelijk!” verzekerde Smith.

Toen ze, na een uur rijden, een kleine beek bereikten, hield Jimmy zijn paard in.

„Laten we er hier 'ns afgaan, Steve, dan zal ik 'ns naar je arm kijken!”

„'n Goed idee,” beaamde Smith, „'t Heeft overigens niet veel te betekenen. De pijn is nagenoeg verdwenen!”

Nadat Jimmy de wond gereinigd had met het heldere beekwater en er een verband omheen had gelegd om infectie te voorkomen, diepte Smith een schoon shirt op uit zijn plunjezak en trok het aan.

„Zo, nu zijn we weer zo goed als nieuw!” stelde hij voldaan vast.

„Jawel! Je mag de hemel danken dat je er zo goed bent afgekomen,” zei Jimmy.

„Dat was ik ook van plan, son!” antwoordde Smith...

HOOFDSTUK VIII

De Nachthavik heeft een plan

De zon stond op het punt achter de heuvelrand in het westen te verdwijnen, toen de beide ruiters het dal bereikten waarin de TL-ranch lag.

De ranch lag halverwege een lage heuvel, een eind boven de vallei, een uitgestrekt complex van gebouwen, van hout en steen opgetrokken, omsloten door een gordel van loofbomen.

Vee liep te grazen in de vallei, aanzienlijk meer dan normaal dacht Smith, en hij concludeerde dat Tex zijn vee zo dicht mogelijk bij huis had gehaald om het beter te kunnen bewaken.

De rancher had hen blijkbaar zien aankomen en toen zij het erf opreden, stond hij op de veranda, die langs de voorzijde van het ranchhuis liep, 'n lange, pezige figuur met een verweerd gezicht, waarin een aantal zorgelijke lijnen waren gegroefd.

Toen ze afstegen, kwam hij hen glimlachend tegemoet.

„Why, Steve, machtig blij je hier te zien!”

„Dat geldt van mijn kant ook, Tex!”

„En Jim, wat voer jij hier uit?”

Jimmy trok een gezicht en wees naar Smith.

„Ik ben met hem meegekomen! Hij wou niet geloven dat ik je kende!”

Tex Ellis lachte.

„Dat noem ik nog 'ns 'n goeie reden!” Toen riep hij luid: „Charly!”

Uit de stal, schuin achter het ranchhuis, kwam een kleine, krombenige cowboy aangelopen.

„Wil jij voor de paarden zorgen!”

„Sure, boss!”

„Kom binnen, vrienden,” nodigde de rancher uit. „M'n vrouw is bezig met het eten! Jullie zullen wel mee willen doen! En je blijft natuurlijk de nacht over!”

„Thanks,” grinnikte Smith, „dat was inderdaad de bedoeling!”

Het woonvertrek van de ranch was groot en gezellig ingericht, met degelijk, ouderwets meubilair. De

ramen aan de achterzijde stonden open. Een grote beuk op het achtererf ving het laatste zonlicht.

Ellis liep naar een van de deuren, opende die en riep: „Bess, kom ’ns kijken! We hebben bezoek!”

Bessie Ellis, een kleine, vriendelijke, gezette vrouw kwam even later het vertrek binnen en haar, wat zorgelijk gezicht, klaarde op, toen zij de beide bezoekers zag.

„Steve!”

„Hello, Bessie,” grijnsde Smith goedmoedig terwijl hij haar beide handen greep.

„En Jimmy! Jee, wat ben jij groot geworden sinds ik je ’t laatst gezien heb!”

„Er komt iedere dag ’n stukje bij!” verzekerde Jimmy.

„Dan wordt ’t zo langzamerhand tijd om er mee op te houden,” bromde Ellis.

„Ik ben waarachtig blij dat jullie langs gekomen bent,” verzekerde Bessie. „Ik zat me daar net in de keuken al af te vragen of ik nu voor twee of voor vier man gekookt heb. Ik denk dat ik er ’n voorgevoel van heb gehad dat jullie zouden komen!”

„Dan hebben we ’t in elk geval getroffen,”

verzekerde Smith. „Om eerlijk te zijn, ik heb 'n honger als 'n paard!”

„Jullie zult je zeker eerst wel wat willen opknappen?”

„Graag, ja!”

Onder het eten, nadat ze eerst over algemene dingen hadden gepraat, merkte Tex Ellis plotseling op: „Ik heb vandaag nog aan je gedacht, Steve! Ik zit er altijd nog 'n beetje mee in, dat ik je die brief gestuurd heb. Tenslotte hadden we 'n afspraak, dat ik je 'n vijfhonderd stuks jong vee zou leveren!” „Maak je daar geen zorg over, Tex,” viel Smith hem in de rede. „Ik neem aan dat je niet zonder 'n heel goeie reden, ervan hebt moeten afzien. Ik red me wel!”

Tex Ellis' gezicht betrok.

„Ik vind het beroerd, Steve,” zei hij. „'n Man, 'n man, 'n woord 'n woord, dat is altijd m'n motto geweest. Maar het is me gewoon onmogelijk geworden om onze afspraak na te komen!”

„Dat vermoedde ik al,” knikte Smith.

„Is... is die brief de reden waarom je hier gekomen bent?”

„Ik had me al bij je beslissing neergelegd,” zei

Smith, de vraag omzeilend.

Hij keek de rancher onderzoekend aan en vroeg toen: „Wat zijn eigenlijk de moeilijkheden, Tex?” Tex Ellis staarde even nadenkend naar zijn bord. „Wel, ze zijn niet van die aard dat ik ze niet te boven kan komen!” gaf hij toen, een beetje stug, ten antwoord.

Smith keek naar Bessie Ellis, die langzaam het hoofd schudde alsof ze wilde zeggen: De stijfkop! Hij kan het niet alleen af maar hij is te trots om hulp te vragen!

Smith glimlachte.

Hij zou Tex wel aan het praten krijgen, of-ie wilde of niet, en anders zou Bessie het hem moeten vertellen.

Toen ze, na het eten, weer bij elkaar zaten, merkte hij plotseling op: „’t Is ’n smerig troepje veedieven dat hier de vallei onveilig maakt! Ze hebben vannacht zelfs geprobeerd de Bank in Wolf City te beroven! De tweede keer in korte tijd!”

„De Spookruiters noemen ze zich!” vulde Jimmy aan.

„Hoe weten jullie dat allemaal?” vroeg Tex verbaasd.

„Wij hebben ermee te doen gehad, Jimmy en ik, en het heeft maar 'n haar gescheeld of ze hadden mij naar de eeuwige jachtvelden gestuurd!”

„Wat!!”

Smith knikte zeer beslist.

„Zo is het! Als 't je interesseert, wil ik je 't verhaal wel vertellen!”

In grote trekken gaf Smith een verslag van hun belevingen, sinds ze, de dag tevoren, in de vallei waren gearriveerd en hij besloot: „En zo zie je, Tex, dat ik met die vervloekte bende nog 'n appeltje te schillen heb en ik ben dan ook niet van plan uit de Lobo-vallei te vertrekken, voor ik met die kerels heb afgerekend! Of zij met mij! En ik kan daarbij alle hulp gebruiken die er te vinden is!”

„Op onze hulp kun je rekenen, Steve!” verzekerde Bessie Ellis nog voor haar man iets had kunnen zeggen.

„De kwestie is...”

„...de kwestie is!” nam Tex Ellis bruusk de woorden over, „dat de Ghostriders ook de bron zijn van al onze moeilijkheden! Ze hebben ons bijna geruïneerd, en ons niet alleen. Jack Payne hebben ze uit de vallei

verdreven... hem vrijwel al zijn vee afhandig gemaakt! Van de TL-ranch hebben ze meer dan vijftienhonderd stuks vee gestolen zonder dat we er iets tegen hebben kunnen doen! Dat is de reden, Steve, waarom ik m'n verplichting tegenover jou niet na kan komen!"

„Hoe lang is dit al aan de gang?" vroeg Smith.

„Verscheidene maanden!"

„Waarom heb je me de reden niet verteld in je brief?"

Tex Ellis maakte een vermoed gebaar.

„Omdat ik ben zoals ik ben, vermoed ik! Iemand die graag zijn eigen kastanjes uit het vuur haalt, en er 'n hekel aan heeft om het zijn vrienden te laten doen!"

„Soms moet je op de hulp van je vrienden rekenen, als de kastanjes te groot zijn of te ver in 't vuur liggen," zei Smith. „Daar zijn vrienden voor en op die manier kunnen ze hun vriendschap bewijzen!"

Tex Ellis streek met zijn hand over zijn verweerd gezicht en richtte toen zijn blik op Smith.

„Dat heeft Bess hier me ook altijd verteld," gaf hij toe. „Vermoedelijk hebben jullie allebei gelijk en ben ik alleen maar een eigenwijze ouwe kerel die te trots

is om van anderen hulp aan te nemen!”

„Je hebt Payne geholpen, waarom zou je zelf geen hulp accepteren?” vroeg Smith, terwijl hij met voorzichtige vingers een sigaret rolde.

„Ja, waarom niet,” beaamde de rancher peinzend. Toen stelde hij vast: „Je weet er heel wat van af... van de zaken hier, bedoel ik. Heb je Payne gesproken?”

„Nee. Maar ik heb over het geval gehoord!”

„En je bent naar hier gekomen om de strijd met de Ghostriders aan te binden?”

„Marshal Barnett van Bluewater vroeg me om hier ’n onderzoek in te stellen naar een van zijn deputies, Ted Reed, die hij naar de vallei had gestuurd en die intussen spoorloos is! Zo ben ik hier gekomen! Het lag voor de hand dat ik jou ook ’n bezoek zou brengen en Jimmy hier, die ik in Bluewater tegen het lijf liep... of misschien was het andersom!... stond erop om mee te gaan!”

„Ik dank de hemel, Steve, dat je gekomen bent,” verzekerde Bessie Ellis ernstig. „Ik heb echt om hulp gebeden, dat kan ik je wel vertellen! Het zag er naar uit dat het met ons hetzelfde zou gaan als met Jack

Payne maar nu heb ik weer moed gekregen!”

„De moed nooit laten zakken, Bessie!” glimlachte Smith.

Toen vroeg hij: „Payne heeft de vallei verlaten, nadat hij z’n ranch, hier, verkocht had. Weet jij, Tex, aan wie hij ze heeft overgedaan?”

„Hij heeft het me zelf niet verteld en ik heb ’m er niet naar gevraagd maar ik heb gehoord dat de Bank in Wolf City de ranch heeft overgenomen.”

„Desmond Grey! Ik dacht niet dat die zich voor ranches interesseerde.”

„Misschien heeft Jack op die manier z’n schuld bij de Bank afgelost! En ze is intussen weer verkocht!”

„Wie beheert ze op ’t ogenblik?”

„Tim Utah schijnt nu de eigenaar te zijn! Hij komt niet uit de streek. Ik heb ’m maar een keer ontmoet en hij leek me ’n beetje een eenzellig man! Wel iemand met geld, want hij heeft ’n grote veestapel! Het schijnt ’m wel goed te gaan!”

„Heb je niet gehoord of hij ook vee is kwijt geraakt?”

Tex Ellis schudde het hoofd.

„Ik weet het niet. Misschien wordt zijn vee

beschermd!” voegde hij er op bittere toon aan toe.

„Beschermd? Je bedoelt dat hij de Ghostriders zou hebben afgekocht?”

De rancher stond op en liep naar een kast die tegen een van de wanden stond. Hij trok een lade open en kwam een ogenblik later naar de tafel terug met een papier, dat hij zwijgend aan Smith overhandigde.

Het was een hele brief, met blokletters geschreven en hij luidde als volgt: „Er is in de laatste maanden nogal wat vee van u gestolen. Om verdere diefstallen te voorkomen, raden wij u aan de hulp te aanvaarden van de Ghostriders! Zij zijn bereid uw vee te beschermen tegen iedere diefstal. Zij zullen dag en nacht toezien dat geen veedief zijn slag kan slaan! De kosten van deze bescherming bedragen tienduizend dollar. Voor dit bedrag is uw vee een jaar lang verzekerd tegen diefstal. Als u op deze aanbieding wilt ingaan, dan behoort dit bedrag overmorgen, bij zonsondergang, te worden gelegd aan de voet van de pijnboom, staande aan de ingang van Skeleton Pass. Mocht u op onze bescherming geen prijs stellen, dan zullen wij verdere diefstallen niet kunnen voorkomen! De Ghostriders.

„Een keurige manier om chantage te plegen,” zei Jimmy, die over Smith’s schouder had meegelezen. „En hij is zeker niet geschreven door Buck Dillon of een van zijn kornuiten.”

„Vermoedelijk door de leider van de bende,” betoogde Smith. „Een meer ontwikkeld man! Wanneer is deze brief gekomen, Tex?”

„Gisteren! Ik vond hem ’s morgens op de veranda!”

„Dat betekent dus dat je morgen dat geld zou moeten gaan brengen, als je tenminste van plan bent om te betalen!”

„Nog in geen tienduizend jaar!” barstte Tex los.

„Je denkt toch zeker niet dat ik mijn zuurverdiende geld, waarvoor ik gewerkt en gezweet heb, zo maar zonder slag of stoot aan die boeven in handen ga spelen?”

„Wat voor maatregelen heb je genomen om verdere veediefstallen te voorkomen?” vroeg Smith rustig, zonder op de vraag van de rancher in te gaan.

„Het grootste deel van het vee dat ik nog over heb, loopt hier in de vallei, vlak bij de ranch, ’n Kleine kudde graast op gronden die naar het noorden liggen! En er is dag en nacht bewaking!”

„Hoeveel vee heb je nog over?”

„’n Twaalfhonderd stuks! Ongeveer driehonderd stuks jong vee!”

„En hoeveel cowboys heb je in dienst?” „Twaalf!”

„Betrouwbaar?”

„Stuk voor stuk!”

„En je bent zo’n vijftienhonderd koeien kwijt geraakt?”

„Zo iets, ja! Het kunnen er wat meer of minder zijn! Dat zal bij de round up wel blijken!”

„Nog ’n vraag, Tex!” Smith maakte een verontschuldigend gebaar. „Je moet me niet kwalijk nemen, maar ik moet me zo goed mogelijk oriënteren!”

„Je vraagt maar, son,” bromde Tex.

„Waar ligt de Skeleton Pass?”

„Recht naar het zuiden! Ongeveer vijftien mijlen van hier!”

„Is het dezelfde plaats waar ook Payne het geld moest brengen?”

„Bijna. Payne moest het geld afleveren in de Hoefijzercanyon. Die ligt er vlak bij!”

„Waar ligt de ranch van Payne... of Utah, als je

wilt!”

„Ongeveer twaalf mijlen zuidwestelijk van hier.” „Hij lag dus het meest gunstig voor die veedieven!” peinsde Smith. „Als we er tenminste vanuit gaan dat hun schuilplaats en de plaats waar ze het gestolen vee naar toe brengen in die richting gezocht moeten worden!”

„Dat staat wel vast!” betoogde Tex. „Het spoor leidde telkens in die richting!”

„Het is ideaal terrein voor rustlers,” knikte Smith. „Ik heb er ’n halve dag rondgezworven om er ’n indruk van te krijgen! Ik vraag me alleen af waar ze met al het vee blijven! Wat denk jij daarvan, Tex? Het zal toch geld op moeten brengen. Ze zullen het ergens kwijt moeten!”

„Ik heb er geen idee van, Steve,” verklaarde de rancher. „Er is door die boeven al zoveel vee gestolen, dat het mogelijk is, naar mijn bescheiden mening, dat het allemaal nog bij elkaar is. Ze moeten er ’n markt voor hebben. Maar waar?” Hij haalde wat mistroostig de schouders op.

Smith roerde nadenkend in de kop zwarte koffie, die Bessie Ellis voor hem had neergezet.

„Waar leidt de Skeleton Pass heen?” vroeg hij toen.

„Ik weet het niet!” bekende Tex. „Het is de toegang naar een hele reeks kloven en ravijnen, die schots en scheef aansluiting gevend aan elkaar, tot diep in de bergen doordringen. Ik geloof niet dat ooit iemand er ver in is doorgedrongen. Als je denkt dat het vee in die richting wordt afgevoerd, dan kun je die gedachte rustig uit je hoofd zetten. De meeste van die kloven zijn nauwelijks begaanbaar voor 'n paard, laat staan dat je er 'n kudde vee doorheen zou kunnen drijven!”

„Die gedachte is ook niet bij me opgekomen! Het lijkt me niet waarschijnlijk dat de bende je naar de plaats zou verwijzen, die de toegang naar haar schuilplaats vormt. Nee, die zul je ergens anders moeten zoeken!”

Smith stond van zijn stoel op en liep naar het venster. De sterren stonden boven de vallei. Rond de beuk gonsden nog de late insecten. Het achtererf lag verlaten. Vanuit het bunkhouse kwamen vage geluiden van de enkele cowboys die daar aanwezig waren. De meesten waren in het veld bij het vee.

Na enkele ogenblikken draaide hij zich om.

„We zullen iets moeten doen, Tex. Alleen maar

verdedigen is geen oplossing. Het is ook niet vol te houden en zo gauw je aandacht verslapt, zullen de Ghostriders toeslaan! Daar kun je donder op zeggen!”

Tex Ellis knikte somber.

„Dat ben ik wel met je eens, maar ik weet voorlopig geen andere oplossing. Wat stel jij voor, Steve?”

„We moeten er achter zien te komen waar die kerels uithangen. Dat is ’n voorwaarde als we de hele bende onschadelijk willen maken! We kunnen niet op goed geluk naar dat roversnest gaan zoeken. We moeten een aanknopingspunt hebben! Ik stel dan ook voor, Tex, dat jij morgenavond dat pakje gaat brengen naar de aangegeven plaats in de Skeleton Pass...”

„Nooit van m’n leven!” begon Tex maar Smith hief glimlachend een hand op om de rancher te sussen.

„Easy, easy,” zei hij kalmerend. „Het is niet m’n bedoeling dat je daar een smak geld naar toe gaat brengen! Maar het moet er wel op lijken dat je besloten hebt om over de brug te komen!”

„En jij wilt in de buurt zijn, als het pakje wordt opgehaald?” veronderstelde Jimmy.

„Precies! Het pakje zal moeten worden opgehaald.

Tenslotte kunnen die kerels niet weten dat er geen geld inzit! Misschien maken ze het ter plaatse open en ontdekken dan dat ze voor de gek gehouden zijn! Misschien pikken ze het alleen maar in en smeren hem dan zo vlug mogelijk naar hun schuilplaats. Ik wil in de buurt zijn en proberen er achteraan te gaan!”

„Ze zullen wel op hun qui vive zijn,” zei Tex.

„Ik ook!”

„En ze zullen je aan zien komen! Ze zullen heus lang te voren zich wel zodanig opgesteld hebben dat ze de hele omgeving kunnen overzien. Het is niet voor niets dat ze het ogenblik waarop het geld moet worden gebracht, hebben gesteld op zonsondergang. Het zal nog net voldoende licht zijn om na te gaan of ik netjes naar de ranch terug rij en zij kunnen dan vrij vlug daarna het geld ophalen in het duister en verdwijnen. Het zal niet gemakkelijk zijn hen dan te volgen.”

„Ze zullen mij niet zien komen, Tex,” verzekerde Smith. „Als ik ter plaatse zal zijn, zal er echt nog niemand op de uitkijk staan, want ik ben van plan er morgenvroeg, voor zonsopgang, al heen te rijden!”

„Wij samen!” stelde Jimmy voor. „Je kunt mij niet thuis laten, cowboy!”

Smith lachte.

„Dat was ik ook niet van plan! En of die kerels in het donker ongemerkt zullen kunnen wegkomen? Ik, of liever gezegd, wij, zullen ons best doen om ze op het spoor te blijven!”

„En als het toch mis mocht gaan?” hield Tex vol.

„In dat geval hebben we nog 'n ijzer in 't vuur!” verzekerde Smith. „Zodra ze ontdekken dat ze in plaats van geld, waardeloos papier hebben gekregen, zullen ze zich genomen voelen! Neem maar aan dat ze spinnijdig zullen zijn en ze zullen er geen gras over laten groeien om het je in te peperen!...

„Als ze proberen opnieuw hun slag te slaan, dan zullen we gereed zijn om van ons af te bijten!” viel de rancher vol vuur in.

Smith schudde het hoofd.

„Dat doen we niet,” verbeterde hij. „In tegendeel! We zullen hen een kudde vee van 'n tweehonderd stuks om zo te zeggen op 'n schotel presenteren! Er zal niet te veel bewaking zijn en die zal alleen maar voor de vorm verzet bieden, om geen argwaan te wekken. Jouw jongens hoeven niets te riskeren. Nu wij weten in welke richting het vee verdwijnt, zullen

Jimmy en ik op de goeie plaats aanwezig zijn om het spoor te volgen! Ik verzeker je, Tex, dat ze, deze keer, niet ongemerkt met het vee zullen verdwijnen! Dat kan ik je garanderen!”

„Het lijkt me ’n goed plan, Steve,” merkte Bessie Ellis op. „Alleen zit er heel wat risico voor jullie aan!” Jimmy lachte zorgeloos.

„Wij hebben, zoals Steve al zei, nog ’n appeltje met die kerels te schillen! Hij, omdat ze ’m bijna om zeep hebben gebracht en ik, omdat ze mij ’n klap op m’n hersens gegeven hebben! Da’s nog veel erger!” Smith glimlachte en keek de rancher aan.

„Wel, wat vind je ervan, Tex?”

„Er zit wel wat in,” gaf Tex toe. „Maar het is precies zoals Bess zegt. Je loopt de kans dat je ’t er niet levend afbrengt, als er iets mis mocht lopen! Wat zou je er van zeggen, als ik ’ns met jullie meeinging?” Smith maakte een afwerend gebaar.

„Nee, nee!” zei hij beslist, „jouw rol in het stuk is bepaald. Jij brengt het geld, of datgene wat er voor door moet gaan, naar de aangewezen plaats! Dan nemen wij over! Laten we het daarop houden en denk er aan, Tex, je brengt ons in heel groot gevaar, als je

op eigen gelegenheid iets gaat uitvoeren, wat niet in het plan begrepen is!”

„Oké, Steve,” zei de rancher berustend. „We zullen ons aan jouw voorstel houden!”

„That’s fine! Dan lust ik nu nog wel ’n kopje van die pikzwarte koffie...!”

HOOFDSTUK IX

De schuilplaats van de Spookruiters

De Nachthavik lag, te midden van een kleine groep van lage vethoutstruiken, tegen de heuvelhelling, vanwaar hij een uitzicht had op de ingang van de Skeleton Pass.

Een zijde van de ongeveer honderd meter brede toegang, lag al in diepe schaduw gehuld. De rotswand aan de andere zijde, beschenen door de zon die laag boven de westelijke heuvelrand stond, laaide op in een bruinrode gloed. Ook de eenzame pijnboom, die kaarsrecht en majestueus oprees, aan een zijde bij de ingang van de pas, waar de rotsbodem door een zanderige strook onderbroken werd, ving de laatste zonnestralen in zijn donkere kruin...

Hij had met Jimmy vanaf de vroege morgen, toen de zon nauwelijks op was, het voor hem liggende gebied doorkruist, op zoek naar enig teken dat op de

aanwezigheid van mensen kon duiden.

Een moeilijk begaanbaar, onherbergzaam terrein van heuvels en lage bergruggen, waarlangs woeste bergstromen naar beneden kwamen bruisen om in diepe ravijnen en donkere spelonken te verdwijnen.

Op sommige plaatsen werd het woeste landschap doorbroken door grazige valleien waar gras, salie en cactusplanten groeiden en die doorsneden werden door beken waar de zon glansde op goudgeel zand.

Voortdurend op hun hoede en met de kijker regelmatig voor hun ogen, hadden ze de omgeving afgespeurd.

Tenslotte hadden ze de Skeleton Pass verkend en de Horseshoecanyon en in beide gevallen waren ze tot de conclusie moeten komen, dat in die aaneengeregen reeks van kloven en ravijnen, waar hun paarden nauwelijks konden gaan, de geheimzinnige vallei, die de schuilplaats moest vormen voor de Ghostriders en het gestolen vee, niet te vinden kon zijn.

Enige uren geleden hadden ze hun plaatsen bij de Pass ingenomen, de Nachthavik aan de westelijke zijde, Jimmy aan de oostelijke kant. Welke richting degenen die het geld kwamen ophalen ook zouden

nemen, ze zouden een van hen beide onmiddellijk achter zich hebben.

De Nachthavik hoorde de zachte hoefslag van Blackie, die op korte afstand tussen een hoge begroeiing van struikgewas verscholen stond, en hij ging verliggen en bracht opnieuw de kijker voor zijn ogen.

Tex Ellis zou nu niet lang meer op zich laten wachten en de Nachthavik was er van overtuigd dat er leden van de bende in de buurt aanwezig waren om de komst van de rancher gade te slaan, te zien of hij alleen kwam en zich ook weer uit de omgeving verwijderde.

Terwijl hij de kijker, na een vruchteloos onderzoek weer neerlegde, hoorde hij de zachte roffel van paardenhoeven en weinige ogenblikken later kwam Tex in zicht.

In een lichte draf reed hij op de pijnboom aan en de Nachthavik, die opnieuw de kijker had aangelegd, zag, hoe Tex, zonder af te stijgen, het kleine pakje, dat geen geld maar op maat gesneden papier bevatte, aan de voet van de boom liet vallen.

Hij liet zijn paard langzaam keren en keek

nieuwsgierig rond.

Het duurde maar een ogenblik.

Toen daverde een schot door de heuvels en Tex drukte de sporen in de flanken van zijn rijdier, en galoppeerde in snelle vaart terug langs de weg die hij gekomen was.

De Nachthavik glimlachte terwijl hij luisterde naar de snel verdwijnende hoefslagen.

Het schot was een waarschuwing geweest en hij had er geen idee van, van welke kant het was gelost. Ook de reactie van Tex had hem op dat punt niet wijzer gemaakt. In elk geval was nu het bewijs geleverd dat Ghostriders zich in de omgeving ophielden en vermoedelijk de duisternis afwachtten om zich van de buit meester te maken.

De schaduwen werden langer en plotseling viel het zonlicht weg en bracht een korte schemering aan.

De Nachthavik, die door zijn kijker de pijnboom in het oog hield, zag hoe de contouren langzaam versmolten met de snel naderende duisternis... toen kreeg hij plotseling de schimmige gestalten van twee ruiters in het vizier, die stapvoets op de boom toereden.

De witte kappen die hun hoofden omsloten, waren vage, lichte vlekken in het omringende duister...

Een van de ruiters steeg af, nam het kleine pakje op en sprong onmiddellijk weer in het zadel.

Ze lieten hun paarden keren en reden weg in oostelijke richting.

Terwijl eensklaps de schorre kreet van een nachthavik opklonk, het met Jimmy afgesproken sein, haastte de Nachthavik zich naar de plaats waar Blackie stond. Hij stopte de kijker in de zadeltas, maakte zijn rijdier los en steeg op.

Langzaam begon hij, tussen de struiken door, de helling af te dalen in de richting waarin de beide Spookruiters verdwenen waren.

Hoewel hij scherp luisterde, vingen zijn oren geen enkel geluid op en voorzichtig reed hij verder.

Hij was de pas een eind voorbij, zich afvragend waar Jimmy gebleven kon zijn, toen deze vanachter een groep struiken te voorschijn kwam.

De Nachthavik hield een ogenblik zijn paard in.

„Ben je ’t spoor kwijt?” vroeg hij ongerust.

„Nee, ik was vlakbij, toen ze hier langs reden! Ze volgden het pad dat wij vanmiddag gereden hebben,

in de richting van de Hoefijzercanyon. Ze reden stapvoets, vandaar dat ik je hier maar heb opgewacht. Ze kunnen nog niet ver weg zijn!”

„Kom, dan gaan we er achter aan!”

Het brede spoor lag in het schemerige duister duidelijk afgetekend.

Na korte tijd zei Jimmy plotseling: „Luister!” maar de Nachthavik had het al gehoord. Het zachte gebons van paardenhoeven op een rotsachtige bodem. Kennelijk waren de ruiters voor hen in draf overgegaan.

„Ik weet waar dat is! Come on, we mogen hen niet verliezen.”

Ze zetten hun paarden aan, scherp uitkijkend naar hindernissen die zich op hun weg mochten voordoen.

Op hun beurt bereikten ze het rotsachtige terrein en hielden hun paarden een ogenblik in.

Vaag drong van enige afstand het geluid van de hoefslagen tot hen door.

„Ze zitten niet zover voor ons uit,” stelde Jimmy vast. „Als we dichterbij komen, zouden ze ons kunnen horen!”

„Dat risico moeten we nemen! Zolang ze zelf niet

stilhouden, is de kans dat ze ons horen niet zo groot!”

Ze vervolgde hun weg over een rotsbodem die langzaam opliep.

Rechts van hen doemde de brede, donkere toegang op van de Horseshoecanyon, ingesloten tussen hoog oprijzende granietwanden.

Weer brachten ze hun paarden tot staan en luisterden.

De ruiters voor hen waren niet veel meer dan een vaag gerucht.

„We moeten dichterbij zien te komen, anders raken we hen kwijt!” zei de Nachthavik. „Blijf vlak achter me, Jimmy.”

Ze zetten de achtervolging voort over terrein dat rotsachtig en oneffen was. Nu eens stijgend, dan weer dalend, reden ze verder achter de beide Spookruiters aan.

Na een half uur, toen ze voor de zoveelste keer hun rijdieren inhielden om zich te oriënteren of ze nog op het goede spoor zaten, waren de ruiters voor hen uit het gehoor verdwenen.

Tot dan toe, waren de hoefslagen van de paarden voortdurend soms vaag, soms duidelijk hoorbaar

geweest... nu waren ze plotseling weggefallen...!

Jimmy keek de Nachthavik aan.

„Zouden we zover achtergeraakt zijn?” vroeg hij.
„Of zouden ze iets van de achtervolging gemerkt hebben?”

De Nachthavik keek speurend om zich heen, zijn oren gespitst maar er was niets te horen dan de vage, onbestemde geluiden van de nacht.

„Misschien hebben ze halt gemaakt, maar ik geloof eerder, dat ze ergens voor ons zijn afgebogen, zodat het geluid niet meer tot hier kan doordringen.”

„Wat doen we verder?”

„Blijf jij hier bij de paarden, Jim, dan ga ik te voet de omgeving verkennen! Ik wil zeker weten of die kerels nog hier in de buurt zijn!”

Hij gleed van zijn paard en was even later in het duister verdwenen.

Jimmy wachtte geduldig... een kwartier... twintig minuten...

Toen zag hij plotseling de donkere figuur van de Nachthavik uit het duister naderbij komen.

„Iets gevonden?”

„Nee, ze zijn weg. Misschien zijn ze recht

doorgereden, maar er is, verder op, een smalle kloof en het zou me niet verbazen, als ze die richting genomen hebben!”

„Jammer,” mompelde Jimmy. „Het ging prachtig maar nu zijn ze ons toch ontglipt! What now?”

„We wachten tot het licht wordt!” besliste de Nachthavik. „Het heeft geen zin om op goed geluk af verder te gaan!”

Hij keek om zich heen en wees op een donkere groep bomen en struiken, die op enige afstand tegen de hemel stond afgetekend.

„Laten we daar ons bivak opslaan voor de nacht,” stelde hij voor. „Morgenvroeg zullen we proberen het spoor terug te vinden. Die kerels kunnen niet -zo maar voor goed verdwijnen!”

Bij het aanbreken van de ochtendschemering rolde de Nachthavik zich uit zijn deken en kwam overeind. Hij rekte zich uit en geeuwde luidruchtig en op dat ogenblik werd ook Jimmy wakker.

„Is het zover?” vroeg hij.

„Yeah!”

„Wanneer eten we?”

De Nachthavik lachte.

„Eerst werk, son, dan komt pas de tijd om te eten!” zei hij spottend en toen ernstig: „We zullen eerst water zien te vinden voor ons zelf en voor de paarden.”

„Oké,” bromde Jimmy gelaten.

Hij rolde zijn deken tot een bundel bijeen en even later hadden ze hun paarden, die het ontbijt al binnen hadden, gezadeld en gingen ze weer op weg.

Er hing een lichte nevel maar de zon, die de oostelijke hemel al een rozige tint gaf, zou die weldra verdrijven.

„Dit is de kloof die ik gisteravond ontdekte,” merkte de Nachthavik op, toen ze enkele honderden meters gereden hadden.

De toegang was smal, enkele tientallen meters breed. Er lagen kleine rotsstenen aan de voet van de terugwijkende granieten wanden, waartussen enkele dwergceders zich in de rotsbodem schenen te hebben vastgehecht.

De Nachthavik speurde de grond af of er een spoor te vinden was van de nachtelijke ruiters maar de harde bodem had geen enkele indruk opgenomen.

„Laten we 'ns gaan kijken wat er achter ligt!”

stelde Jimmy voor en met een zachte druk in de flanken zette hij zijn paard weer in beweging.

Na een vijftig meter werd de kloof geleidelijk aan breder en na korte tijd stonden ze in een ruim ketelvormig dal, aan weerszijden ingesloten door steeds hoger oplopende rotswanden, die zich aan het eind schenen te verliezen in de bergketens op de achtergrond.

De bodem liep langzaam op en was rotsachtig met hier en daar, waar tussen spleten zich stof en zand had opgehoopt, enige begroeiing.

Alleen langs de oostelijke rotswand was de begroeiing op enkele plaatsen aanzienlijk groter. Er stonden struiken en kleine groepjes elzen en berken.

„Er moet daar water zijn,” concludeerde Jimmy en de Nachthavik, die zijn speurende blik over de omgeving liet gaan, knikte zwijgend.

De lucht was helder en fris en de zon had het dal nog niet bereikt.

Er was geen leven te bespeuren maar toch was de Nachthavik waakzaam en niets ontging zijn scherpe blik.

Als de beide Ghostriders dit dal waren

binnengereden, dan kon dat betekenen dat hun schuilplaats hier niet ver vandaan was, en hoewel het nog vroeg was, hield dat het gevaar van een ontmoeting in.

Langzaam volgde hij Jimmy naar de oostelijke rand van het dal.

Toen stonden ze plotseling aan een beek, die, een paar honderd meter van hen vandaan uit een rotsspleet te voorschijn schoot en snelstromend over een met stenen bedekte bedding, een weg naar het zuiden zocht.

Ze lieten zich aan de steile oever neer, schepten hun hoeden vol water en drenkten hun paarden.

Toen wasten ze zich, vulden hun veldflessen met het heldere, koele nat en aten van de mondvorraad, die Bessie Ellis hen had meegegeven.

„Wat denk je ervan, Steve?” vroeg Jimmy, al kauwende, terwijl hij zijn blik door het dal liet gaan.

De Nachthavik trok een bedenkelijk gezicht.

„Ik weet 't niet,” antwoordde hij. „We hebben tot nu toe geen enkele aanwijzing gevonden en toch heb ik 't gevoel, dat de schuilplaats van de bende hier in de omgeving moet zijn... Maar waar...?”

Hij liet zijn blik over de vallei gaan waar de eerste zonnestralen nu de rotswand aan de overzijde in een helder licht zetten.

„Wel, laten we verder gaan, Jim,” stelde hij een ogenblik later voor. „Het is nu nog vroeg en we kunnen hier nog rondspeuren, zonder veel kans dat we die kerels tegen het lijf lopen.”

Ze stegen op en reden langzaam verder langs de beek, tot de plaats waar die de vallei binnenstroomde.

Wat op enige afstand een rotsspleet had geleken, bleek een vrije brede kloof te zijn, die ten dele aan het oog onttrokken was door een uitgestrekt veld van chaparral en mesquiestruiken, hoogopgaand en vrijwel ondoordringbaar.

Ze vervolgden hun weg, afbuigend naar het midden van de vallei en speurend naar tekens die erop zouden kunnen wijzen, dat de beide Ghostriders daar waren gepasseerd maar de harde bodem gaf geen enkel geheim prijs en nadat ze opnieuw een halve mijl hadden afgelegd, kwam Jimmy tot de conclusie dat ze hun tijd hier volledig aan het verdoen waren.

Met een wrevelig gezicht wendde hij zich in het

zadel om naar de Nachthavik die enkele meters achter hem reed.

„Het ziet er niet...” begon hij en toen zweeg hij plotseling en zijn ogen werden groot van verbazing.

De Nachthavik, die de verandering op het gezicht van zijn vriend bemerkte, keek haastig achter zich en zijn hand gleed naar zijn pistool...

Ongeveer driekwart mijl van hen vandaan reden vier ruiters die kennelijk op weg waren naar de uitgang van de vallei.

Ze reden dicht bijeen, in een hoog tempo, laag over hun paarden gebogen en na enkele minuten verdwenen ze uit het oog.

Jimmy begon plotseling te lachen, van opluchting en verbazing.

„Hoe is 't mogelijk, Steve, dat ze ons niet gezien hebben!” zei hij op ongelovige toon. „Als ze ons ontdekt hadden...”

De Nachthavik glimlachte.

„Als ze ons ontdekt hadden, waren we in een moeilijk parket geraakt, son,” antwoordde hij, „maar ze hebben blijkbaar deze kant niet uitgekeken. Belangrijker is, waar ze vandaan zijn gekomen! Come

on, laten we dat uit zien te vinden!”

„Er is maar één mogelijkheid!” betoogde Jimmy.
„Daar ginds, waar de beek de vallei binnenkomt!”
„Daar gaan we ook kijken. Er moet daar een doorgang zijn, die naar de schuilplaats van de Spookruiters leidt.”

„Ik begrijp alleen niet hoe ze daar een kudde vee doorheen kunnen drijven,” merkte Jimmy op.

„We zullen zien!”

Ze reden langzaam terug, op hun hoede, hoewel het niet te verwachten was, dat nog meer ruiters zouden verschijnen.

Terwijl ze de buitenrand van de begroeiing inspecteerden, ontdekte Jimmy, vrij dicht aan de oever van de beek waar de zanderige bodem, aangeslibt door het stroompje, in de rotsvlakte overging, een verse hoefindruk.

„Hier moet het zijn, son,” concludeerde de Nachthavik en voorzichtig dreef hij zijn zwarte paard het hoge struikgewas in. Jimmy volgde.

De paarden maakten onrustige bewegingen toen de scherpe doorns langs hun gevoelige huid streken, maar het duurde maar enkele seconden.

Toen waren ze door de dicht ineengegroeide buitengordel heen en vonden plotseling een pad dat naar de kloof leidde.

In de kloof zelf, waarvan de halve breedte ingenomen werd door het snel vlietende beekje, was het, tussen de rotswanden, die hoog boven hen naar elkaar toebogen, schemerig duister maar toen ze een goede honderd meter hadden afgelegd, werd de doorgang breder.

Toen hielden ze, als bij afspraak, hun paarden in.

Voor hen, lag, badend in het zonlicht, de vallei, die de schuilplaats moest zijn van de Spookruiters!

Een ruime, zacht golvende vlakte, minstens een mijl lang en weinig minder breed, grotendeels begroeid met groen, sappig gras, ingesloten tussen hoge, verweerde, granietwanden.

Het stroompje liep er dwars doorheen tussen lage oevers, waarlangs groepjes berken en elzen oprezen.

Langs de randen van de vallei stond dicht struikgewas en halverwege, tegen de rand van het struikgewas, omzoomd door een groep ceders, stond een blokhut.

Uit de schoorsteen steeg een lichte rookpluim op.

Op het uitgestrekte grasland liep vee te grazen.

Er was niemand te zien maar de rokende schoorsteen was toch wel een aanduiding dat er mensen, een of meer, aanwezig moesten zijn.

„Hier hebben we dan gevonden wat we zochten, son,” zei de Nachthavik terwijl hij, met samengeknepen ogen, het toneel voor hem overzag.

„Yeah!” beaamde Jimmy. „En wat doen we nu?”

„Een plaats vinden waar we de paarden kunnen verbergen!” antwoordde de Nachthavik, na een ogenblik nadenken, „en dan wil ik er achter zien te komen, of Ted Reed hier is! Het zou me verbazen als het niet zo was!”

„Nemen we hem mee?” vroeg Jimmy en enigszins tot zijn verbazing schudde de Nachthavik het hoofd.

„N-n-n-ee!” antwoordde hij, „dat ben ik niet van plan! Beter van niet! Maar kom, laten we eerst zien dat we een schuilplaats vinden.”

Hij keek onderzoekend rond en wees toen naar een groep bomen, temidden van dichte, hoge heesters, een honderd meter van hen vandaan.

„Dat lijkt me een geschikte plaats,” verklaarde hij. „En laten we hopen dat we ze onopgemerkt kunnen

bereiken!”

Terwijl ze de blokhut nauwlettend in het oog hielden, staken ze de open ruimte over, en bereikten het beschuttende struikgewas, zonder dat zich bij de blokhut iemand had laten zien.

Ze dreven hun paarden tussen de struiken en bij een kleine open ruimte stegen ze af.

„Nu zou ik willen dat jij bij de paarden blijft, Jimmy,” stelde de Nachthavik voor, „terwijl ik op onderzoek uitga! Ik laat de paarden liever niet alleen en bovendien,” hij grinnikte zachtjes, „heb ik graag een mannetje in de achterhoede voor het geval mij iets mocht overkomen! Beter om niet meteen al je troeven in ’t spel te brengen! Oké?”

„Oké,” beaamde Jimmy, die graag was meegegaan, maar die het verstandige van de voorgestelde maatregel wel inzag. „Pas op je zelf, cowboy!”

„Dat zal ik, son!”

Hij trok zijn pistool uit de holster voor een laatste controle en, terwijl hij het wapen weer op zijn plaats liet glijden, merkte hij op: „Als er iets mis mocht gaan, Jim, zul je dat hier wel merken. Het is dan voor jou zaak te proberen ongemerkt weg te komen. Laat

Blackie maar achter. Als die kerels denken dat ik alleen ben, zullen ze zich veilig voelen. Jij gaat dan hulp halen... bij Tex en bij de sheriff...!" Jimmy knikte zorgeloos.

„Als het nodig is, zie je me wel verschijnen met de hulptroepen! Maar zover is het nog niet! Good luck, Steve!"

„Be seein' you, cowboy!"

HOOFDSTUK X

De Nachthavik krijgt inlichtingen

De Nachthavik verdween tussen de struiken, op weg naar de blokhut.

Snel en soepel bewoog hij zich vlak binnen de rand van de begroeiing, zodat hij ook een gedeelte van de vallei in het oog kon houden.

Verschillende langhoorns graasden vrij dichtbij en hij bleef een ogenblik staan om het brandmerk te bekijken.

Een aantal dieren droegen het merk TU, ontdekte hij, en sommigen hadden het TL-merk en hij kwam tot de conclusie dat niet alleen Tex Ellis maar ook Tim Utah vee moest zijn kwijtgeraakt aan de Spookruiters.

Een eind verder in de vlakke zag hij enkele stenen liggen, te midden van een hoop as... de as van het vuur dat voor het brandmerken van het vee had

gediend. Brandijzers lagen vlakbij op de bruin geschroeide grasrand, maar hij durfde het niet te riskeren om zich buiten de beschutting van het struikgewas te wagen en de ijzers te controleren.

Hij fronste zijn voorhoofd toen hem plotseling een gedachte te binnen schoot die hem nog meer deed verlangen om de brandijzers eens grondig te bekijken.

Toen schudde hij het hoofd en ging behoedzaam verder. Later zou er nog wel gelegenheid zijn om na te gaan of zijn vermoeden juist was.

Tussen de struiken kreeg hij de blokhut in het oog, een vrij groot, van ruwe boomstammen opgetrokken gebouw.

Behalve de flauwe rookpluim, was er geen teken van menselijke aanwezigheid te bespeuren.

Hij bewoog zich dieper het struikgewas in en passeerde de blokhut aan de achterzijde. Daarnaast, zag hij nu, lag een kleine stal, binnen de omheining van een corral.

Er stonden drie paarden loom bij elkaar, hun staarten voortdurend in beweging om de vliegen te verjagen.

De Nachthavik liet zijn blik gaan over de lange,

grijsbruine, granieten rotswand die aan de overzijde de vallei begrensdde en plotseling vernauwden zich zijn ogen tot spleetjes, toen hij, scherp kijkend, de opening ontdekte in het achterste gedeelte van de muur. Ze was misschien acht tot tien meter breed, een donkere kloof in de verweerde rots, ten dele aan het oog onttrokken door bomen en struiken die er voor groeiden. Maar er was tevens een primitieve afrastering aangebracht, kennelijk om te voorkomen dat vee daarlangs de vallei zou verlaten.

Het was duidelijk dat dit de tweede toegang tot de vallei was en dat daardoor het gestolen vee vermoedelijk werd aangevoerd.

Het zou voor de Ghostriders ook een ontsnappingsweg zijn als de toegang bij de beek mocht worden ontdekt en van die kant een overval zou plaatsvinden.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes.

Het was een belangrijke ontdekking, dacht hij.

Toen besteedde hij weer zijn aandacht aan de blokhut.

Tussen de achterzijde en de bebossing lag een open ruimte van enkele meters breedte. In de achterwand

waren, op manshoogte, enkele openingen, bij wijze van ramen, uitgespaard.

Voorzichtig drong hij door het struikgewas in de richting van het gebouw, terwijl hij zijn zwarte halsdoek voor zijn gezicht trok.

Toen hij de rand van de begroeiing bereikt had, bemerkte hij, dat er in de hut inderdaad mensen aanwezig waren. Het geluid van stemmen drong door een der ramen tot hem door maar hij was nog te ver verwijderd om de woorden te kunnen verstaan.

Dat kon verholpen worden!

Hij keek een ogenblik om zich heen en toen er nergens onraad te bespeuren viel, stak hij snel de smalle open ruimte over.

Tegen de achterwand van de blokhut bleef hij staan, vrij dicht bij de raamopening.

Als iemand binnen het in zijn hoofd zou halen om naar buiten te kijken, liep hij alle kans ontdekt te worden, bepeinsde hij, maar het leek hem niet waarschijnlijk, dat zoiets zou gebeuren.

Even hoorde hij niets, toen klonk plotseling de stem van Jack Braley: „We zullen er maar eentje nemen, Rocky... de dag is nog lang.”

Het antwoord was een onverstaanbaar gebrom en toen was het weer stil.

Enkele ogenblikken later klonken er voetstappen van zware laarzen en toen Braley opnieuw het woord nam, kromp de Nachthavik onwillekeurig ineen, want de stem klonk vlakbij. Kennelijk stond de man bij de raamopening.

„Ik heb de boss nog nooit zo vervloekte nijdig gezien als toen-ie gisteravond dat pakje openmaakte! Als iemand had durven lachen, zou-ie 'm neergeschoten hebben!”

„D'r viel niks te lachen!” kwam de bromstem van Rocky. „En as je 't mij vraagt, zal Tex Ellis vannacht z'n lach ook kunnen houwen!”

„Toch blijf ik erbij, dat het wel 'ns 'n lastig karwei zou kunnen zijn! Die vent Smith doet met Ellis samen en ze zullen d'r wel op geprepareerd zijn dat er iets gaat gebeuren! Ze zullen proberen om ons 'n loer te draaien, daar kun je donder op zeggen! Die kerel is een ,bad hombre'! De manier waarop-ie Al te grazen nam...”

„Daar weet ik nou wel alles van!” viel Rocky zuur in de rede. „Maar hij kan ook maar op een plaats

tegelijk zijn! En het is precies als de boss zei. Ze zullen bedacht zijn op 't vee! Maar as ze hun hele bedoening in de fik zien gaan, zullen ze 't vee wel in de steek laten! Daar hebben wij dan geen moeite mee!”

„Als 't allemaal zo loopt, niet,” bromde Braley op een toon die duidelijk maakte dat hij daar niet zo zeker van was.

Hij verwijderde zich van het raam en de Nachthavik hoorde opnieuw geluiden, die er op wezen dat beide kerels de fles weer eens aanspraken.

„Dit akkevietje zal de hele vallei wel op stellen zetten,” klonk toen de stem van Braley opnieuw.

„Dat waait wel over! 't Zal 'n goed voorbeeld zijn voor anderen. Die zullen makkelijker in het tuig willen! Daar komt Ned...!”

Ook de Nachthavik hoorde de plotseling aanzwellende roffel van hoefslagen en hij gleed haastig weg naar het beschermende struikgewas.

Na een minuut kreeg hij de naderende ruiter in het oog en met enige verwondering stelde hij vast dat deze niet kwam uit de richting van een van de beide bekende toegangen tot de vallei. Blijkbaar moest er

nog een derde toegang zijn, meer naar het oosten.

Terwijl de man op de blokhut toereed, kon de Nachthavik hem duidelijk waarnemen. Hij had de man nooit eerder gezien, maar toch had het gezicht iets bekends voor hem. Plotseling wist hij het. Het gezicht herinnerde hem aan Carter, Scot Carter, de eigenaar van de Stage Company!

De ruiter verdween uit het gezicht en de Nachthavik glipte opnieuw naar zijn luisterpost.

„Yeah,” kwam even later de stem van de nieuwkomer, „de hele zaak is geregeld. Lemmy en Mort zullen van onze kant voor ’t vuurwerk zorgen! Dat zal eenvoudig zijn, denk ik. Vrijwel de hele ploeg zal wel in de buurt van het vee zitten. Ik ben vanmorgen nog ’ns poolshoogte wezen nemen. Ellis was bezig ’n deel van z’n vee naar z’n zuidelijke gronden over te brengen!”

Braley lachte.

„Da’s precies waar wij ’t willen hebben! Dat bespaart ons moeite! Tenzij ’t ’n valstrik is „Ik kan niet inzien hoe?” bromde Ned.

„Jack hier denkt dat die kerel Smith er achter zit!” legde Rocky uit, op smalende toon. „Die kerel die Al

'n toontje lager heeft laten zingen. Die heeft hem ook de dampen aangedaan!”

„'k Heb er over gehoord! Wel, die zullen we ook wel voor onze rekening nemen, als 't nodig is! En nu, over dat vee dat hier nog loopt. We hadden 't vandaag...”

De Nachthavik vond dat hij genoeg gehoord had en sloop met haastige schreden terug naar het struikgewas.

Terwijl hij zo snel mogelijk op weg was naar de plek waar hij Jimmy had achtergelaten, waren zijn gedachten bezig met hetgeen hij afgeluisterd had.

Dat was volkomen duidelijk geweest en het betekende dat hij wijziging zou moeten brengen in zijn oorspronkelijk plan. Enige wijziging maar niet veel, dacht hij.

Hij lachte grimmig.

Wanneer het tegenspel goed geleverd werd, zou het zelfs de zaak kunnen vereenvoudigen.

Hij bereikte de open ruimte waar Jimmy tegen een boom geleund stond, terwijl de paarden bezig waren de struiken van bladeren te ontdoen.

Jimmy maakte zich los van zijn steunpunt.

„En?” vroeg hij.

„Wel, ik heb niet kunnen ontdekken of Ted Reed daar gevangen gehouden wordt, als je dat bedoelt,” antwoordde de Nachthavik met een half verontschuldigend lachje. „Maar ik heb wel 'n paar dingen gehoord, die op 't ogenblik belangrijker zijn! Als Ted nog in leven is, komt-ie wel boven water als deze zaak afloopt! Laten we nu eerst zien dat we hier zo vlug mogelijk weggkomen! Er zijn nog heel wat dingen te doen vandaag! Ik zal je 't onderweg wel vertellen!”

Nadat ze enkele ogenblikken de blokhut in het oog hadden gehouden, waagden ze opnieuw de oversteek, nu in de richting van de kloof en, voor zover ze konden nagaan, bereikten ze die onopgemerkt.

Eenmaal in de vallei gekomen, die geheel verlaten was, zetten ze hun paarden aan en eerst toen ze, zonder iemand te ontmoeten, de uitgang achter zich hadden, hielden ze hun paarden in.

„Het komt hierop neer, son,” legde de Nachthavik uit, terwijl ze stapvoets verder reden,” dat de Spookruiters van plan zijn om vannacht een aanval op Tex te doen. De leider van de bende, wie dat ook mag

zijn, is blijkbaar nijdig als een schorpioen, vanwege de poets die we hem hebben gebakken, en hij zal vannacht proberen wraak te nemen. Omdat-ie. wel vermoedt dat Tex nu bijzonder goed op z'n vee zal passen, heeft-ie 'n plannetje uitgedacht dat hierop neerkomt, dat een paar leden van de bende de ranch van Tex in brand zullen steken, waardoor die gedwongen zal zijn, het vee in de steek te laten, om te proberen van zijn gebouwen te redden wat er te redden valt...”

„Wat 'n vervloekte schurken!” viel Jimmy nijdig uit. „En dan maken zij zich met het vee uit de voeten!”

„Dat is de opzet, ja, maar we zullen ons best doen er 'n stokje voor te steken!”

„Hoe wil je 't aanleggen, Steve?”

De Nachthavik trok zijn hoed naar voren om zijn ogen te beschermen tegen de sterke straling van de zon.

„Ik heb nog 'n uur of wat om daarover na te denken!”

Ze reden enkele minuten zwijgend verder.

Toen zei de Nachthavik plotseling:

„Jimmy, jij moet nu zo vlug mogelijk doorrijden naar Tex' ranch! Breng hem op de hoogte en vraag hem om tenminste een man of acht van zijn ploeg naar huis te halen. Laat-ie verder een van zijn mensen naar Wolf City sturen om de sheriff op te halen. Als die bezwaar mocht maken om naar de TL-ranch te komen, en dat moet op staande voet gebeuren, dan moet-ie maar zeggen dat het gevraagd wordt op verzoek van de Nachthavik en dat hij daarover marshal Barnett kan bellen!”

„En wat ben jij van plan om te doen, Steve?” vroeg Jimmy verbaasd.

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Ik ga proberen ergens zekerheid over te krijgen!” Dat was alles en Jimmy vroeg niet verder.

Ze zetten hun paarden aan tot een snelle draf en na korte tijd zei Jimmy: „Dan sla ik hier af! So long, Steve, take care of yourself!”

De Nachthavik hief zwiingend zijn hand ten groet en vervolgde zijn weg in westelijke richting.

Nadat hij een tien, twaalf mijlen had afgelegd in de brandende zon, die hem, noch zijn paard scheen te deren, kreeg hij in het oog wat hij zocht, kleine

groepjes vee, grazend in de vlakke.

Hij volgde een smalle terreinplooi, aan een zijde begrensd door een uitgestrekte groep van hoge heesters, en steeg af toen hij een kleine kudde van een vijftig stuks op korte afstand genaderd was.

Langzaam liep hij op de dieren toe, die zich van zijn aanwezigheid weinig aantrokken en rustig doorgingen met grazen.

Nauwlettend bekeek hij de brandmerken van een aantal dieren terwijl zijn vingers nu en dan de in de huid gebrande strepen naliepen om de onregelmatigheden te ontdekken.

Tenslotte knikte hij zachtjes voor zich heen, overtuigd dat zijn vermoedens juist waren. Er was geen twijfel mogelijk.

„Wat voer jij daar uit, vreemdeling?”

De Nachthavik wendde zich langzaam om.

De cowboy op zijn grijze paard, die uit de struiken te voorschijn was gekomen, reed op hem toe. Een geweer lag in de holte van zijn arm. Hij was nog jong maar zijn gezicht zag er onheilspellend uit, gevolg van een breed rood lidteken dat van zijn ene ooghoek over zijn wang naar beneden liep. Zijn ogen waren vol

achterdocht.

„Wel?” vroeg hij terwijl hij met het geweer een veelbetekenende beweging maakte.

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik was niet direct iets aan 't uitvoeren!” antwoordde hij. „Ik keek zo maar 'ns rond!”

„Jij keek zo maar 'ns rond!” bouwde de man na. „En waar keek jij naar rond?”

„Ik interesseer me voor koeien!” mompelde de Nachthavik.

„Is dat zo! Dat is dan prachtig! Kom maar met mij mee! Misschien dat m'n baas je er nog meer wil laten zien!”

„Sure!”

„Maar eerst laat je die pistolen vallen! En voorzichtig!” snauwde de man plotseling en de Nachthavik trok voorzichtig zijn pistolen uit de holsters en liet ze naast zich neervallen.

Toen liep hij langzaam naar zijn paard, een toonbeeld van onderdanigheid.

De man volgde hem op de voet en was vlak bij hem toen de Nachthavik zich in het zadel zwaaide...

Maar tegelijk prikte de spoor van zijn ene voet

Blackie venijnig in de flank en het zwarte paard reageerde als een furieuze duivel!

In een flits steigerde hij en in dezelfde beweging wierp de Nachthavik zich vanuit het zadel op zijn tegenstander...!

Het geweer ging af en het geluid van het schot, vlakbij zijn oor, verdoofde hem bijna.

Toen gingen ze beiden, tegen de grond... en het was niet de Nachthavik die onder lag!

Zijn vuist hamerde neer op het geschonden gezicht van zijn tegenstander.

Toen schoot hij overeind, rukte de cowboy met zich mee en plantte opnieuw een vuistslag als een moker onder diens kin. De man sloeg enkele meters verder tegen de grond en toen hij langzaam overeind krabbelde, stond de Nachthavik met het geweer onder de arm.

„Je bent al 'ns eerder in een gevecht geweest, son, zo te zien, maar je schijnt er niet veel geluk bij te hebben!” mompelde de Nachthavik terwijl hij naar de plaats liep waar zijn pistolen lagen.

Nadat hij Blackie, die weer tot rust gekomen was, bestegen had, zei hij: „Je kunt je geweer ergens

langs het pad terug vinden! Niet al te dichtbij!”

Toen, zonder een antwoord af te wachten, haalde hij de teugels aan en zette Blackie in beweging.

Jammer, dacht hij, van deze ontmoeting maar dat risico was er nu eenmaal en hij zag niet in hoe hij het had kunnen ontlopen.

Overigens zou de cowboy er misschien niets voor voelen om zijn nederlaag rond te bazuinen.

In gestrekte draf reed hij op de TL-ranch aan...

HOOFDSTUK XI

Een valstrik voor de spookruiters

Tex Ellis kwam van de veranda af de Nachthavik tegemoet, toen deze het erf van de TL-ranch opreed. Zijn gezicht zag eruit als een donderwolk en het was duidelijk dat hij zich goed kwaad gemaakt had.

„Hello, Steve,” bromde hij en toen barstte hij los: „Jimmy heeft me verteld dat die vervloekte helhonden van plan zijn mijn ranch in brand te steken en daarna m’n vee te roven! Een bedrijf waar ik m’n hele leven voor gewerkt, gesjouwd en gezweet heb van de vroege morgen tot de late avond... Van alle vuile, smerige schurkenstreken waar ik ooit van gehoord heb, is dit wel...!”

De rancher liep rood aan van woede en de Nachthavik hief bezwerend zijn hand op.

„Rustig aan... rustig, Tex,” suste hij met een blik naar Bessie Ellis die op de veranda verschenen was en

zwijgend het hoofd schudde over zoveel opgewondenheid. „Wat die schurken willen doen en wat er zal gebeuren, zijn twee heel verschillende dingen.”

Hij bond Blackie vast aan een stijl van de veranda en sloeg zijn arm om de schouders van de rancher.

„Come on, laten we er bij gaan zitten en als je nog koffie bij de hand mocht hebben, Bessie, goed warm en zwart, dan graag. Beste middel tegen de hitte!” Hij smeed zijn stetson op de grond en ging zitten terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegde.

„Dus Jimmy heeft je het verhaal verteld...” en toen de rancher opnieuw wilde losbarsten, vroeg hij haastig: „Waar is Jimmy?”

Tex Ellis haalde diep adem en mompelde: „Sorry, Steve, maar die vervloekte kerels hebben m’n zenuwen in de laatste maanden zowat kapot gemaakt! Jimmy...? Jimmy is met Joe Roscoe, m’n voorman, naar Wolf City gereden om de sheriff te pakken te krijgen!...”

Hij knee plotseling zijn ogen samen en zei verbaasd: „Daarginds komen ze al aan! Dat hebben ze verdraaid vlug gedaan... Bijna onmogelijk, zou ik

zeggen!”

De Nachthavik, zijn blik nu ook gericht op de drie ruiters die snel kwamen aanrijden, glimlachte en zei: „Vermoedelijk hebben ze hem onderweg ergens getroffen, Tex!”

„Ja, dat moet het zijn! Zie je, Steve, m’n hersens werken ook al niet meer!”

De Nachthavik lachte.

„Wel, Tex, je troubles zijn bijna over,” stelde hij de rancher gerust. „Vannacht zullen we een einde maken aan de activiteiten van de Spookruiters! En wat meer is, het zou me niet verbazen als we erin zouden slagen om het vee, dat je in de laatste maanden bent kwijt geraakt, weer in handen te krijgen!” Tex keek hem met grote ogen aan.

„Jij denkt dat al m’n gestolen vee nog hier in de omgeving is?”

„In elk geval het grootste gedeelte ervan!”

„Jimmy vertelde me dat er in die vallei, waar jullie vanmorgen geweest zijn, vee van mij liep... en van Tim Utah, maar dat waren er, volgens hem, niet meer dan ’n paar honderd!”

De Nachthavik knikte.

„Zo is 't inderdaad!”

„Maar...”

De Nachthavik grinnikte zachtjes en klopte de oude rancher vertrouwelijk op de schouder.

„Alles op z'n tijd, Tex! Wacht rustig af!”

Hij stond op toen de drie ruiters het voorterrein van de ranch opreden en afstegen.

Sheriff Vale schoof z'n hoed naar zijn achterhoofd en wiste het zweet van zijn gezicht.

„Hier ben ik dan, Tex!” zei hij. „Liep je twee mensen onderweg tegen het lijf. Of zij mij! Net zoals je 't wilt hebben!”

„Blij dat je d'r bent, Harry! Het ziet er naar uit dat we je hulp wel kunnen gebruiken!”

Sheriff Vale knikte en keek de Nachthavik aan met een flauwe grijns op zijn verweerd gezicht.

„Ja, de zaken beginnen nu op gang te komen, als ik 't goed begrepen heb! Naar 't schijnt, heb jij 'n flinke stok in dat horzelnest gestoken, Smith.”

„Ga er bij zitten, Harry,” nodigde Tex Ellis uit. „En jullie twee ook, dan kunnen we de zaak 'ns bepraten! Je hebt zeker al gehoord, Harry, dat de bende van plan is, vannacht m'n ranch met de grond gelijk te maken

en er dan met m'n vee tussenuit te gaan... Die vervloekte schurken...”

De Nachthavik legde een rustige hand op de arm van de rancher, die kennelijk weer van plan was zijn gal te gaan spuwen.

Bessie Ellis kwam aanlopen met de koffie en dat bracht een ogenblik ontspanning.

„Ik heb er van gehoord, Tex,” antwoordde de sheriff en hij wendde zich opnieuw tot de Nachthavik.

„Jij hebt in 'n dag of wat tijd heel wat informaties bij elkaar kunnen krijgen, Smith,” stelde hij vast, met enige bewondering. „Old Joe Barnett gaf nogal hoog van je op en hij heeft blijkbaar niet teveel gezegd!”

„Heb je marshal Barnett nog gesproken?”

„Had 'm aan de telefoon,” zei Vale achteloos zonder er verder op in te gaan.

„Wel, ik heb wat geluk gehad,” gaf de Nachthavik toe. „Die mislukte postkoetsoverval heeft ertoe geleid dat die kerels zich voor mij gingen interesseren en toen rolde de zaak vanzelf verder.”

Hij nam een slok koffie en haalde zijn tabaksgerei te voorschijn.

Terwijl hij een sigaret fabriceerde zei hij: „Ik ken

nu 'n aantal leden van de bende, de Dillons, Jack Braley en nog 'n paar... ik weet hun schuilplaats en ik weet de plaats waar ze vrijwel al het gestolen vee hebben ondergebracht..."

Hij schrapte een lucifer aan langs de zool van zijn laars en hield die bij zijn sigaret.

„Maar om de zaak tot een goed einde te brengen,” vervolgde hij, „moeten we deugdelijke bewijzen hebben en het beste bewijs, sheriff, krijgen we in handen als we die kerels op heter daad kunnen betrappen! Dat zullen we vannacht voor elkaar zien te brengen!” „Hoe had jij gedacht dat we te werk moeten gaan, Steve?” vroeg Tex.

„Wel,” begon de Nachthavik lijsig, terwijl zijn blik over de vallei staarde, „mijn plan, als je 't zo wilt noemen, is vrij eenvoudig. Die kerels zijn van plan om hier de rode haan te laten kraaien en, als wij hier dan druk bezig zijn om te redden wat er nog te redden is, smeren zij hem met 'n deel van het vee! Ik heb gehoord, Tex, dat je vanmorgen 'n deel van je kudde naar het zuiden hebt laten drijven!”

„Dat was jouw idee,” bromde Tex.

„Het is nog steeds 'n goed idee, geloof ik,”

glimlachte de Nachthavik. „Maar goed! Die kerels die hier met het vuurwerk komen aandragen, vangen we op! Het zullen er maar twee zijn, voor zover ik beluisterd heb, en ze zullen hier niet op moeilijkheden verdacht zijn. Integendeel, ze zullen verwachten dat de kust hier voor hen heel veilig is, omdat iedereen bij het vee rondhangt! Ze weten niet wat wij weten, see!”

Hij mikte het eindje sigaret op het erf en keek de kring rond.

„We zullen een cordon rond de ranch optrekken en die kerels te grazen nemen, voor ze iets kunnen beginnen! Heb je ervoor gezorgd, Tex, dat je ’n man of acht van je ploeg hier hebt als het donker wordt?” „Ze zijn gewaarschuwd en ze zullen er zijn!” verzekerde Tex. „Bij het vee op die zuidelijke gronden blijft ’n man of vier! Die hebben de opdracht om geen risico te nemen!”

„Prachtig! We geven die kerels alle kans om zonder veel moeite met die kudde aan de haal te gaan...” „Wacht ’ns even, Steve,” viel Jimmy plotseling in de rede. „Als ik ’t goed begrijp, zullen die boeven de kudde aanpakken, als het vuurtje hier aangestookt

is... maar, als wij dat beletten dan is er geen vuur en dan zullen ze weten dat er iets mis gegaan is..."

„Er zal ’n vuur zijn, son,” grinnikte de Nachthavik. „Een flink vuur dat op ’n afstand de indruk zal geven dat de zaak hier behoorlijk in de brand staat. Ik neem aan, Tex, dat je hier voldoende hout bij de hand hebt om een mooie stapel te bouwen op ’n plek waar ’t geen kwaad kan, hier vlakbij?”

„Meer dan genoeg hout!” verklaarde Tex.

„Zo gauw ’t donker is, richtten we die stapel in! Geen kans dat iemand het ziet, voor ’t geval de ranch in ’t oog gehouden wordt!”

Sheriff Vale knikte waardierend.

„En dan gaan we achter het vee aan?” vroeg hij.

„Nee. Dan gaan we, met ’n man of acht, maar de schuilplaats! We zullen er eerder kunnen zijn dan die kerels die het vee moeten drijven en daardoor in ’n veel langzamer tempo vooruit kunnen komen! We wachten hen op en dan heb je al ’t bewijs wat je nodig hebt, en vermoedelijk vrijwel de hele bende, sheriff!”

„’t Is ’n goed plan, Smith!” knikte Harry Vale.

Hij keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Je weet bijgeval niet wie de leider van de Spookruiters is?”

„Ik zou je 'n naam kunnen noemen, sheriff, maar ik ben er niet zeker van. Hij zal geen kans krijgen er tussenuit te knijpen, dat kan ik je garanderen!...”

De hemel welfde zich fluweelzwart boven de vallei en er was een vaag licht van de myriaden sterren die hun plaats hadden ingenomen aan het gladde, wolkenloze uitspanseel.

De Nachthavik stond in de duistere schaduw van een eenzame esp, aan de zuidwestkant van de ranch, op korte afstand van de gebouwen. De anderen waren op dezelfde wijze om de gebouwen gegroepeerd, op plaatsen die zorgvuldig waren gekozen om de grootst mogelijke zekerheid te hebben, dat geen man ongezien door het cordon zou kunnen heenglippen.

Ieder lag dicht genoeg bij zijn buurman om, als dat nodig mocht zijn, hem te kunnen beroepen en verder was een ieder de wacht aangezegd om zo stil mogelijk te zijn!

De brandstichters mochten geen argwaan krijgen.

Het licht in het ranchgebouw brandde normaal en

Bessie liep af en aan alsof er niets aan de hand was.

De Nachthavik, zijn ogen en oren gespannen, staarde voor zich uit, naar de heuvelrand in de verte, die vaag tegen de hemel stond afgetekend.

Hij had deze plaats met opzet voor zichzelf gekozen, omdat hij vermoedde dat de ongewenste gasten uit zuidwestelijke richting zouden verschijnen. Tenzij ze een omtrekkende beweging zouden maken, maar daarvoor kon hij geen enkele reden bedenken.

Geheel ontspannen, met het geduld van een indiaan, wachtte hij op de dingen die zouden gaan gebeuren.

Om geen risico te lopen hadden ze hun plaatsen al vrij vroeg ingenomen en ze hadden zich allen op een langdurig wachten ingesteld.

De tijd verstreek en het liep naar het middernachtelijk uur...

Op de ranch werd het licht gedoofd...

Toen, plotseling, ving het scherpe oor van de Nachthavik, het geluid op van hoefslagen... zacht en gedempt, nauwelijks hoorbaar, kwam het op de golven van de wind naar hem toe.

Even was het verdwenen... een ogenblik later weer

duidelijk waar te nemen, voor zijn oren die op ieder geluid gespitst waren!

Gespannen nu luisterde hij tot het zachte gedreun, in sterkte toenemend, eensklaps wegviel...

Zijn mond plooiden zich tot een grimmig lachje!

De beide brandstichters hadden hun paarden nu in de steek gelaten en gingen te voet verder en, voor zover hij de richting van het geluid had kunnen plaatsen, zouden ze zijn kant uit komen.

Ze zouden een prooi worden van de Nachthavik!

Als een schim verliet hij het beschermende duister onder de boom en gleed in de richting vanwaar hij het tweetal kon verwachten.

Hij bereikte een smalle greppel, die een eindweegs de vallei in voerde, en aan de rand, in de beschutting van een kreupelbosje, hurkte hij neer.

Hij kon hier een gedeelte van het terrein duidelijk overzien en hij wachtte...

Er verstreken vijf minuten...

Toen bereikte opnieuw een geluid zijn gevoelige oren... een geluid dat aantoonde dat de vijand op komst was.

Plotseling kreeg hij hen in het oog. Twee vage

schimmen, die zich, in gebukte houding, voortbewogen door de greppel.

Ze kwamen langzaam dichterbij en de Nachthavik kon nu zien dat ze ieder een voorwerp torsten... hij zag de grijzige vlekken van de kappen die ze over hun hoofden droegen en die tot de uitrusting van de Ghostriders behoorden...

Hij wachtte, volkomen rustig, tot ze hem op enkele meters passeerden!

Toen gleed hij achter hen in de greppel en beval, op zachte, snijdende toon: „Blijf doorlopen en maak geen verkeerde beweging! Ik heb hier twee pistolen... die niet bang zijn voor spoken!”

De beide Ghostriders stonden een ogenblik stokstijf... toen maakte een van hen een beweging alsof hij de kan, die hij droeg, opzij wilde werpen...!

„Je riskeert 'n kogel, vriend!” snauwde de Nachthavik. „Keep goin' ”

Met stijve, houterige bewegingen liep het tweetal verder en toen dook Jimmy uit het duister op.

„Je hebt ze te pakken, Steve,” stelde hij vast. „Ik hoorde hen komen!”

„Hou ze onder schot, Jim, en als iemand iets

grappigs probeert, schiet 'm dan neer!”

Maar de beide Spookruiters hadden begrepen dat ze in een situatie waren verzeild, waaruit geen ontkomen mogelijk was, en gedwee liepen ze verder naar de ranch met hun last.

„Tex! Harry! We hebben hen!”

Jimmy's stem klonk luid in de nachtelijke stilte en toen ze de ranch bereikten, kwamen de anderen aanlopen.

Bessie Ellis had inmiddels de lamp weer ontstoken en de beide Spookruiters werden in de woonkamer geleid.

De kannen, die een doordringende petroleumgeur verspreidden, waren, op bevel van de Nachthavik, voorzichtig buiten op het erf neergezet en onder bewaking achtergelaten.

„All right, neem die vodden van je kop, zodat ik kan zien wat er onder zit!” commandeerde de sheriff en onwillig voldeed het tweetal aan het bevel.

Een van de twee, ontdekte de Nachthavik, was de man die hij die middag ontmoet had.

„Ken je ze, sheriff?”

Harry Vale bekeek de beide schurken met een

broeierige blik.

„Sure,” zei hij kort. „Lemmy Cotton en Mort Blaze... twee van de ploeg van Tim Utah! Bestelen hun eigen baas!”

„Wel, we zullen hen netjes inpakken, voorlopig, en hen op een rustig plekje deponeren! Morgen brengen we het stel wel over naar Wolf City! Touw, Tex! Laten we opschieten. We hebben nog meer te doen!” nam de Nachthavik weer de leiding.

Nadat het tweetal, dat geen mond had opengedaan, aan handen en voeten gebonden was en in een afgesloten gedeelte van het bunkhouse was gedeponeerd, werd een deel van de petroleum uitgestort over een verscheidene meters hoge stapel hout die, op enige afstand van de gebouwen, 's avonds door vele handen, was gereed gemaakt.

Een brandende tak, van enige afstand geworpen, zette de stapel in brand en, na een minuut of wat, was er een laaiende vuurzee, die tot ver in de omtrek zichtbaar moest zijn.

De hoogopschietende vlammen zetten het ranchhuis en de bijgebouwen in een spookachtig flakkerend licht en de Ghostriders die, van verre afstand, de

vuurgloed mochten gadeslaan, zouden niet anders kunnen denken, dan dat hun opzet volkomen was geslaagd.

„Tot zover is 't allemaal volgens plan gegaan, Tex,” stelde de Nachthavik vast, nadat ze enkele minuten geboeid hadden toegekeken. „Maar nu komt 't vervolg. Zoek 'n stel van je mensen uit om mee te gaan, je zou er 'n stuk of drie, vier, hier kunnen houden om de ranch te bewaken, en laten we dan aanrijden! We hebben nog 'n flinke rit voor de boeg en we moeten niet te veel tijd verliezen!”

„Oké, Steve!”

Enkele minuten later stond een groep van acht grimmige ruiters op het erf van de TL-ranch aangetreden en op een teken van de Nachthavik zetten ze hun paarden aan voor de lange rit naar de vallei van de Ghostriders.

Bessie Ellis, haar handen gevouwen, keek hen na en bleef in de deuropening staan tot het gedreun van de hoefslagen in de nacht was weggestorven.

Toen ging ze hoofdschuddend het ranchhuis binnen...

HOOFDSTUK XII

Het einde van de Spookruiters

De Nachthavik, die aan het hoofd van de troep reed, gaf het tempo aan en joeg Blackie in een gestrekte draf over het golvende terrein naar het zuiden.

Het gedreun van de paardenhoeven vulde de nacht met dof geweld en maakte het vrijwel onmogelijk om een woord te wisselen. De ruiters die in de achterhoede reden hadden trouwens hun halsdoeken voor neus en mond getrokken om het ijle stof dat de paardenhoeven, hier en daar op de zanderige gedeelten opwierpen, zoveel mogelijk te keren.

Gevaar dat de tegenstander hen zou horen, was er niet.

De Ghostriders zouden genoeg hebben aan het lawaai van de gestolen kudde die ze naar de vallei moesten drijven. Omdat ze het vee van een andere zijde in de vallei moesten voeren, zou hun weg ook

meer oostelijk liggen in het begin en zouden ze op een veel later tijdstip naar het zuiden moeten afbuigen.

In een gestadig tempo voortgaande, bereikten ze na enkele uren de canyon, waarin de kloof lag die toegang gaf tot de vallei en daar lieten ze hun paarden stapvoets gaan.

Jimmy kwam naast de Nachthavik rijden.

„Wat denk je, Steve? Zou er kans zijn dat ze een wacht hebben uitgezet?”

„Dat geloof ik niet. Die kerels voelen zich hier heel veilig. Bovendien zullen er maar enkelen hier zijn. Vrijwel de hele bende zal zich bezig houden met het overbrengen van het vee! Voor hen is spoed ook 'n eerste eis. Ze moeten voor het licht wordt de beesten hier hebben!”

Bij de ingang van de kloof hield hij zijn paard in en wendde zich tot de anderen.

„Luister goed! Van hieraf moet alles vrijwel geruisloos gebeuren! Er zijn in de vallei misschien twee of drie leden van de bende aanwezig en we mogen niet het risico lopen dat een van hen ontsnapt! Daarom stel ik voor dat jullie aan de ingang van de vallei wachten en dat ik alleen, te voet, verder ga! Ik

weet precies hoe de situatie is en,” hij liet zijn handen een ogenblik veelbetekenend op de kolven van zijn pistolen rusten, „neem maar van mij aan dat ik ’t met die kerels wel klaar speel! Oké wat jullie betreft?”

„Ik voel er voor om met je mee te gaan, Smith,” kwam de stem van sheriff Vale. „Ik vertegenwoordig hier tenslotte de wet! Je kunt bovendien nooit weten! Als een van die kerels kans zou zien om weg te komen, en de bende buiten kan waarschuwen, is alles verloren!”

„Misschien heb je gelijk! Goed, sheriff, dan gaan we samen!”

Langzaam reden ze de kloof in die naar de vallei voerde en eenmaal in de vallei gekomen, hielden ze halt.

Alleen het zachte gemurmel van het beekje was te horen. Overigens lag de vallei stil en verlaten onder het licht van de sterrenhemel.

De plaats van de blokhut tegen de donkere wal van de begroeiing werd bepaald door twee verlichte vierkanten van de vensteropeningen.

De Nachthavik en de sheriff lieten zich van hun

paarden glijden.

„All right, Harry, let's go! Als jullie de schreeuw horen van 'n nachthavik, kun je er wel vanuit gaan dat we de zaak in de hand hebben!”

Hij grinnikte zachtjes terwijl hij, met de sheriff, op weg ging naar de blokhut.

Hoewel er in het duister weinig gevaar was, dat ze opgemerkt zouden worden, namen ze toch geen risico en volgden de rand van het struikgewas, zodat ze het gebouw van de zijkant naderden.

Het was een verstandige maatregel, want toen ze bijna de zijkant van de hut bereikt hadden, maakte zich plotseling de figuur van een man los uit de diepe schaduw aan de voorzijde van het gebouw.

Hij deed enkele passen, bleef toen staan en keek naar de lucht. Een ogenblik werd zijn gezicht vaag verlicht toen hij aan zijn sigaret trok.

Kennelijk was hij een luchtje aan het scheppen.

De Nachthavik en de sheriff stonden naast elkaar tegen het struikgewas gedrukt en hielden de kerel in het oog.

Het duurde enkele minuten...

Toen zeilde het peukje sigaret als een kleine lichte

ster door het duister naar de grond en de man keerde zich om.

Hij verdween uit het gezicht en ze hoorden zijn bromstem toen hij iets riep tegen een man die zich blijkbaar in de hut bevond.

„Dit is 't moment, Harry,” fluisterde de Nachthavik en, gevolgd door de sheriff, sloop hij naar de voorzijde van het gebouw. De deur stond op een kier want er viel een smalle streep licht naar buiten.

Zijn gelaarsde voet duwde de deur plotseling wijd open en zijn waarschuwing klonk luid en nadrukkelijk en vol dreiging: „Blijf met je handen uit de buurt van je pistolen, als je gezond wilt blijven!”

Jack Braley zat aan een ruwhouten tafel en een fles stond voor hem.

Hij kwam half overeind toen hij plotseling de donkere figuur in de deuropening, met de twee Colts dreigend gericht, in het oog kreeg.

Zijn blik was glazig en, na een ogenblik, viel hij, met open mond van verbazing, weer terug op zijn stoel, zijn handen voor zich op tafel gespreid. Van hem was geen tegenstand te duchten.

De andere kerel, grof en zwaar gebouwd, stond nog

met zijn rug naar de deur.

Hij bleef een ogenblik stokstijf staan... toen, met een snelheid, die men nauwelijks van hem zou verwachten, dook hij ineen, maakte, zijdelings uitvallend een halve slag om terwijl zijn hand bliksemsnel naar zijn pistool dook...!

Maar voor hij het wapen bereikte, schroeide een kogel zijn hand en luid vloekend, trok hij zijn hand terug alsof hij door een slang gebeten was!

„Nog zoiets en je kunt je testament maken!” snauwde de Nachthavik.

Hij deed enkele stappen in het vertrek en de sheriff glipte achter hem naar binnen, zijn Colt in de hand.

„Neem ze hun schietgerei maar af, Harry,” stelde de Nachthavik voor en de sheriff haastte zich het tweetal van hun wapens te ontdoen.

Het naderende gedreun van de paardenhoeven kondigde de komst aan van de anderen. Blijkbaar had de knal van het schot hen gealarmeerd.

Even later drongen ze het vertrek binnen en Jack Braley en zijn makker werden vakkundig gebonden met touw, dat in overvloed was meegebracht.

Terwijl enkele cowboys daarmee bezig waren en

enkele anderen, volgens de ontvangen instructies, de paarden buiten naar het struikgewas achter de blokhut voerden, om ze aan het gezicht te onttrekken, opende Jimmy, gevolg gevend aan een plotselinge gedachte, de deur in de tussenwand, die toegang gaf tot de naastgelegen ruimte.

Het was kennelijk een opslagruimte. Het lag er vol met alle mogelijke spullen, zadels, dekens, touw, proviand...

Toen, bij het zwakke licht dat uit het andere vertrek naar binnen viel, ontdekte hij een man, die, aan handen en voeten gebonden, in een hoek lag, op enkele zakken...

Ted Reed!

Reed keek naar Jimmy, zonder iets te zeggen. Blijkbaar zag hij de cowboy aan voor een van de Spookruiters en had hij geen idee van hetgeen er aan de hand was.

„Steve!”

Op Jimmy's uitroep kwam de Nachthavik haastig aangelopen.

„Wel, waarachtig, als dat niet Ted Reed is!” riep hij uit en de gevangene herkende hem blijkbaar ook en nu

drong het tot hem door dat er hulp gekomen was.

Zijn magere gezicht, onder een grauwe stoppelbaard van veertien dagen, vertrok tot een grijns.

„Hello, Steve,” mompelde hij met schorre stem, „wat ben ik blij jou te zien!”

Samen droegen ze hem naar het andere vertrek waar hij in geen tijd van zijn boeien was bevrijd.

Reed had geen beste tijd achter de rug en hij zag er verfromfaaid uit. Zijn ogen gloeiden koortsachtig en hij kon nauwelijks staan toen men hem overeind hielp.

„Dat gaat vlug beter, Ted,” troostte de Nachthavik. „Wat jij nodig hebt is een bad, ’n paar stevige maaltijden en ’n goed bed om weer op verhaal te komen. Tex, hier, zal je met plezier ’n paar dagen gastvrijheid verlenen en z’n vrouw Bessie zal er wel voor zorgen, dat je dan weer helemaal de ouwe bent! Maar eerst moeten we de rest van het karwei hier achter de rug hebben!”

Hij liep naar de deur en keek naar buiten waar de nacht nog over de vallei hing.

De sheriff kwam naast hem staan.

„’t Wordt tijd dat we de nodige maatregelen nemen, Smith,” zei hij. „Ze zullen niet zo lang meer weg blijven. Hoe wil je de mannen opstellen?” „Een man bij de kloof, twee mannen daar bij de toegang waar het vee binnengedreven zal worden. Als alles binnen is moeten zij die ontsnappingswegen afsluiten. Jij, Tex en ik zullen hier blijven. De anderen stellen zich verdekt op rond de hut. Die kerels zullen zich hier wel verzamelen en ze zullen er niet op verdacht zijn dat er iets mis is. We zullen proberen het af te werken zonder dat er veel lood rondvliegt, Harry!”

De sheriff knikte.

„Op die manier moet dat wel lukken,” zei hij. „We zullen hen geen kans geven naar hun schietijzers te grijpen!”

Weinige minuten later waren de mannen, die aangewezen waren om hun plaatsen bij de toegangen naar de vallei in te nemen onderweg. De anderen bleven bij elkaar in de blokhut tot het tijd zou zijn om hun posten te bezetten.

Jack Braley en Rocky Richards, hij was volgens de sheriff, die hem kende, ook een van de cowboys van Tim Utah, hadden nu met Ted Reed van plaats

verwisseld. Zij lagen, stevig ingesnoerd en met een prop in hun mond, in de opslagruimte van de blokhut.

De tijd verstreek en boven de vallei begonnen de sterren al te verbleken...

Toen, plotseling, hief de Nachthavik, die in de deuropening een sigaret stond te roken, zijn hand...

Van verre drong een zacht gerommel tot hen door, als het eerste gerucht van een naderend onweer.

„Ze zijn op komst!” stelde Tex vast en de Nachthavik merkte dat de spieren in het gezicht van de rancher zich samentrokken terwijl hij zijn lippen op elkaar perste.

Enkele minuten verliepen en het gerommel werd luider... groeide uit tot een gedreun van honderden hoeven...

„Jullie kunnen beter naar je post gaan,” kondigde de Nachthavik aan en de aangewezen mannen glipten haastig naar buiten en verdwenen in de donkere schaduwen rond de hut.

De Nachthavik, de sheriff en de rancher bleven in de hut achter. De olielamp was wat lager gedraaid maar er was nog voldoende licht.

De Nachthavik had zich naast een van de

raamopeningen opgesteld... in de lucht zat al iets van de morgenschemering...

Toen was de vallei plotseling gevuld met een gedreun en gedender van dravende hoeven... het geloei en gebrul van koeien en daar boven uit de uitroepen en het geschreeuw en het klappen van de zwepen van de Ghostriders, die de beesten naar binnen dreven.

Het duurde een aantal minuten... toen zag hij de donkere, deinende schimmen van het vee zich in de vallei verspreiden en tot rust komen. Ze hoorden ook de hoefslagen van de begeleidende ruiters, die nu hun taak weer volbracht hadden en vermoedelijk naar de blokhut zouden rijden.

„Laten we hiernaast gaan,” stelde de Nachthavik plotseling voor. „De eerste man die hier binnen komt en ons ziet, heeft misschien nog kans om de anderen te waarschuwen, die buiten zijn. Beter om ze eerst zoveel mogelijk hier binnen te krijgen!”

Ze verdwenen in de opslagruimte, lieten de deur gedeeltelijk open staan.

Buiten kwam een dof gedreun van hoefslagen snel naderbij.

Een stem riep: „Hé, Rocky, jij vet varken, waar hang je uit?”

De hoefslagen hielden op toen de ruiters de blokhut bereikt hadden en afstegen.

Enkele ogenblikken later bonkten zware laarzen op de houten vloer en de Nachthavik zag de schaduwen in het vertrek, toen de ruiters binnenkwamen.

Iemand draaide de olielamp hoger... een ander had blijkbaar de fles van de tafel opgelicht en zette ze met een smak weer neer.

„Leeg! Jack, jij vervloekte dronkenlap, waar hang je uit!”

Met een ruk trok de Nachthavik de deur open en stapte het vertrek binnen, een pistool in iedere hand.

Zijn stem klonk hard en snijdend: „Stick 'm up! De eerste die naar zijn schietijzer grijpt, vangt 'n kogel!”

Er waren vier mannen in het vertrek. Hun hoofden keerden zich als bij toverslag naar de deur en hun ogen waren groot van verbazing. Ash Collier was een van hen, de anderen waren voor de Nachthavik onbekenden.

„Hé, wat is...!” begon een van hen maar de

Nachthavik viel hem onmiddellijk in de rede.

„Shut up en steek je handen omhoog!” grauwde hij.

De sheriff en Tex gleden achter hem naar binnen.

„Laat je pistolen vallen!” commandeerde de Nachthavik, „en doe ’t voorzichtig anders zou ’t mijne af kunnen gaan!”

Terwijl het viertal met sombere gezichten het bevel opvolgde, was er buiten plotseling lawaai en geroep en onmiddellijk daarop kraakte een schot!

Even later werd Buck Dillon binnen gebracht op niet al te zachtzinnige wijze, door twee cowboys van wie een een bloedende lip betastte.

Jimmy, die achter hen aankwam, lichtte toe: „Hij was de laatste en we stonden erop te wachten tot hij naar binnen zou gaan, maar blijkbaar vertrouwde-ie ’t niet meer en hij probeerde nog z’n paard te bereiken! Wel, ’t is ’m niet gelukt, en alleen Lanky hier heeft er ’n kapotte lip aan overgehouden!”

„’t Ziet er naar uit dat we ’t hele stel hebben, Smith,” bromde de sheriff Vale, terwijl hij zijn blik liet gaan over de vijf Spookruiters die in een hoek bij elkaar gedreven waren.

„Niet ’t hele stel, sheriff,” mompelde de

Nachthavik. „We missen de leider! Ik had 'm ook hier verwacht!”

Van enige afstand klonk opnieuw het doffe ritmische gedreun van paardenhoeven en de Nachthavik liep snel naar de raamopening.

Het begon nu wat lichter te worden en een gedeelte van de vallei was nu te overzien.

„'t Zijn de twee die de toegang daarginds bewaakt hebben,” stelde de sheriff vast.

„Misschien!”

Eensklaps schenen ze uit de ochtendschemering op te duiken... twee ruiters, schimmige figuren die langzaam op de blokhut toereden.

De Nachthavik vertrok zijn mond tot een grimmig lachje.

„Dat zijn niet onze mannen, sheriff! 't Zijn...”

Een doordringende gil van Buck Dillon verscheurde de stilte.

De beide ruiters hielden met een ruk hun paarden in!

De Nachthavik rende naar buiten, gevolgd door de sheriff en Tex Ellis. Tex snelde naar een van de paarden van de Ghostriders en rukte een Winchester

uit het zadelfoedraal.

Er knalden enkele schoten... de beide ruiters waren nu volkomen gealarmeerd en plotseling wendden ze hun paarden en stoven weg.

Tex legde aan en vuurde...!

Een van de twee, nog maar vaag zichtbaar in de schemering van de morgen, hief zijn handen hoog op terwijl de teugels hem ontglipten... een ogenblik later tuimelde hij zijdelings van zijn paard.

Tex liet met een gezicht waarop grimmige voldoening te lezen stond, het geweer zakken.

De Nachthavik stormde op Blackie de vallei in achter de laatste Ghost rider aan.

De man was uit het gezicht verdwenen maar hij had vermoedelijk al een lange rit gemaakt en zijn paard moest vermoeid zijn, terwijl Blackie weer enkele uren rust had gehad.

Maar het kwam niet tot een achtervolging...

Plotseling was de vallei weer gevuld van het geratel van pistoolschoten... het eindigde in een schreeuw!

De Nachthavik die zijn paard had ingehouden, zag een van de mannen van Tex op hem komen toerijden,

het pistool voor gebruik gereed.

Hij liet het in de holster glijden toen hij de Nachthavik herkende.

„We hebben 'm!” schreeuwde hij, „maar hij kreeg Mike! Hij schoot eerst, toen wij hem de pas wilden afsnijden!”

„Is-ie dood?” vroeg de Nachthavik.

„Weet ik niet. Ik wachtte op de andere! Ze waren met z'n tweeën en wij lieten ze maar doorgaan! Wij dachten dat ze ook wel in de val zouden lopen!”

„Tex heeft de andere te pakken gekregen! Come on, laten we 'ns kijken hoe 't er met Mike bijstaat!”

Een eind van hen vandaan, gilte een stem: „Hey, Archie, waar hang jij uit!”

„Da's Mike,” en haastig reden ze op het geluid af.

Mike Burr, een van Tex' mannen, stond tegen zijn paard geleund, een hand in de zij, zijn gezicht verwrongen van pijn.

Vlak bij hem op de grond lag de neergeschoten Spookruiter en toen Archie zich over hem heenboog zei hij verbaasd: „Wel, alle duivels, da's Tim Utah!”

„Waar heeft-ie je te pakken gekregen, Mike?”

„'n Schot vlak langs m'n ribben!” kreunde Mike. „'t

Heeft niet veel te betekenen maar 't doet zeer als de hel!”

„Kun je rijden, denk je?”

„Als ze me op m'n cayuse zetten, kan ik 't proberen, mister,” zuchtte Mike met een verwrongen lachje.

De Nachthavik knielde neer bij Tim Utah, de man die hij die middag al eerder bij de blokhut gezien had en die toen met de naam Ned was aangesproken.

Utah was door twee kogels geraakt. Een had een lelijke wond gemaakt in zijn bovenarm, de andere was door zijn rechter dijbeen gegaan. Utah zou er wel weer bovenop komen, dacht de Nachthavik terwijl hij overeind kwam. Maar met cattle rustling zou het wel een aantal jaren gedaan zijn!

Hij besteeg Blackie en zei: „Ik zal een paar van de anderen sturen om Mike en die kerel daar op te halen!”

Op zijn terugweg naar de blokhut, bereikte hij het groepje, dat bij de eerst neergeschoten Ghost rider verzameld was.

Tex kwam hem tegemoet en zijn gezicht drukte nog steeds verbazing uit.

„Weet je wie 't is, Steve,” riep hij.

De Nachthavik liet zich van zijn paard glijden. „Als m'n vermoedens juist zijn, is het Scot Carter!”

„'t Is Scot Carter!” bevestigde Tex op een toon alsof hij het nog maar nauwelijks kon geloven. „Hoe wist jij 't?”

De Nachthavik glimlachte.

„Ik wist 't niet! Ik vermoedde 't alleen maar!” „Wie is de andere, Smith?” vroeg de sheriff die naderbij kwam.

„Tim Utah... maar dat is niet z'n werkelijke naam! Zegt de naam Ned Carter jou iets, Harry?” „Ned Carter? Yessir! D'r wordt nog steeds een Ned Carter gezocht voor een beroving van de Willis Bank in Salty Creek, al meer dan een jaar geleden!” „Dan is dat je man, denk ik! Hij is er niet te best aan toe! Is tegen twee kogels opgelopen, maar hij leeft!”

De Nachthavik liep, met Blackie aan de teugel, naar de plaats waar Carter lag.

De eigenaar van de Overland Stage Company was buiten bewustzijn. Zijn zware, pokdalige gezicht stak gelig-wit af tegen het zwarte haar dat op zijn schedel scheen vastgeplakt. Hij ademde zwaar.

„De kogel heeft z'n long geraakt!” legde de sheriff uit. „Doe Davis zal er vlug aan te pas moeten komen, wil-ie er nog iets van maken!”

„Een van mijn mensen rijdt naar Wolf City om Davis op te halen en 'n voertuig te charteren om de gewonden over te brengen!” voegde Tex Ellis er aan toe.

„Mike Burr is ook een van de gewonden, Tex.

Niet erg, maar hij kan toch ook 'n dokter gebruiken, geloof ik! Hij is nog daar ginds met Archie Mills. We moeten alle gekwetsten maar zolang overbrengen naar de hut.”

„Ik zal er voor gaan zorgen!” beloofde Tex terwijl hij naar de blokhut op weg ging.

„'t Is nog 'n heel slagveld geworden, Smith,” mompelde de sheriff, „maar het had allemaal nog veel erger kunnen zijn! We zijn er nog niet zo slecht vanaf gekomen!”

De Nachthavik knikte.

„De Ghostriders hebben voorlopig hun laatste rit gereden, Harry, en dat is 't voornaamste. Er is nog wat werk aan de winkel, maar dan zal de rust in de Lobo-vallei ook weer zijn hersteld!”

Sheriff Vale lachte zachtjes.

„Je zult er mij niet over horen klagen!” zei hij...

HOOFDSTUK XIII

Besluit

Het was twee dagen later...

Twee drukke dagen, waarin ze voortdurend in touw waren geweest maar nu was het voorbij. De gevangenen zaten voorlopig in de gevangenis van Wolf City, de gewonden werden verzorgd en, voorzover het Scot en Ned Carter betrof, die zouden, als ze weer beter waren, ook in de gevangenis belanden en voor niet zo'n korte tijd!

Ted Reed was, dank zij de moederlijke zorgen van Bessie Ellis, weer zo goed als nieuw, zoals hij zelf zei.

„Hoe kwam je op het idee, Steve, dat Tim Utah's vee, in feite het gestolen vee was van Tex?” vroeg Jimmy, toen ze 's avonds op de ranch bijeen zaten.

„De gedachte kwam bij me op bij ons eerste bezoek aan de Ghostridersvallei! Er liep daar vee met het TL-merk en met het TU-merk en 'n ogenblik ging ik er

vanuit dat ook van Tim Utah vee gestolen was. Toen viel 't mij plotseling op dat het 'n klein kunstje was om van 't TL brandmerk 'n TU merk te maken, en toen gingen m'n gedachten ineens 'n heel andere kant uit! Ik durfde het niet riskeren om de brandijzers, die daar lagen te controleren, maar later heb ik 't vee van Utah zelf bekeken en toen viel het duidelijk op dat het overgemerkt TL vee was! Ik wist toen nog niet dat de kerels, die toen de vallei binnen kwamen rijden, en die de anderen ,Ned' noemden, dezelfde was als Tim Utah, maar wel viel me toen zijn gelijkenis op met Scot Carter..."

„Had je toen al 'n vermoeden dat Scot Carter de leider was van de Ghostriders?"

De Nachthavik hield een lucifer bij zijn sigaret en deed enkele halen.

„Ik hield rekening met de mogelijkheid," zei hij, voorzichtig. „Weet je, Scot Carter was ervan op de hoogte dat er met de postkoets geld werd overgebracht. Bankier Grey maakte daar een opmerking over, die Carter probeerde te weerleggen door te zeggen, dat hij niet de enige was, die ervan af wist! 's Nachts, toen die kerels probeerden de bankier

toch nog van z'n vijftigduizend dollar af te helpen, werd er nogal geschoten, vanaf de overzijde van de straat, waar 't kantoor van Carter lag en waar hij ook zelf woonde en achteraf viel 't mij op, dat verschillende schoten van grote hoogte kwamen. Van het dak of vanuit de ramen! Die kerels moeten bij Carter binnen zijn geweest en vermoedelijk heeft hij zelf ook meegedaan!"

„'t Was wel 'n goed idee om zijn broer hieronder de naam Tim Utah in de vallei te halen als rancher, aan wie hij zijn gestolen vee kwijt kon!" merkte sheriff Vale op.

„'n Pracht idee!" gaf de Nachthavik toe. „Het was voor Ned Carter die wegens een bankroof gezocht werd, 'n mooie gelegenheid om van het toneel te verdwijnen en bovendien was die ranch 'n plaats waar hij het gestolen vee kwijt kon om het op 'n later tijdstip legaal te verkopen. Vandaar dat Carter, door tussenkomst van bankier Grey, de ranch van Payne kocht, nadat hij hem, door hem vrijwel alles te onttelen, genoodzaakt had om zijn bedrijf op te heffen. En de naam Tim Utah werd natuurlijk met opzet gekozen, Tex, omdat het eenvoudig was om

jouw brandmerk in 't zijne om te zetten!”

Tex Ellis knikte.

„Het was 'n sluw spel en 't zou mij ook tot de bedelstaf hebben gebracht,” zei hij, „als jij me niet te hulp was gekomen! Ik weet niet hoe ik je moet bedanken!”

De Nachthavik lachte.

„Je hoeft me niet te bedanken, Tex. Beschouw 't maar als 'n vriendendienst! Meer was 't niet!”

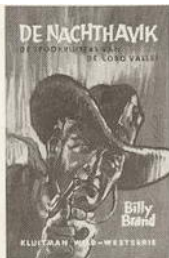
Hij knipte het eindje sigaret op het erf en stond op om zijn benen te strekken.

Toen keek hij de rancher aan met ogen waarin goedmoedige spot te lezen viel.

„Misschien was 't toch niet alleen 'n vriendendienst, Tex,” verbeterde hij toen. „Zie je, je bracht me nogal in 'n moeilijk parket, toen je me schreef dat je me geen vee kon leveren! Ik had er namelijk op gerekend! Vandaar dat ik meende dat ik 'n steentje moest bijdragen om jou in staat te stellen onze afspraak na te komen! Heus, Tex, ik geloof, dat 't van mijn kant 'n flink stuk eigenbelang was!”

Hij lachte zachtjes voor zich heen en Tex keek hem een ogenblik onderzoekend aan.

„Je kunt me nog veel meer vertellen!” antwoordde hij...

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

Wanneer de Nachthavik, die wij al kennen als Steve Smith, ergens opduikt kun je er zeker van zijn, dat er ernstige moeilijkheden zijn. Nu dat klopt, want in de Lobovallei heerst een terreur van de Spookruiters, mannen, die zich met witte kappen hebben vermomd en die het vee roven en de postkoets of de bank plunderen. De mensen in de Lobovallei zijn de wanhoop nabij. Gelukkig maar, dat er flinke kerels zijn als de Nachthavik en Jimmy Stevens, een oude kennis van de Double Hawk ranch, die met hulp van de Sheriff en zijn mannen dit appeltje op afdoende wijze weten te schillen, wat het einde van de Spookruiters betekent!

Billy Brand:
DE OVERVAL IN DE KIOWA PAS
DE JACHT OP DE PAARDENDIEVEN

KLUITMAN WILD-WEST SERIE

